

LOBSANG RAMPA: Historien om Rampa

LOBSANG RAMPA: Historien om Rampa
SV PRESS A/S (ca.1973)(fra 'The Rampa Story' - Originally published in 1960)
Oversat fra engelsk efter "The Rampa story" til dansk ved G. Horst

Forfatterens forord

Denne bog er en fortsættelse af *Det tredje øje* og *Lægen fra Lhasa*. Jeg vil med det samme understrege, at alt hvad jeg fortæller er sandhed og ikke digt. **Alt, hvad jeg har skrevet i de andre bøger, er sandhed og mine egne personlige oplevelser.** Det jeg skriver om, drejer sig om forgreningerne i menneskets ego og sjæl, noget vi i det fjerne østen kender til.

Nuvel, ikke mere i forordet. Bogen taler for sig selv.

Tilegnet mine venner i Howth i Irland.

De var mine venner, da jeg havde "medvind".

De var trofaste, forstående og endnu bedre venner, da "modvinden" rejste sig. For Irlands folk kender forfølgelsen; og de forstår at bedømme, om en sag er sand.

TIL

Mr. og mrs. O'Grady

Familien Loftus

Dr. W. I. Chapman

og

Brud Campbell

(Blot for at nævne nogle få)

TAK !

Første kapitel

De forrevne tinder på de utilgængelige Himalayabjerge skar dybt ind i purpurskæret på den tibetanske aftenhimmel. Solnedgangen, der var skjult bag den mægtige bjergkæde, kastede gnistrende, lysende farver på den lange snebølge, der stadselig blæste fra de høje toppe. Luften var krystalklar og bidende.

Ved første blik forekom den øde, frosne bjergegn fuldstændig ubeboet. Intet rørte sig ud over den stadigt fygende sne oppe fra. Tilsyneladende kunne intet leve i disse barske egne. Her syntes ikke at have været nogen form for liv siden jordens skabelse.

Kun hvis man vidste det, hvis man blev gjort opmærksom på det, kunne man med besvær få øje på de svage tegn på, at der levede mennesker her. Kun godt kendskab til disse hårde, uindbydende omgivelser kunne lede ens fod. Så først ville man kunne se den i skygger indhyllede indgang til en dyb, mørk hule, en hule som kun var forrummet til et virvar af tunneler og kamre som i et bistade de langt inde i den vældige bjergkæde;

For mange måneder siden havde lamaer, der tjente som almindelige bærere, møjsommeligt vandret hundreder af mil fra Lhasa, og havde bragt de ældgamle hemmeligheder hertil, hvor de for evigt ville være i sikkerhed for kinesiske vandaler og forræderiske tibetanske kommunister. Under umådelige anstrengelser og lidelser var de gyldne figurer af tidligere inkarnationer blevet bragt hertil og opstillet dybt inde i bjerget. Hellige genstande, ældgamle skrifter og højt ansete og lærde præster var bragt i sikkerhed her. Igennem flere år havde loyale abbeder regelmæssigt holdt møder for at prøve og udvælge dem, der skulle rejse til det nye hjem så langt borte. Præst efter præst var blevet prøvet uden eget vidende og deres papirer undersøgt, så kun de fineste og mest åndelig avancerede blev udvalgt. Mænd hvis træning og tro var af en sådan art at de om nødvendigt ville kunne modstå den frygteligste kinesiske tortur uden at røbe vital viden.

Så var dette sted endelig blevet det nye hjem, som de var kommet til fra det kommunist - overrendte Lhasa. Intet bombefly ville flyve så højt. Ingen fjendtlige tropper kunne leve i lette ugæstmilde land, stenet og grusomt med klippeskred og gabende kløfter. Et land så højt og iltfattigt, at kun et hærdet bjergfolk kunne leve der. Her på det hellige sted i bjerget var der endelig fred. Fred til at arbejde for at sikre fremtiden, til at bevare den *Gamle Viden* og til at forberede den tid, hvor Tibet atter skulle rejse sig og befri sig for sine fjender.

Millioner af år er hen rundet siden dette var en ildsprudende kæde af vulkaner, der væltede sten og lava udover den unge jord. Verden var dengang ved at blive skabt og undergik den nye æras fødsels vanskeligheder. Igennem talløse år var flammerne døet hen, og de halvsmeltede sten var kølnet af. Lavaen havde flydt for sidste gang, og de gasfyldte sprøjt fra jordens indre havde ført de sidste rester af jord og sten med sig og efterladt endeløse gange og tunneler, åbne og tomme. Nogle få var opfyldt af sten, men andre var forblevet intakte, hårde som glas og med striber af smeltede metaller. Fra nogle vægge løb bjergkilder, rene og klare.

I århundrede efter århundrede havde tunnelerne og hulerne været uden liv, øde og forladte, kun kendt af de lamaer, som rejste ved stjernernes hjælp. De kom overalt og så alt. De havde gennemrejst landet og søgt efter et sådant fristed. Nu mens terroren hærgede Tibet, var gangene befolket af en elite af gejstlige, et folk bestemt til at rejse sig igen, når tidens fylde kom.

Da de første omhyggeligt udvalgte munke vandrede mod nord for at forberede et hjem i bjergene, var andre i Lhasa ved at pakke de mest dyrebare ting og gøre forberedelser til at rejse så ubemærket som muligt. Fra lama- og nonneklostrene kom en lille skare af de udvalgte. I små grupper og under dække af mørket rejste de til en fjern sø, hvor de slog lejr og ventede på de andre.

I det "nye hjem" var der blevet oprettet en ny orden; **Skolen til bevaring af Viden**, og abbeden der havde ansvaret for den, en gammel vis munk der var mere end hundrede år gammel, var under store lidelser rejst den lange vej til bjergene. Sammen med ham var de klogeste i landet, de telepatiske munke, de clairvoyante og De Minderige. Langsomt, igennem mange måneder var de vandret højere og højere op i bjergene, mens luften blev tyndere og tyndere. Sommetider var en mil om dagen det højeste, de gamle kroppe kunne klare, en mil over skridende sten og store klippeblokke, mens den evindelige vind fra bjergpassene flåede i deres dragter og truede med at blæse dem omkuld. Sommetider tvang dybe slugter dem til at tage en lang og anstrengende omvej. Den gamle abbed måtte ofte blive i sit tæt tillukkede telt af

yakoksehud, mens mærkelige urter og medicin blev fyldt i ham for at hjælpe på hans åndedræt og styrke hans torterede hjerte og lunger. Derefter fortsatte han med overnaturlig styrke rejsen.

Til sidst nåede de deres mål, men det var et meget formindsket selskab, for mange var faldet fra undervejs. Langsomt vænnede de sig til deres forandrede livsform. Skriverne nedskrev omhyggeligt rejsens begivenheder, og billedskærerne skar møjsommeligt blokkene til trykning af bøgerne. De clairvoyante så ind i fremtiden og forudsagde fremtiden for Tibet og andre lande. Disse mænd af den højeste renhed stod i forbindelse med kosmos og det *akashiske register*, som indeholder alt, om det der er sket, og om det som sker overalt, og om mulighederne for fremtiden. De telepatiske havde også travlt. De sendte meddelelser til andre i Tibet, holdt sig i kontakt med andre i ordenen. Holdt sig i kontakt med *mig!*

- Lobsang! Lobsang! Tanken trængte ind i mit hoved og bragte mig tilbage fra mit drømmeri. Telepatiske meddelelser var ikke usædvanlige for mig, de var mere almindelige end telefonopkald, men denne var mere indtrængende. Den var på en eller anden måde anderledes. Hurtigt slappede jeg af, satte mig i lotusstillingen og gjorde mit sind åbent og min krop tvungen. Således modtagelig for telepatiske meddelelser ventede jeg. En tid var der ingenting, kun en svag krusning som om *noget* kiggede' gennem mine øjne og så. Så hvad? Den mudrede Detroit flod, de høje skyskrabere i Detroit city. Datoen på min kalender viste, at det var den niende april 1960.

Ingen – ingenting. Pludselig, som om "*nogen*" var nået til en beslutning, kom "*stemmen*" igen.

- Lobsang! Du har lidt meget. Du har gjort meget godt, men der er ikke tid til tilfredshed. Der er endnu en opgave, du må udføre.

Der var pause, som om taleren var blevet afbrudt. Jeg ventede, utålmodig og forurolet. Jeg havde haft mere end nok af ulykker og lidelser i de sidste år. Mere end nok af forandringer, af at blive jaget og anklaget. Mens jeg ventede, opfangede jeg flygtige telepatiske tanker fra andre i nærheden. Pigen stampede utålmodigt i fortovet ved busstoppestedet nedenfor mit vindue. - Åh, disse busser. Det er den dårligste service i hele verden. Kommer den da aldrig? Eller manden, som afleverede en pakke i huset ved siden af.

- Gad vide om jeg kan få taget mod til mig at spørge chefen om lønforhøjelse? Millie bliver sikkert gal, hvis jeg ikke gør noget alvorligt for at skaffe flere penge til hende snart! Netop som jeg begyndte at spekulere på, hvem Millie kunne være, kom den indtrængende *indre stemme* til mig igen.

- Lobsang! Vor beslutning er taget Timen er kommet til at skrive igen. Din næste bog er en vigtig sag. **Du må skrive og lægge vægt på det emne, at en person kan overtage en andens legeme, med dennes fulde indforståelse.**

Jeg blev ængstelig og afbrød næsten den telepatiske kontakt. *Mig*, skrive igen? Om det?

Jeg var en "omstridt skikkelse" - og var ikke glad for at være det Jeg vidste, at jeg var hvad jeg påstod jeg var, og at alt hvad jeg før havde skrevet var den absolutte sandhed. Men hvordan ville pressen tage en sådan historie? Jeg var tvivlrådig. Jeg var forvirret, usikker og syg helt ind i sjælen. Jeg havde det som en mand, der venter på sin henrettelse.

- Lobsang! Den telepatiske stemme var skarp nu; den var som et elektrisk stød i min drømmeagtige tilstand.

- Lobsang! Vi er bedre i stand til at bedømme det end du er; du er indfanget af vestens tankegang. Vi står udenfor og kan vurdere. Du har kun de lokal nyheder, vi har dem fra hele verden.

Ydmygt tav jeg og ventede på fortsættelsen. Og blev enig med mig selv om, at "de" nok vidste bedre. Efter en pause kom stemmen igen.

- Du har lidt megen uret, men det har været for en god sag. Dit tidligere arbejde har bragt meget godt til mange, men du er syg, og din bedømmelse er fejlagtig.

Mens jeg lyttede, rakte jeg ud efter min gamle krystalkugle og holdt den frem foran mig på dens sorte klæde. Glasset blev hurtigt sløret og mælkehvidt. En flig åbenbares, og de hvide skyer delte sig, ligesom et gardin der drages til side for at lukke morgenlyset ind. Jeg så mens jeg lyttede. Et fjernt syn af Himalayas snedækkede tinder. Så opstod en så intens følelse af at

falde, at det vendte sig i mig. Landskabet kom nærmere og jeg så hulen, kundskabens nye hjem. Jeg så en gammel patriark, en meget gammel skikkelse, der sad på et tæppe af yakokseuld. Skønt det var en højtstående abbed, var han klædt i en simpel, laset dragt, der syntes lige så gammel som han selv. Hans høje, kuplede hoved skinnede som pergament Han var en ærværdig skikkelse med en stærk aura af styrke og den uudsigelige afklarethed, som sand viden giver. Rundt om ham i en cirkel sad syv lamaer af høj rang. De sad i meditationsstilling med håndfladerne opad og fingrene flettet i det ældgamle greb. De vendte alle ansigterne hen imod mig. I min krystalkugle var det, som om jeg befandt mig i det samme rum som de. Vi talte sammen, som om vi var i fysisk kontakt.

- Du er blevet en del ældre, sagde en.
- Dine bøger har været til glæde og fornøjelse for mange. Vær ikke skuffet over de få, som er misundelige og ondsindede, sagde en anden.
- Jernmalmen må føle sig sanseløst dårligt behandlet i essen, men når det hærdede stål ser tilbage på det, ved det bedre, sagde en tredje.
- Vi spilder tid og kraft, sagde den gamle patriark. - Hans hjerte er sygt, og han befinder sig i Den Anden Verdens skygge. Vi må ikke overlaste hans helbred og hans styrke. Han er klar over, hvad der venter ham.

Igen var der stilhed. Denne gang var det en behagelig stilhed, mens den telepatiske lama gød livgivende energi ind i mig, den energi jeg så ofte havde savnet siden mit andet hjerteanfald. Billedet foran mig, det billede som jeg syntes at være en del af, blev lysere, næsten uvirkelig lyst. Så så den gamle mand op og talte.

- Min broder, vi må bringe viden til de mange om sandheden om, at ens jeg kan forlade legemet og tillade et andet jeg at overtage det forladte legeme. Det er din opgave at udbrede denne viden.

Det var et chok. Min opgave? Jeg havde aldrig ønsket at offentliggøre den slags, men foretrukket at forblive tavs, selv når det kunne have været til min fordel at give oplysninger. Jeg mente, at de fleste mennesker i vesten ville være bedre stillet ved ikke at vide noget om den okkulte verden. Mange mennesker, som var interesseret i okkultisme, havde meget ringe viden, og ringe viden er farlig. Mine overvejelser blev afbrudt af abbeden.

- Som du sikkert ved, står vi på tærskelen til en ny æra, en æra hvori det er meningen at mennesket skal renses for sin urenhed og leve i fred med andre og sig selv. Befolkningerne skal stabiliseres, hverken forøges eller formindskes, og dette uden tanke på krig, for et folk, hvis befolkningstal øges, må gribe til krig for at få mere livsrum. Vi vil gøre folk bekendt med, at et legeme kan kasseres som en gammel frakke, som ejeren ikke kan bruge mere, og gives videre til en anden, som behøver et sådant legeme til et specielt formål.

Jeg for uvilkårligt op. Ja, jeg vidste alt om dette, men jeg havde ikke ventet at skulle skrive om det. Tanken skræmte mig.

Den gamle abbed smilede let, da han sagde. - Jeg kan forstå, at denne idé, denne opgave, ikke falder dig let, min broder. Dog er der, selv i den vestlige verden, i det der kaldes den kristne tro, optegnet mange, mange tilfælde af besættelse. At disse mange tilfælde er blevet betragtet som et onde eller som sort magi er ulykkeligt og genspejler kun indstillingen hos folk, som ved for lidt om det. Din opgave vil være at skrive, således at de, som er rede vil forstå.

- Selvmord, tænkte jeg. Folk vil begå selvmord i strømme, enten for at befri sig for skyld og bekymringer, eller for at hjælpe andre til at anskaffe sig et legeme.

- Nej, nej, min broder, sagde den gamle abbed. - Du tager fejl. Ingen kan unddrage sig sin skyld gennem selvmord, og ingen kan give sit legeme til en anden endnu, undtagen under ganske specielle betingelser. Vi må afvente den nye æras komme, og ingen må forlade sit legeme, før hans tildelte tid er udløbet. Som det er nu, er det kun når de højere magter tillader det, at det må ske.

Jeg så på mændene foran mig, betragtede det gyldne lys, som legede omkring deres hoveder. Et billede i farver af mænd af visdom og renhed. Strenge, asketiske mænd, der levede afsondret fra denne verden. Beherskede og tillidsfulde.

- De kan sagtens snakke, mumlede jeg for mig selv. - De behøver ikke at tilbringe livet i

den rå og hårde vestlige verden. Brølet fra trafikken kom i bølger hen over den mudrede Detroit flod. En tidlig Great Lake-damper passerede forbi mit vindue med den brækkede og knuste is foran sig. Livet i vesten? Støj. Ballade. I det *Nye Hjem* var der fred, fred til at arbejde, fred til at tænke.

- Min broder, sagde den gamle mand. - Vi lever i den rå og hårde del af et invaderet land, hvor det at sætte sig op mod undertrykkeren betyder døden. Vor føde må bæres hertil på ryggen hundreder af mil ad forræderiske bjergstier, hvor et fejl-trin eller en løs sten kan betyde døden ved et fald på tusinde meter. Drikkevand får vi fra bjergkilder. Te er en unødvendig luksus, som vi har lært at undvære, for at have behageligheder, der udsætter andre for fare, er i sandhed et onde. Se mere opmærksomt ind i din krystalkugle, min broder, så skal vi forsøge at give dig et billede af Lhasa i dag.

Jeg rejste mig fra min stol ved vinduet og sikrede mig, at de tre døre til mit værelse var forsvarligt lukket. Der var ingen måde at udelukke det uophørlige brøl fra trafikken på, trafikken på flodsiden af Canada og den svagere summen af den pulserende, travle Detroit. Mellem mig og floden løb hoved vejen, og nærmest mig de 6 jernbanespor. Støj? Det var ingen ende på den. Med et sidste blik på jaget udenfor, lukkede jeg skodderne og indtog min plads med ryggen mod vinduet.

Krystalkuglen foran mig var fyldt med et blått lys, der skiftede og drejede, da jeg vendte mig mod det. Da jeg tog den op og førte den let op mod mit hoved for at skabe forbindelse, følte den varm i mine hænder, et sikkert tegn på, at energi var blevet overført til mig fra en fremmed kilde.

Den gamle abbeds ansigt så mildt på mig og et flygtigt smil gled over hans ansigt. Derefter var det, som om der skete en eksplosion. Billedet blev forstyrret, et virvar af farver og en myriade af striber. pludselig var det, som om nogen havde åbnet en dør til himlen, og som om jeg stod i den åbne dør. Følelsen af at se ind i krystalkuglen forsvandt. Jeg *var* der!

Under mig, glødende i aften solen, lå mit hjem, mit Lhasa. Beskyttet af de mægtige bjergkæder, med Lykkens Flod ilende gennem den grønne dal. Jeg følte igen et sting af hjemve. Alt hadet til livet i den vestlige verden vældede op i mig, og mit hjerte følte, som om det skulle bryde ved synet af mit fædreland.

Men jeg var der ikke for min fornøjelses skyld! Langsomt syntes jeg at blive sænket ned gennem himlen, sænket ned som om jeg sad i en ballon. Da jeg befandt mig nogle få hundrede meter over jorden, opdagede jeg til min forskrækkelse en lufthavn. En lufthavn! Der var lufthavne rundt om byen Lhasa! Meget så anderledes ud, og da jeg så mig omkring, opdagede jeg to nye veje, som kom fra bjergene og gik i retning ad Indien. Trafik, rullende trafik gled hastigt af sted. Da jeg kom længere ned, så jeg udgravninger, hvor slavearbejdere gravede fundamenter ud under bevogtning af bevæbnede kinesere. Hvilken skændsel! Ved foden af det berømte Potala bredte der sig en masse usle hytter forbundet med et net af grusveje. Strittende ledninger forbandt bygningerne med hinanden og var medvirkende til at give stedet et indtryk af uorden. Jeg så op mod Potala, og - ved Buddhas hellige tand -paladset var vanhelliget med kinesiske kommunistologans! Det vendte sig i mig, og jeg så bort.

En lastebil susede hen ad vejen og kom lige gennem mig, for jeg befandt mig i mit astrallegeme - og bremsede voldsomt op nogle få meter væk. Råbende, dårligt klædte kinesere væltede ud af vognen og slæbte, fem munke med sig. Højttalere på alle gadehjørner begyndte at råbe kommandoer ud, og torvet som jeg stod på blev hurtigt fyldt med folk. De kinesiske vagter var hurtige til at bruge bajonetter og piske mod dem, der var for langsomme. Forsamlingen af tibetanere og ufrivillige kinesiske kolonister så nedslåede og udtærede ud. De sparkede nervøst i jorden, og små støvskyer rejste sig og blev båret væk af aften vinden.

De fem munke, tynde og blodbestænkede, blev brutalt tvunget ned på knæ En af dem, der havde det ene øje hængende ud af øjenhulen og ned på kinden, kendte jeg. Han havde været *akolut*, da jeg var lama. Den dystre forsamling blev stille og helt tavs, da en jeep af russisk fabrikat kom farende ned ad vejen fra en bygning, der bar et skilt "Administrationskontor for Tibetanske Anliggender". Alle var tavse og spændte, mens vognen drejede rundt om skaren og stoppede op bag lastvognen.

Vogterne stod i giv agt stilling og en højtstående kinesisk officer steg ud af vognen. En soldat kom løbende hen til ham, mens han rullede en ledning ud efter sig. Han gjorde holdt foran den hovne officer, hilste og holdt en mikrofon op foran ham. Guvernøren, administratoren eller hvad han nu kaldte sig, så sig nedladende omkring før han begyndte at tale.

- I er blevet kaldt sammen for at overvære henrettelsen af disse fem reaktionære og nedbrydende munke. Ingen vil få lov til at stå i vejen for det glørværdige kinesiske folk under formand Maos dygtige ledelse. Han vendte om, og højtalerne på lastvognens tag tav.

Så gjorde han tegn til en soldat, der stod med et langt buet sværd i hånden. Denne gik hen til den første fange, der bundet knælede ned foran ham. Et øjeblik stod han med let skrævende ben og prøvede æggens skarphed med en finger. Tilfreds stillede han sig i den rigtige stilling og berørte let fangens nakke med sværdet. Så hævede han sværdet højt op over hovedet og med aftensolen lysende på sværdets blad huggede han til. Der lød en dump lyd efterfulgt af et knæk og mandens hoved skiltes fra kroppen. En bred blodstrøm pulserede ud af toppen indtil den pludselig endte i en tynd strøm. Da det sitrende hoved lå på jorden spyttede guvernøren på det og råbte: - Sådan skal alle kommunismens fjender dø!

Den munk, der havde det ene øje hængende ud af øjenhulen, løftede stolt hovedet og råbte med høj stemme: - Længe - leve Tibet! Ved Buddhas ære! Det skal rejse sig igen!

En af soldaterne gjorde mine til at gennembore ham på stedet med sin bajonet, men guvernøren standsede ham. Med ansigtet fortrukket af raseri skreg han: - Du fornærmer det kinesiske folk! Derfor skal du dø langsomt! Han vendte sig mod soldaterne og gav nogle ordrer. To løb ind i den nærmeste bygning og vendte tilbage med nogle reb. Andre skar munkens bånd over, samtidig med at de tilføjede ham lange flænger med deres knive. Guvernøren stampede i jorden og råbte på flere tilskuere til at overvære henrettelsen. Igen gjaldede højtalerne, og lastvogne med soldater bragte flere mænd og kvinder til stedet, hvor de skulle se "retfærdigheden ske fyldest". En soldat stødte kolben af sit gevær i ansigtet på munken og maste øjet og kvaste hans næse. Guvernøren, som utålmodig stod og så på, kastede et blik på de tre andre munke, som stadig knælede i skidt på vejen. - Skyd dem! sagde han.

- Skyd dem med nakkeskud og lad dem ligge. En soldat trådte frem og trak sin revolver. Han placerede den bag øret på en af munkene og trak af Manden faldt forover og var død. Hjernen løb ud på jorden. Helt uanfægtet gik soldaten videre til den næste munk og skød ham hurtigt. Da han gik videre til den tredje, sagde en ung soldat: - Lad mig kammerat, for jeg har endnu ikke dræbt. Soldaten nikkede bejaende og gik til side for at lade den unge soldat, som rystede af iver, tage hans plads. Han trak sin revolver, sigtede på den tredje munk, lukkede øjnene og trak af. Kuglen gik igennem kinden og ramte munken i foden. - Prøv igen, sagde den første bøddel - og hold dine øjne åbne. Men nu rystede han så meget på hånden af frygt og skam, at han skød helt ved siden af, også fordi guvernøren så hånlige på ham. - Sæt munden i hans øre og skyd, sagde guvernøren. Endnu engang trådte soldaten hen til den dødsdømte munk, stak munden i hans øre og skød. Munden faldt forover ved siden af sine kammerater.

Skaren var blevet større, og da jeg så mig omkring, så jeg, at den munk som jeg kendte var blevet bundet til jeepen ved venstre ben og venstre arm. Hans højre arm og højre ben var bundet til lastvognen. En grinende kinesisk soldat steg op i jeepen og startede motoren. Langsomt, så langsomt som han overhovedet kunne, kørte han fremad. Munkens arm blev strakt lige ud i luften, stiv som en jernstang. Der lød et snik, da armen blev revet af kroppen. Jeepen fortsatte. Med et smæk brækkede hoftebenet, og mandens højre ben blev revet af. Jeepen stoppede, og guvernøren steg ind. Så kørte den bort med den blødende munks krop hoppende og bumpende over den stenede vej. Soldater hoppede op på lastvognen, og den kørte bort med den blodige arm og benet slæbende efter sig.

Da jeg vendte mig bort, syg ind i sjælen, hørte jeg et kvinde-skrig fra bagsiden af en bygning, fulgt af en rå latter, en kinesisk ed, da kvinden sandsynligvis bed ham og et gutturalt skrig, da hun til gengæld blev stukket ned.

Over mig hvælvede den mørkeblå nat sig, overstrøet med små prikker, der lyste med forskelligt farvet lys, og hver repræsenterende en anden verden. Hvor mange af dem var lige så grusomme som denne jord? Rundt om mig lå døde mennesker. Mennesker som ikke, var blevet

begravet Mennesker 'som holdt sig i den iskolde tibetanske luft, indtil gribbe og vilde dyr åd dem op Der var ingen hunde mere til at hjælpe dem, for kineserne havde dræbt og ædt dem. Ingen katte vogtede længere Lhasas templer, for også de var blevet dræbt. Død? Tibetanske liv ringeagtedes af de invaderende kinesere. Potala dukkede' op foran mig. I det svage stjerneskær sås de kinesiske slogans ikke, de smeltede sammen med skyggerne. En projektør, som var blevet anbragt ovenpå det hellige gravmæle, lyste hen over Lhasadalen som et ondt øje. Chakpori, min skole da jeg studerede medicin, så mærkelig og forladt ud. Oppe fra dets tag lød en utugtig kinesisk sang. Jeg ventede længe her, hensunken i dybe tanker. Pludselig sagde en stemme:

Min broder, du må komme tilbage, for du har været væk længe nok. Når du stiger, må du se dig godt om.

Langsomt steg jeg op i luften, som et fnug der føres af sted af en svag brise. Månen var stået op og oplyste dalen og bjergtoppene med et klart, sølvrent skær. Jeg så med forfærdelse på de gamle lamaklostre, der lå udbombede og ubeboede med ituslåede ejendele spredt omkring dem. De døde lå i groteske bunker, bevarede i den iskolde luft. Nogle holdt krampagtig om deres bedemøller, nogle var nøgne og flænget i stykker af sprængstoffer fra åbningerne. Jeg så en hellig skikkelse stirre vantro, som om den ikke kunne forstå menneskets forfærdelige grusomhed.

Op ad de stejle stier, hvor hytterne klyngede sig til bjerg-siderne som i en kærlig omfavelse, så jeg hytte efter hytte, som var ødelagt af undertrykkerne. Hytterne? der var beboet af eneboere, frembød endnu et bevis på grusom ødelæggelse. Eneboerne var, efter mange års indemuring i søgen efter sjælens renhed, blevet blindede, i samme øjeblik sollyset trængte ind i cellerne. Så godt som alle var blevet dræbt og slængt uden for hytten med deres livslange ven og tjener ved deres side.

Jeg kunne ikke holde ud at, se på det længere. Blodbad? Sanseløst myrderi på uskyldige og forsvarsløse munke? Til hvilken nytte? Jeg vendte mig bort og kaldte på dem, som kunne få mig bort fra denne kirkegård.

Fra begyndelsen havde jeg vidst, at min opgave stod i forbindelse med menneskets aura, den udstråling som omgiver menneskelegemet, og som ved sin skiftende farve viser den indviede, om en person er værdig eller ej. Den uværdige vil blive afsløret af sin auras farver. Enhver må have bemærket tågen om en gadelygte på en diset aften. Nogle må endda have bemærket den velkendte koronaudladning fra højspændingskabler. **Menneskets aura er lige sådan. Den viser livskraften i mennesket.** De gamle malere malede en glorie eller nimbus omkring helgenernes hoved. Hvorfor? Jo, fordi de kunne se auraen fra disse mennesker. Siden udgivelsen af mine første to bøger har folk fra hele verden skrevet til mig, og nogle af dem har også set auraen.

For år tilbage fandt en dr.Kilner, der arbejdede på et hospital i London, at han under visse omstændigheder kunne se auraen. Han skrev en bog om det. Lægevidenskaben var ikke moden for en sådan opdagelse, og alt hvad han havde opdaget blev dysset ned. Også jeg er på min egen måde forsker, og jeg forestiller mig et instrument som vil gøre det muligt for en læge eller en forsker at se en andens aura og helbrede uhelbredelige, sygdomme ved hjælp af ultrasoniske vibrationer. Men penge, penge er problemet. Forskning har altid været dyr! Og nu, tænkte jeg, vil de have mig til at påtage mig en ny opgave! Om ombytning af legemer!

*

Udenfor mit vindue lød der pludselig et brag, som formelig rystede huset. - Ah, tænkte jeg - nu rangerer jernbanefolkene igen. Så bliver der ikke ro foreløbig.

En Great Lake damper tudede sørgmodigt - som en ko efter sin kalv - og langt borte fra lød et ekkolignende svar fra et andet skib.

- Min broder! Igen lød stemmen, og jeg vendte mig om mod krystalkuglen. De gamle mænd sad stadig i en cirkel med den ældgamle patriark i midten. Nu så de trætte ud, udmattede er måske et bedre ord til at beskrive deres tilstand, for de havde arbejdet hårdt for at overføre kraft til denne improviserede rejse.

- Min broder, du har nu tydeligt set, hvordan tilstandene er i dit land. Du har set undertrykkerens hårde hånd. Din opgave, dine to opgaver ligger dig klart, og du kan

gennemføre dem begge til ære for vor Orden.

Den gamle mand så ængstelig ud. Han vidste - som jeg selv gjorde - at jeg med æren i behold kunne afslå at udføre disse opgaver. Jeg havde været udsat for megen uforstand og nederdrægtige bagvaskelseskampanjer fra ondsindede gruppers side. Men jeg havde store clairvoyante og telepatiske evner. At rejse astralt faldt mig lettere end at gå ganske almindeligt hen ad gaden. Skrive? Jeg kunne skive så folk forstod hvad jeg mente, og selv om ikke alle ville tro det jeg skrev, så ville i hvert fald de der var tilstrækkeligt engagerede tro og fatte sandheden.

Min broder, sagde den gamle mand stille, selv om de er engagerede, de uoplyste, foregiver at tro at det er opspind, så vil noget af sandheden trænge ind i deres underbevidsthed, - og - hvem ved? - måske vil dette lille sædekorn af sandhed begynde at spire og vokse i dette eller det næste liv. Således som Buddha selv har udtrykt det i lignelsen om de tre kærre: hensigten helliger midlet.

Lignelsen om de tre kærre! Hvilke minder vækkede den ikke til live i mig! Min ven og læremester i Chakpori, lama Mingyar Dondup? var i ét nu rykket mig nær.

En gammel lægemunk havde mildnet en syg kvindes frygt ved at stikke hende en hvid løgn. Jeg der var ung og uerfaren, havde selvtilfreds udtrykt forfærdelse over at en munk kunne fortælle en usandhed selv i en sådan nødsituation. Min åndelige vejleder havde da sagt til mig: - Lad os gå til mit kammer, Lobsang. Vi vil sikkert få udbytte af at vende os til skrifterne. Han smilede varmt og kærligt til mig, og vi gik sammen op til hans kammer, der lå i klostrets tag-

etage og hvorfra der var udsigt over Potala (bilde)

- Te og indiske kager, ja vi må have forfriskninger, Lobsang, for du kan godt nedsvælge oplysning med forfriskninger. Tjenermunken der havde set os komme, bragte uopfordret de lækkerier, jeg holdt mest af og kun kunne få gennem min lærers velvilje, da

de var meget sjældne.

Vi sad en stund og talte om løst og fast, eller rettere jeg talte, mens jeg spiste. Da jeg var færdig, sagde min lærer: -Der findes undtagelser fra alle regler, Lobsang, og enhver mønt har to sider. Buddha førte lange samtaler med sine venner og disciple, og meget af det han sagde er nedskrevet og bevaret. Der findes en fortælling, som er meget anvendelig i denne forbindelse. Nu skal jeg berette den for dig. Han lænede sig tilbage, rømmede sig og fortsatte:

- Dette er beretningen om de tre kærre. Den bliver kaldt således, fordi kærre dengang stod i meget høj kurs hos drenge, ligesom stylder og søde indiske kager i dag. En dag sad Buddha og talte med en af sine disciple, Sariputra. De sad i skyggen af et stort træ og diskuterede sandhed og usandhed og hvordan og hvorledes den første fortjeneste undertiden vejede tungere end den sidstes venlighed.

Buddha sagde: - Godt, Sariputra, lad os til eksempel tage beretningen om den rige mand. Han var så rig, at han kunne opfylde *alle* sin families ønsker. Han var en gammel mand med et stort hus og mange sønner. Han havde gjort alt for at beskytte sine sønner mod farer af enhver art. De kendte ikke til fare og ikke til smerte. En dag forlod denne mand sit hus for at drage til en nærliggende landsby i forretnings øjemed. Da han vendte hjem, så han røgen vælde op mod himlen. Han skyndte sig, og da han kom nærmere, så han at hans hjem stod i flammer. Der var ild i alle fire mure og i taget. Hans sønner legede stadig, inde i huset, for de forstod ikke, der var fare på færde. De kunne være kommet ud i tide, men de kendte ikke faren, fordi de altid havde levet så beskyttet. Ild kendte de kun fra køkkenet

- Manden var meget bekymret, for hvordan kunne han gå alene ind i huset og redde sine sønner? Han kunne måske have reddet én, de andre ville have leget videre og troet, at det var en leg. Nogle af dem var meget unge, de ville måske være sprunget, op og derved gået lige ind i flammerne, fordi de ikke var bange. Faderen gik hen til døren og kaldte på dem idet han sagde: - Drengene, drenge, kom ud. Kom ud med det samme.

- Men drengene ville ikke adlyde deres fader, de ville lege, og de krøb sammen midt i

huset for at komme væk fra den stærke varme, som de ikke forstod. Faderen tænkte: - Jeg kender mine sønner godt, jeg kender dem ud og ind, forskellen i des karakter og hver nuance i deres temperament; jeg ved, at de kun vil komme ud, hvis de føler, at der er noget at hente, et nyt stykke legetøj. Han gik derfor tilbage til døren og kaldte højt: - Drengene, drenge, kom straks ud. Jeg har noget legetøj til jer her uden for døren. Studekærrer, gedekærrer, og en kærre så, let som vinden, for den trækkes af en hjort. Kom hurtigt ellers får I dem ikke.

- Drengene, som ikke frygtede ilden og faren ved de flammende vægge og tag, men frygtede at miste legetøjet, kom farende ud. De kom løbende, snublende og skubbende til hinanden i deres iver efter at blive første til at nå legetøjet og kunne vælge først. Da den sidste kom ud af huset, styrtede taget sammen i en kaskade af ild og gnister.

- Drengene ænsede ikke faren, som de netop havde undgået, men omringede faderen. - Far, far hvor er legetøjet som du lovede os? Hvor er de tre kærre. Vi skyndte os. Hvor er de? Du lovede os, far.

- Faderen, som var en rig mand for hvem tabet af huset ikke betød så meget nu da hans sønner var i sikkerhed, skyndte sig af sted og købte legetøj til dem, kærreerne, for han vidste at dette kneb havde reddet hans sønners liv.

Buddha vendte sig mod Sariputra og sagde: - Nuvel, Sariputra, var ikke dette kneb forsvarligt? retfærdiggjorde denne mand sig ikke véd det kneb han anvendte? Uden kendskabet til sine sønner ville de være omkommet i flammerne.

Sariputra vendte sig mod Buddha og sagde: - Jo, herre, hensigten helliger midlet og her bragte det meget godt.

Lama Mingyar Dondup smilede til mig og sagde: - Du tilbragte tre dage uden for Chakpori; du troede, at du ikke måtte komme ind, vi satte dig prøve en prøve. Også dér helliger hensigten midlet, for du gør gode fremskridt.

Også jeg bruger dette at hensigten helliger midlet. Jeg skriver dette, som er min sande historie - *Det tredje øje* og *Lægen fra Lhasa* er også absolut sande - for at jeg senere kan fortsætte med mit arbejde om auraen. Mange mennesker har skrevet til mig og spurgt mig, hvorfor jeg skriver, om jeg vil give dem en forklaring. Jeg skriver for at folk i vesten kan forstå, at menneskets sjæl er større end disse sputniks eller spruttende raketter. Der findes en mulighed for; at mennesket vil rejse til andre planeter i form af astralrejser, sådan som jeg har gjort! Men mennesket i den vestlige verden vil aldrig være i stand til det, så længe det kun tænker på at tjene på det og aldrig har øje for næstens rettigheder og vel. Jeg skriver sandheden, for at jeg senere kan tjene den menneskelige auras sag. Prøv at forestille Dem følgende: En patient kommer ind i en læges konsultationsværelse. Lægen bekymrer sig ikke om at udspørge patienten, han tager blot et specielt kamera frem og fotograferer patientens aura. Et minut efter har denne clairvoyante læge et farvefotografi af patientens aura i sin hånd. Han studerer det, undersøger striberne og farvenuancerne, som en psykiater studerer hjernesvingningerne hos en mentalt syg person.

Lægen ordinerer, efter nøje at have sammenlignet farve-fotografiet med standardkort, en kur med ultrakorte bølger og farvespektrum behandling, som vil helbrede svaghederne i patientens aura Utroligt? Ja, ja for kort tid siden var det utroligt at tænke på at sende radiobølger over Atlanten. Utroligt at tænke på at flyve mere end hundrede kilometer i timen. Det menneskelige legeme kunne ikke modstå strabadserne, sagde man. Utroligt at tænke på at rejse op i stratosfæren. Aber har allerede været der. (husk dette var skrevet engang på 50tallet. Rø-anm.) Og denne min "latterlige" idé! *Jeg har set det fungere!*

Støjen udefra trængte ind i mit værelse og bragte mig tilbage til nutiden. Rangerende tog, en brandbils -tuden, højrøstede stemmer fra folk der var ved at forlade et nærliggende forlystelsesetablissement. - Senere, sagde jeg til mig selv, - når dette frygtelige uvæsen er ophørt, vil jeg bruge min krystalkugle og fortælle dem, at jeg vil gøre, som de ønsker.

En voksende varm følelse inden i mig fortalte mig, at "de" allerede kendte min beslutning og var glade.

Her er den så, som befalet, *Historien om Rampa*.

Andet kapitel

Tibet var omkring århundredeskiftet plaget af mange problemer. England beklagede sig kraftigt over, at Tibet var for venligtsindet overfor Rusland. Zaren over alle russere råbte, så det gav genlyd i salene i paladset i Petersborg, at Tibet var blevet for venligtsindet overfor England. Det kejserlige hof i Kina angreb både England og Rusland for at være for tæt nyttet til Tibet, og Tibet for ikke at være venligtsindet nok overfor Kina.

Lhasa var oversvømmet af spioner fra alle nationer, dårligt forklædte som tigermunke, pilgrimme, missionærer eller hvad der nu kunne synes at give en plausibel grund til at opholde i Tibet. Skumle personer af alle racer mødtes i hemmelighed under ly af mørket for at finde ud af, hvordan de kunne tage fordel af den internationale situation. *Den Store Trettende*, Den Trettende Dalai Lama inkarnation, en virkelig stor statsmand, bevarede roen og styrede Tibet uden om alle skær. Høflige budskaber om evigt venskab og uærlige tilbud om beskyttelse strømmede over de hellige Himalayabjerge fra over-hovederne i verdens førende nationer.

I en sådan atmosfære af uro og bekymring, kom jeg til verden. Som min bedstemor Rampa, så rigtigt sagde, var jeg født til bekymring og har haft bekymringer siden, og det har næppe nogen sinde været min egen skyld. Seerne og sandsigerne talte vidt og bredt om drengens medfødte evner for clairvoyance og telepati. Et ophøjet væsen, sagde en. Forudset til at skrive sit navn i historien, sagde en anden. - En lysende fakkell for vor sag, sagde en tredje. Og jeg, som var meget lille, oplod min røst for at protestere mod at blive født endnu engang. Så snart jeg var i stand til at forstå, hvad der blev sagt, opfattede jeg at mine slægtninge var meget utilfredse med min stemme. De fortalte mig, at min røst var rå og det mest umusikalske de havde hørt.

Fader var en af de ledende mænd i Tibet. Adelsmand af høj rang. Han havde stor indflydelse på landets forhold. Også moder havde megen autoritet, når det drejede sig om politik. Nu, når jeg ser tilbage over årene, er jeg tilbøjelig til at mene, at deres indflydelse var næsten lige så stor, som moder mente, og det var ikke så lidt endda.

Min første tid tilbragte jeg i vort hjem nær Potala, på den anden side af Kaling Chu eller Lykkens Flod. Lykkens fordi den gav liv til Lhasa på sin vej over mange klukkende bække og igennem byen. Vort hjem var veludstyret med mange tjenere, og mine forældre levede i fyrstelige omgivelser. Jeg, nå ja, jeg blev opdraget meget strengt, meget hårdt. Far var blevet meget bitter under den kinesiske invasion i århundredets begyndelse, og han syntes at have fattet en uforståelig modvilje mod mig. Mor havde, som så mange overklassekvinder, ikke tid til at tage sig af mig eller børn i det hele taget, hun betragtede os som noget, man skulle få af vejen hurtigst muligt, og overgav os derfor til tjenestefolkene.

Min bror Paljor blev ikke hos os ret længe; fra sin syvende fødselsdag drog han til *De himmelske marker* og *Freden*. Jeg var dengang fire år, og min fars utilfredshed med mig syntes at forværres fra den dag. Min søster var dengang seks år, og ingen af os begræd min broders bortrejse med derimod den skærpede disciplin som blev indført, da han rejste.

□

Nu er alle mine familiemedlemmer døde, dræbt af kinesiske kommunister. Min søster for at modsætte sig de invaderendes fremrykning. Mine forældre fordi de var godsejere. I hjemmet, hvorfra jeg i tidligere tider kunne skue ud over dejlige parker, er der nu indrettet sovesale til slavearbejderne. I en af fløjene bor de kvindelige arbejdere og i en anden de mandlige. Alle er gifte, og hvis mand og kone er flinke og opfylder deres arbejdskvota, må de se hinanden én gang om ugen i en halv time. Bagefter bliver de lægeundersøgt.

Men i min barndoms fjerne tider lå disse ting ude i fremtiden. Det var noget, som man vidste ville ske; men ligesom døden afslutter livet og er ventet, tog man ikke megen notits af dem. Astrologerne havde forudsagt disse begivenheder, men vi levede en dag ad gangen uden at tænke på fremtiden.

Lige før jeg blev syv år, den samme alder som min bror havde haft da han forlod os, blev der afholdt en meget stor ceremoni, hvor statsastrologerne konsulterede deres kort og forudsagde min fremtid. Alle som var noget, var til stede. Mange kom uindbudte ved at bestikke tjenestefolkene til at lade dem slippe ind. Presset var så voldsomt at det næsten ikke var til at komme frem.

Præsten fumlede og stammede i det, som præster gør, og lavede et stort nummer ud af det, før han bekendtgjorde min usædvanlige fremtid. Jeg må ærligt indrømme, at han havde fuldstændig ret, hvad det ulykkelige angik. Så fortalte han mine forældre, at jeg skulle søge optagelse på Chakpori Lamaklostret for at blive lægemunk.

Min skuffelse var stor, for jeg havde en fornemmelse af at de betød problemer. Ingen lyttede dog til mig, og jeg befandt mig snart udenfor lamaklostrets port, hvor jeg sad i tre dage og nætter for at man kunne se, om jeg havde den nødvendige udholdenhed til at blive lægemunk. At jeg klarede prøven skyldtes mere frygten for min fader end personlig styrke.

At komme ind på Chakpori var ikke svært. Vore dage var lange. Det var virkelig hårdt at skulle starte dagen ved midnat. Vi skulle overvære gudstjenester mange gange både om dagen og om aften. Vi blev undervist i de almindelige fag, men også i medicin, da vi jo skulle være lægemunke. Vore østerlandske metoder er sådan, at vestens læger stadig ikke kan forstå dem. Dog er vestlige farmaceutiske firmaer begyndt at forske i de kraftige virkemidler, der findes i de urter vi anvender. Derefter vil de ældgamle formularer som nu fremstilles kunstigt i laboratorierne, få et fint navn og blive hyldet som et eksempel på vestens sejr. Det kaldes fremskridt.

Da jeg fyldte otte år blev jeg underkastet en operation som åbnede mit *Tredie øje*, dette specielle organ til clairvoyant brug, **som er dødt hos de fleste mennesker**, fordi de benægter dets eksistens. Ved at se med dette øje, var jeg i stand til at se den menneskelige aura og således forudsige hensigterne hos de mennesker som omgav mig. Det var - og er - meget interessant at lytte til de tomme ord fra dem som foregiver venskab for at tjene på det, når de i virkeligheden år rundt med mord-planer. Auraen kan beskrive en persons hele helbredsmæssige tilstand. Ved at klarlægge, hvad der mangler ved auraen og tilføje dette ved specielle bestrålinger, kan personer blive helbredet for sygdomme.

Da jeg havde mere end almindelig kraft hvad clairvoyance angik, blev jeg ofte kaldt til *Den Lønligste Ene*, den *Store Trettende Inkarnation* af Dalal Lama for at betragte auraen hos dem som besøgte ham i venskab. Min kære leder, Lama Mingyar Dondup, en meget dygtig clairvoyant, trænede mig godt. Han lærte mig også de dybeste hemmeligheder ved astralrejser, som nu falder mig lettere end at gå.

□

Næsten alle, uanset hvad de kalder deres religion, tror på eksistensen af en sjæl eller et andet legeme. I virkeligheden er der flere legemer eller futteraler, men det nøjagtige antal har ikke så stor betydning for os her. Vi tror, er rettere vi ved, at det er muligt at lægge det almindelige fysiske legeme til side (det som bærer klæderne!) og rejse overalt, selv udover jorden, i den astrale form.

Alle rejser astralt, selv den som mener, at alt dette er nonsens! Det er lige så naturligt som at ånde. Mange mennesker gør det, når de sover, men hvis de ikke er trænede, ved de det ikke. Hvor mange mennesker udbryder ikke om morgenen: - Åh, jeg havde sådan en dejlig drøm i nat, jeg var sammen med den og den. havde det så dejligt, og han sagde at han ville skrive. Men det er selvfølgelig lidt uklart nu! - Og så kommer der som regel et brev nogle dage efter. Forklaringen er den, at én af personerne rejser astralt til den anden, og da de ikke er trænede, er det blevet en drøm.

Næsten alle kan rejse astralt. Hvor mange autentiske tilfælde findes der ikke, hvor en døende har besøgt en af sine kære for at sige farvel. Dette er også en astralrejse. Den døende, der er ved at blive befriet for sine jordiske bånd, har let ved at besøge en ven.

Den trænede person kan lægge sig ned og slappe af og befri sig for de bånd, der lænker ham til hans jeg, eller ledsagende legeme eller sjæl, kald det hvad De vil. Det er alt sammen udtryk for det samme. Når den eneste forbindelse så er Sølvsnoren, er det andet legeme i stand til at flyde bort, ligesom en ballon der slippes løs. Hvis man er trænet, behøver man blot at tænke på et sted for at kunne rejse derhen. ***Drømmetilstanden opstår, når en person rejser astralt uden selv at vide af det - og forvirret og forstummet vender tilbage.*** Den utrænede vil via Sølvsnoren modtage en mængde indtryk, der kun vil virke mere forvirrende på ham.

I det astrale legeme kan man rejse overalt, selv udenfor jorden, for det astrale legeme ånder ikke og indtager ikke føde. *Alle dets behov dækkes af Sølvsnoren, som livet igennem -forbinder det med det fysiske legeme.*

Sølvsnoren er nævnt i den kristne bibel: - Såfremt sølvsnoren skulle blive sprængt og Den Gyldne Skål ødelagt. Den Gyldne Skål er glorien eller nimbusen omkring hovedet på en åndeligt åben person. De som ikke er åndeligt åbne har en glorie af en anden farve! I gamle dager malede kunstnerne en gylden glorie omkring hovederne på hegnene fordi de *virkelig så* den; ellers ville de ikke have malet den. Glorien er i virkeligheden blot en lille del af den menneskelige aura, men den ses tydeligere, fordi den almindeligvis er lysere.

Hvis videnskabsmændene ville undersøge astralrejser og auraer i stedet for at give sig af med fusende raketter, der for det meste svigter, ville de have nøglen til rejser ud i rummet. De kunne besøge andre verdener i astral skikkelse, og derefter afgøre hvilke transportmidler der var nødvendige for at gøre rejsen i det fysiske legeme, for astralrejser har et stort minus: man kan ikke medtage nogen form for bagage. Kun viden kan man bringe tilbage.

Derfor skal videnskabsmændene bruge et rigtigt fartøj til at bringe levende væsner og fotografier tilbage, der kan overbevise en skeptisk verden, for mennesket vil ikke tro på noget, 'med mindre det kan sønderrive det og overbevise sig selv om, at der alligevel var noget om det.

Jeg tænker specielt på én bestemt rejse, jeg foretog ud i rummet. Det, jeg nu beretter, er den absolutte sandhed, og de som er åbne vil vide, at den er rigtigt. Det gør ikke så meget for de andres vedkommende; de vil forstå det når de er blevet mere modne rent åndeligt.

Det drejer sig om en oplevelse jeg havde for nogle år siden, da jeg var i Tibet for at studere ved lamaklostret i Chakpori. Skønt det skete for mange år tilbage, husker jeg det endnu tydeligt, som var det i går.

Min leder, Lama Mingyar Dondup, og en anden af mine venner, lama Jigme, og jeg selv stod på klostrets tag. Selve klostret ligger på jernbjerget i Lhasa i Tibet. Natten var kold, omkring 40 graders kulde. Oppe på det åbne tag pressede den hylende vind vore dragter tæt ind til kroppen. Vinden gik gennem marv og ben og truede med at slynge os ud over den stejle bjergside. Langt borte kunne vi se de svage lys fra Lhasa by, og ude til højre sås lysene fra Potala. De svage lysglimt skabte en mystisk stemning over hele landskabet. Alle vinduer syntes at være forsynet med olielamper, som glimtede ud i natten. Selv om de var beskyttet af svære mure, flakkede og dansede de i den bidende vind. Potalas gyldne tage glitrede i månestrålerne, der dansede for rundt, som var de steget ned for at lege mellem spirene på de strålende bygninger.

Men vi rystede og skælvede i den bitre kulde og ønskede, at vi var tilbage i den røgelsesfyldte luft i templet under os. Dog blev vi, for vi var oppe på taget i en speciel anledning, som lama Mingyar Dondup gådefuldt havde bemærket. Nu stod han imellem os, tilsyneladende lige så stød og urokkelig som bjerget selv, og pegede op mod en fjern stjerne, der glødede rødligt i natten. - Mine brødre, sagde han, - dette er stjernen Zhoro, en ældgammel planet, en af de ældste i vort system. Kun kort tid har den nu tilbage.

Han vendte ryggen til den bidende vind og sagde til os: - I har studeret meget om astralrejser. Nu skal vi sammen rejse astralt til denne planet. Vi efterlader vore legemer her på dette vindomsuste tag og bevæger os ud hinsides atmosfæren, hinsides selve tiden.

Han førte os tværs over taget og hen i læ bag en kuppel, hvor han lagde sig ned på taget og bad os lægge sig ved siden af ham. Vi samlede vore dragter tæt om os og tog hinanden i hånden. Over os hvælvende den dybe mørkeblå himmel sig; den var overstrøet med små prikker af farvede lys, for alle planeter har forskellige farver, når man iagttager dem gennem Tibets klare natteluft. Blæsten for hylende omkring os, men vi skænkede den ikke mange tanker, for vor træning havde været meget grundig; vi var dog klar over at det ikke ville blive nogen helt almindelig astralrejse, for det var ikke sædvanligt at legemerne blev ladet tilbage udsat for så voldsomt et uvejr. ***Når legemet føles ubekvemt for jeget, kan dette rejse længere og hurtigere, og det husker mere.*** Kun ved korte rejser gør man sig det behageligt og slapper af.

Min leder sagde: - 'Lad os nu knytte vore hænder og forsøge at bevæge os ud over denne jord. Hold jer til mig, for vi skal rejse langt og opleve meget usædvanligt i denne nat.'

Vi lagde os tilbage og trak vejret på den foreskrevne måde, og kunne høre vinden ruske i bedeflagenes snore. Pludselig mærkede jeg et ryk; og vinden bed ikke længere i mine fingre. Jeg opdagede at jeg svævede - som om jeg befandt mig i én anden tid. Jeg svevede midt oppe over mit legeme. Lama Mingyar Dondup stod allerede op i sin astrale skikkelse og da jeg så ned, så

jeg min ven Jigme forlade sit legeme. Denne forbindelse, som kaldes ektoplasma, frembringes af det astrale legeme ved tankens hjælp. Det er det materiale, hvoraf mediet fremstiller åndelige manifestationer.

Forbindelsen var knyttet, og vi susede op ad, op i nattehimlen; jeg var som altid nysgerrig og kiggede ned. Under os bølgede vore Sølvsnore, disse uendelige snore som livet igennem forbinder det astrale og det fysiske legeme. Vi fløj videre, stadig op ad. Jorden gled bort under os. Vi så solens strålekrans dukke op ved jordens rand, dér hvor den vestlige verden måtte befinde sig. Den verden som vi havde foretaget mange astralrejser til. Vi steg højere op og kunne nu skelne havenes og kontinenternes omrids på klodens solbeskinnede del. Fra vor højde så kloden ud som en halvmåne; over polerne skinnede nordlyset

Vi bevægede os fremad i en stadig stigende fart, indtil vi til sidst overskred lysets hastighed, for vi var sjæle uden legemer og kunne rejse med tankens hast. Da jeg så frem, opdagede jeg en stor, truende rød planet lige foran mig. Vi nærmede os med en fart, det var umuligt at beregne. Skønt jeg havde megen erfaring i astralrejser, følte jeg et kort øjeblik en voldsom angst. Lama Mingyar Dondups astrale skikkelse, kluklo telepatisk og sagde;

'- Lobsang, selv om vi ramte denne planet, ville det hverken kunne tilføje den eller os nogen skade. Vi kan gå lige igennem uden at mærke nogen modstand.'

Omsider befandt vi os over en rød, øde verden, røde klipper og et stivnet hav kantet med rødt sand. Da vi sank ned mod denne verdens overflade, så vi nogle mærkelige dyr, der nærmest lignede store krabber, dorskt kravle frem langs strandbreddens røde sand. Vi landede på strandbredden og så ud over det ubevægelige vand, der var kruset af rødt stinkende skum. Pludselig begyndte den grumsede overflade at røre sig, og et mærkeligt ujordisk dyr steg op. Det var rødt, kraftigt pansret og havde store kraftige lemmer. Det udstødte en mærkelig træt og kraftesløs brølen og masede sig frem til bredden, hvor det kastede sig ned i sandet. Over vore hoveder glødede en ildevarslende rød sol, der kastede blodrøde skygger. Alt var dødt omkring os; der var intet tegn på liv – kun dette mærkelige skælvede dyr, der lå halvdødt ved vore fødder.

Selv om jeg befandt mig i mit astrallegeme, skælvede jeg af frygt, da jeg så mig omkring. Et rødt hav, hvorpå der flød rødt skum, røde klipper, rødt sand, rødskællede dyr, og over det hele en rød sol - som døende gløder af en ild, der var ved at gå over i det store intet.

Lama Mingyar Dondup sagde: - Dette er en døende verden. Der er ikke længere nogen rotation her. Denne verden flyder forladt ind i rummets hav, en satellit til en døende sol, som snart går under, og derpå bliver en dværgplanet uden liv, uden lys, en dværgstjerne som muligvis vil kolliderer med en anden stjerne, og af dette sammenstød vil en anden verden blive født. Jeg har bragt jer hertil, fordi der stadig er liv her, liv som er her for at udforskes og undersøge fænomener af denne art. Se jer omkring.

Han pegede ud i det fjerne, og vi så tre meget høje tårne, der strakte sig op i den røde himmel, og helt oppe på toppen af disse tårne, lyste tre skinnende krystalkugler med et klart gult lys, som om de var levende.

Medens vi forundrede stod der, skiftede et af lysene, en af strålerne skiftede til et livligt elektrisk blå. Lama Mingyar Dondup sagde: - Kom de byder os velkommen. Lad os synke ned til det lag, hvor de befinder sig.

Sammen bevægede vi os over mod foden af det store tårn, og da vi stod ved foden af det, så vi en indgang, der var solidt sikret med noget mærkeligt glimtende metal, der stod ud som et ar på det røde og lukkede land. Vi gik hen mod det, for metal, klipper eller andet er ingen hindring for dem, der er i let astralt legeme. Vi gik igennem og passerede lange korridorer af død klippe, indtil vi til sidst stod i en meget stor hal, der var rigt forsynet med plancher og kort og mærkelige maskiner og instrumenter. I centrum var der et stort langt bord, hvor der sad ni mænd, meget ældede og meget forskellige fra hinanden. En var høj og tynd og med et spidst hoved, nærmest konisk. En anden var kort og kraftig. Alle ni mænd var forskellige fra hinanden. Det stod os klart, at de alle var fra forskellige planeter, og af forskellig race. Menneskelige? Ja – det var måske det rigtige ord for at beskrive dem. De var alle menneskelige, men nogle var mere menneskelige end andre.

Vi blev os bevist, at alle ni så meget bestemt i vor retning. Åh - sagde én telepatisk, - vi har besøgende langt borte fra.

Vi så, at I landede på denne vor forsøgsstation, og vi byder jer velkommen.

- ærværdige fædre, sagde Lama Mingyar Dondup, jeg har bragt med mig til jer to, som netop har opnået lamastatus og er ærlige studenter der søger visdom.

- De er i sandhed velkomne, sagde den høje mand, som tilsyneladende var leder af gruppen. - Vi vil gøre alt hvad der står i vor magt for at hjælpe, som vi altid har gjort.

Dette var absolut nyt for mig, jeg havde ingen anelse om, at min leder havde foretaget så mange astrale rejser til himmelske steder.

Den lille mand så mig og smilede. I det universelle telepatiske sprog sagde han: - Jeg ser, unge mand, at du er meget forvirret på grund af forskellen i vort udseende.

- Ærede fader, svarede jeg, noget skræmt over den lethed, hvormed han havde gættet mine tanker, som jeg havde anstrengt mig for at skjule, - det er virkelig sandheden, jeg forbavses over uligheden mellem jer hvad størrelse og skikkelse angår, og det er faldet mig ind, at I ikke alle kan være mænd fra jorden.

- Du har vurderet det ret, sagde den lille mand. - Vi er alle forskellige, men grundet på omgivelserne har vi forandret vore skikkelser og vor statur noget, men kender du ikke det samme fra din egen planet? Der er dog i landet Tibet munke, som er syv fod høje og som anvendes som vogtere. I anden ende af verden er der mennesker, som kun er halvt så store, dem kalder man pygmæer. De er begge menneskelige - de er i stand til at formere sig med hinanden, til trods for forskellen i størrelse, for vi er alle mennesker af kulstofmolekyler. Her i dette specielle univers beror alt på grundmolekylerne i kulstof og brint, for disse to er de vigtigste i vort Univers. Vi som har rejst i andre universer længere borte end denne afdeling af vor stjernetåge ved, at andre universer anvender andre grundstoffer. Nogle anvender silicium, andre gips, andre igen noget helt andet, men de er forskellige fra folk fra dette univers, og vi har til vor sorg opdaget, at vore tanker ikke helt er i overensstemmelse med deres.

Lama Mingyar Dondup sagde: - Jeg har taget disse to unge lamaer med mig, så de kan se stadierne af død og forfald på en planet, der har opbrugt sin atmosfære og hvor ilten i atmosfæren er gået i forbindelse med metal, som brænder alt op og forvandler det til uhåndgribeligt støv.

- Sådan er det, sagde den høje mand. - Vi vil understrege for disse to unge mænd, at alting som fødes også må dø. *Alting lever i en tildelt periode*, og denne tildelte periode er lig et antal enheder. *En enhed i ethvert dyrs liv er lig dette dyrs hjerteslag*. En planets liv består af 2.700.000.000 hjerteslag, hvorefter det dør, men ved en planets død fødes andre. Et menneske har også 2.700.000.000 hjerteslag, og det har også det mindste insekt. Et insekt, som kun lever i fireogtyve timer, har i den tid 2.700.000.000 hjerteslag. En planet har, der kan selvfølgelig være forskel, ét hjerteslag hvert 27.000. år, og derpå følger en krampetrækning, som om den gør sig rede til det næste hjerteslag. Alt liv, - fortsatte han, - har altså lige mange perioder, men nogle dyr lever i rater der er forskellige fra de andre. Dyr på jorden, elefanten, skildpadden, myren og hunden, lever alle i det samme antal hjerteslag, men alle har hjerter, som slår med forskellig hastighed, og derfor synes det, som om de lever i kortere eller længere tid.

Jigme og jeg fandt dette umådeligt betagende, og det forklarede os meget af det, vi havde bemærket på jorden i vort hjemland Tibet. Vi havde i Potala hørt om skildpadden, som lever i så mange år, og om insekter, som kun lever en sommer-aften. Nu kunne vi se at deres bevidsthed blot måtte arbejde med større hastighed for at kunne følge med deres hastende hjerter.

Den lille mand, som syntes at betragte os med stor imødemmenhed, sagde: - Ja, men ikke alene det, for mange dyr repræsenterer forskellige, af kroppens funktioner. Koen for eksempel, er som enhver kan se, nærmest en vandrende mælke-kærtel, giraffen en nakke, en hund - alle ved hvad en hund tænker på, når den snuser op i vinden, fordi dens syn er så dårligt - repræsenterer næsen. Andre dyr har lignende tilhørsforhold til forskellige dele af ens anatomi. Myreslugeren i Sydamerika kan betegnes som tungen.

I nogen tid talte vi sammen telepatiske og lærte mange sære ting, vi lærte det med tankens hastighed, som man gør det i det astrale. Så rejste lama Mingyar Dondup sig til sidst og sagde at det var på tide vi tog af sted.

Da vi vendte tilbage, glødede de gyldne tage på Potala i det frostklare sollys. Vore legemer var stive, tunge og svære at bevæge i deres halvfrosne tilstand. - Og det var, tænkte vi, - en ny erfaring, endnu en rejse var afsluttet. Hvad bliver det næste?

¤

En videnskab, som vi tibetanere gik stærkt op i, var helbredelse ved hjælp af urter. Tibet har til alle tider, indtil nu, været et lukket land for fremmede, og vor fauna og flora er stadig blevet udforsket af udlændinge. På de højtliggende steder vokser mærkelige planter. Curare og det netop opdagede mescaline for eksempel, har været kendt i Tibet gennem århundreder. Vi kunne helbrede mange af lidelserne i den vestlige verden, men først må vestens folk tro mere på dem. Men de fleste af dem er jo ikke rigtig kloge, så hvorfor bekymre sig om det?

De blandt os, som havde gjort mest ved deres studier, foretog hvert år ekspeditioner for at samle urter ind. Planter og pollen, rødder og frø, blev omhyggeligt indsamlet, behandlet og opbevaret i sække af yakhuder. Jeg elskede dette arbejde og studerede derfor flittigt. Jeg har opdaget, at de urter, som jeg kender så godt, er umulige at få fat på her.

¤

Til sidst blev jeg betragtet som egnet til at blive indviet i *Den Lille Døds Ceremoni*, som jeg har beskrevet i *Det Tredie øje*. Da jeg havde gennemgået nogle specielle ritualer, blev jeg bragt i en tilstand af kataleptisk død langt nede under Potala, og jeg rejste ind i det forgangne. Jeg rejste også til landene på jorden. Men lad mig beskrive det således som jeg oplevede det dengang.

"Gangen i den hårde granit befandt sig hundreder af meter under jorden (jordoverfladen) og den var mørk og fugtig som selve graven. Svævende som røg i mørket, bevægede jeg mig frem i hele dens længde, og efterhånden som jeg vænnede mig til mørket, skelnede jeg det svage grønne fosforiserende lys fra de skimmelsvampe, der hang ned fra klippehulen. De steder, hvor vegetationen var særlig kraftig, sås gule glimt fra en guldåre, som løb langs denne stentunnel.

Lydløst svævede jeg af sted, uden nogen fornemmelse af tid, uden tanke for noget - kun ét vidste jeg: jeg måtte trænge længere og længere ind i jordens indre, for dette var nogle af mit livs mest betydningsfulde dage. Først efter tre dage i astral tilstand, skulle jeg vende tilbage. Jeg trængte dybere og dybere ind i det underjordiske kammer, ind i et tættere og tættere mørke, der syntes at give lyde fra sig, syntes at vibrere.

I min fantasi forestillede jeg mig jorden over mig, den verden som jeg senere skulle vende tilbage til. Jeg så de vante scener i templet og mine mange samtaler med min åndelige vejleder for mig, men mellem alt dette og mig lå nu dette totale mørke.

Lidt efter lidt, så langsomt at det tog lang tid, før jeg overhovedet bemærkede det, hørtes en svag lyd, der langsomt steg i styrke igennem gangen. Lyden af sand, af sølvklokker og af læderomviklede fødders slæbende gang hen over stengulvet. Til sidst glimtede et åndeagtigt lys hen langs tunnelens vægge, og lyden blev stærkere. Svævende oppe over et klippestykke ventede jeg i mørket på det der skulle komme. Jeg ventede.

Uendeligt langsomt, åh så pinefuldt langsomt, bevægede nogle skikkelser sig forsigtigt gennem tunnelen hen mod, mig. Da de var kommet helt hen til mig, så jeg at det var munke iført lysegule dragter og med fakler i hænderne. Det var fakler fra templet, lavet af sjældent harpikstræ og røgelsespinde, og der kom vellugtende dufte fra dem, dufte som bortvejrede lugten af død og forfald og overstrålede de stinkende svampes elendige glød.

Langsomt og højtideligt trådte præsterne ind i det underjordiske kammer. To af dem gik hen til hver sin væg tæt ved indgangen og famlede rundt mellem de fremspringende klipper.

Lidt etter blussede den ene smørølampe efter den anden op, og jeg kunne se hvorledes det rum som jeg havde opholdt mig i – i de tre dage så ud.

Præsterne stillede sig op rundt omkring mig, men de så mig ikke. De stod omkring en kiste, der var placeret i rummets midte. Sangen tog til i styrke, og sølvklokkernes ringlen blev kraftigere. På et tegn fra en gammel lama tog seks munke til sidst fat i låget på stenkisten og løftede det op under megen stønnen og prusten. Jeg kiggede ned i kisten og så mit eget legeme, der var iført en af lamaernes præstedragter. Munkenes sang blev tydeligere.

- Oh sjæl af *Den Besøgende Lama*, der vandrer på jordens overflade over os, vend tilbage, for den tredje dag er kommet og er ved at være ovre. En første røgelsespind skal tændes for at tilbagekalde *Den Besøgende Lamas* sjæl.

En munk trådte frem og antændte en sødtduftende røgelsespind. Den var rød. Han tog en anden frem, mens præsterne sang:

- Oh sjæl af *Den Besøgende Lama*, som vender tilbage til os, skynd dig for timen for din opvågningen er kommet nær. Den næste røgelsespind tændes for at fremskynde din tilbagevenden.

Mens munken højtideligt tændte den anden røgelsespind, messede præsten: - oh sjæl af *Den Besøgende Lama*, vi venter på at genoplive og nære dit jordiske legeme. Skynd dig på din vej, for timen er inde, og med din tilbagevenden hertil har du bestået en ny grad i din uddannelse. En tredje røgelsespind tændes for at kalde dig tilbage.

Da røgen dovent hvirvlede op ad og indhyllede mit astrallegeme, begyndte jeg at skælve af frygt. Det føltes som om en usynlig hånd trak i mig, som om flere hænder begyndte at hive (norsk; dra/trekke) i min Sølvsnor, trække mig nedad og tvinge mig ind i det kolde livløse legeme. Jeg følte dødens kulde, mine lemmers skælven, mit astrale syn svækkedes, og en stønnen fik min krop til at ryste. De øverste præster bøjede sig ned over sten kisten og løftede mit hoved op og tvang noget bittert ind mellem mine tæt sammenpressede læber.

- Ah, tænkte jeg, - tilbage til det snævre legeme igen, tilbage igen.

Det var som en ild løb igennem mine årer, som havde hvilet i tre dage. Langsomt løftede præsterne mig ud af kisten – støttede mig, løftede mig, holdt mig oprejst, vandrede rundt med mig i kammeret, knælede foran mig, kastede sig for mine fødder, fremsagde deres bønner og tændte deres røgelsespinde. De pressede føde i mig, vaskede mig og tørrede mig og skiftede min dragt.

Da bevidstheden var tilbage i mit legeme, vandrede mine tanker af en eller anden mærkelig grund tilbage til de tre dage før, hvor en lignende begivenhed havde fundet sted. Dengang jeg blevet lagt ned i den selvsamme kiste. En efter en havde munkene betragtet mig. Så havde de lagt låget på stenkisten og slukkede røgelsespindene. Højtideligt var de gået ud gennem - stenkorridoren med deres lys, medens jeg lå frygtsomt tilbage i stenkisten, forskrækket til trods for min træning, bange til trods for min viden om, hvad som skulle hændes. Jeg havde været længe i mørket, i dødens stilhed. Stilhed? Nej, for min opfattelsesevne var blevet trænet, og var så skarp, at jeg kunne høre deres åndedræt, lyde af liv svinde, da de gik bort. Jeg høre deres slæbende skridt blive svagere og svagere og så mørke, stilhed, og ro, og intet.

Døden selv kunne ikke være værre end dette, tænkte jeg.

Tiden krøb langsomt af sted, mens jeg lå der og blev koldere og koldere. Pludselig eksploderede verden i en gylden flamme, jeg forlod min snævre krop, jeg forlod stenkistens mørke, og det underjordiske kammer. Jeg pressede mig vej gennem den, den iskolde jord og ind i den kolde rene luft og langt højt over Himalayabjergene, langt ud over jordens ende med tankens hastighed. Jeg vandrede alene, æterisk, spøgelseslignende i det astrale og udsøgte steder og paladser på jorden og sugede oplysning ved at betragte andre. Ikke engang de mest hemmelige hvælvinger var lukkede for mig, for jeg kunne gå så fri som tanken i alle rådsforsamlinger i verden. landes ledere passerende revy foran mig, deres tanker lå for mit kritiske øje.

Og nu, tænkte jeg, da jeg fortumlet rejste mig op hjulpet lamaerne, - nu skal jeg rapportere alt hvad jeg så, alt hvad har lært, og så? Måske skal jeg snart gennemgå en lignende oplevelse. Efter dette skal jeg rejse til den vestlige verden for at tåle nye prøvelser.

Med megen træning bag mig, og mange prøvelser rejste jeg fra Tibet til mere træning og flere prøvelser. Da jeg så mig tilbage, før jeg passerede over Himalaya, så jeg de tidlige solstråler kikke over bjergkæden og røre ved de gyldne tage på Den Hellige Bygninger og forvandle dem til et betagende syn. Dalen i Lhasa syntes stadig at sove og selv bede- flagene hang dovent fra deres master. Ved Pargo Kaling kunne jeg skimte et tog af yakokser - handelsfolkene var ligesom jeg tidligt oppe og på vej til Indien, medens jeg drejede mod Chungking.

Vi rejste over bjergkæderne anvendte de stier der var trådt af de handelsfolk, som bragte te ind til Tibet, teballer fra Kina, den te der sammen med tsampa er et af de grundlæggende fødemidler i Tibet. Det var i 1927, vi forlod Lhasa, og rejste mod Chotang, en lille by ved Brahmaputrafloden. Vi fortsatte mod Kanting ned i lavlandet, gennem frodige skove, gennem dale med dampende fugtig vegetation, mens vi led ved bare at trække vejret, fordi vi alle var vant til at leve i 5000 meters højde eller højere. Lavlandet med dets tunge atmosfære var forfærdeligt for os, ødelagde vore sjæle, pressede på vore lunger og fik os til at føle det som om vi druknede i luften. Dag efter dag fortsatte vi, indtil vi efter en tusind mil eller mere nåede

udkanten af den kinesiske by Chungking.

Vi slog lejr om natten, vor sidste nat sammen, for næste dag ville mine kammerater starte tilbage til vort elskede Lhasa. Vi talte sorgfuldt sammen denne sidste nat. Det pinte mig, at mine kammerater, mine ledsagere, allerede behandlede mig som om jeg var død for denne verden, som en person der var dømt til at leve i lavlandets byer.. Og næste morgen opsøgt jeg universitetet i Chungking, et universitet hvor næsten alle professorerne - næsten hele staben arbejdede hårdt på at sikre deres studenter succes, for at hjælpe i enhver henseende, kun et mindretal var besværlige eller uvillige eller menneske fjendtlige.

I Chungking studerede jeg for at blive kirurg, og medicins læge. Jeg lærte også at flyve, for mit liv var planlagt indtil de mindste detalje, og jeg vidste, at jeg ville få meget at gøre med medicin og flyvning.

Men i Chungking hørte man meget lidt om den kommende krig, og de fleste folk i denne gamle, og på samme tid moderne by levede fra den ene dag til den anden og var fornøjet med det.

Dette var mit første besøg i fysisk tilstand til en større by, mit første besøg overhovedet til en by udenfor Lhasa, selvom jeg i den astrale form havde besøgt de fleste større byer i verden, hvad alle for øvrigt kan gøre hvis de vil, for der er intet mystisk ved det astrale, det er lettere end at gå, lettere end at cykle, for når man cykler, skal man holde balancen; i det astrale skal man bare bruge de evner, man fik ved fødslen.

Medens jeg studerede ved universitetet i Chungking, blev jeg kaldt tilbage til Lhasa fordi den Trettende Dalai Lama var ved at dø. Jeg kom hjem og tog del i ceremonierne som fulgte efter hans død, og efter at have ordnet forskellige forretninger, vendte jeg tilbage til Chungking. Ved en samtale noget senere med den højeste Abbed T'ai Shu, blev jeg overtalt til at tage imod en officersbestilling i det kinesiske luftvåben og rejse til Shanghai, et sted som ikke havde nogen tiltrækning for mig, skønt jeg kendte det. Endnu engang måtte jeg bryde op for at stifte et nyt hjem. Her i året 1937, den syvende juli, iscenesatte japanerne en episode på Marco Polo broen. Det var på dette sted den kinesisk-japanske krig i virkeligheden startede, og den gjorde tilværelsen meget svær for os. Jeg måtte forlade min lukrative praksis i Shanghai og stille mig til disposition for byrådet i Shanghai for en tid, men bagefter ofrede jeg al min tid at flyve rednings - flyvninger for det kinesiske forsvar. Jeg og andre fløj til steder hvor der var stort behov for øjeblikkelig kirurgisk hjælp. Vi fløj i en gammel maskine, som i virkeligheden var kasseret, men som man skønnede var god nok til dem som ikke tog del i selve kampene men kun lappede mennesker sammen.

Jeg blev fanget af japanerne efter at være blevet skudt ned, de behandlede mig ganske dårligt. Jeg så ikke ud som en kineser, de var ikke rigtigt klar over hvad jeg lignede og derfor var de - måske på grund af min rang - måske på grund af min uniform - meget ubehagelige.

Det lykkedes mig at undfly dem og nå tilbage til den kinesiske hær for at rekreere mig lidt, før jeg vendte tilbage til aktiv tjeneste. Men Chungking var en helt anden by, end den jeg havde kendt før. Bygningerne var nye eller rettere at bygningerne havde fået nye facader efter at være blevet bombet. Stedet var overfyldt, og alle slags forretninger var nu koncentreret i Chungking. Mange var flygtet fra større byer i Kina i håbet om at kunne undgå krigen som rasede overalt.

Efter at være nogenlunde restitueret blev jeg sendt ned til kysten under general Yo's kommando. Jeg blev udnævnt til øverste lægeofficer med ansvar for et hospital, men hospitalet var kun en samling oversvømmede rismarker. Japanerne indfandt sig snart og overvandt os og dræbte alle de patienter, der ikke var i stand til at gå selv. Jeg blev taget til fange igen og behandlet sædvanligt brutalt, fordi japanerne genkendte mig som en, der var undvejet før, og det havde de ikke rigtig kunnet lide. (norsk;like)

Efter nogen tid blev jeg sendt til en fangelejr for kvinder af alle nationaliteter og blev der udnævnt til fængselslæge. Grundet på min store viden om lægeurter var jeg i stand til at få det bedste ud af de muligheder, der var for at kurere de patienter, som ellers ville have været prisgivet. Japanerne mente imidlertid, at jeg gjorde for meget for fangerne, fordi der ikke var nok der døde, og derfor sendte de mig til en fangelejr Japan, en lejr beregnet til terrorister. Jeg blev sendt over det japanske hav i en gammel læk båd og blev meget dårligt handlet. Jeg blev tortureret, og den stadige tortur gav mig lungebetændelse. De ønskede imidlertid ikke, at jeg skulle dø, så en form for behandling fik jeg, om end dårlig.

Da jeg igen var blevet rask (norsk;frisk), lod jeg ikke japanerne mærke hvor rask jeg var blevet. En dag begyndte jorden pludselig ryste under os; jeg troede først, at det var et jordskælv. Men da jeg så ud af vinduet, så jeg japanerne styrtet af sted i alle retninger i vild panik. Himlen var rød, og det så ud som solens stråler havde mistet deres kraft. Jeg vidste det ikke den gang, men det var atombombningen af Hiroshima - den 6.oktober 1945.

Japanerne skænkede mig ikke en tanke; de havde travlt med at tænke på sig selv, og det lykkedes mig at få fat i en uniform, en kasket og et par svære sandaler, hvorefter det lykkedes mig at forsvinde ud ad en lille ubevogtet dør. Jeg kom ned til kysten, hvor jeg fandt en fiskerbåd. Øjensynligt var ejermændene flygtet i rædsel, da bomben faldt, for han var ingen steder at se. Båden vuggede dovent i sit tov. I bunden lå nogle fordærvede fisk, der allerede var begyndt at stinke kraftigt. I nærheden af båden fandt jeg en tønde fyldt med vand, der til nød kunne drikkes. Det lykkedes mig at løsne bådens fortøjninger, og jeg kastede fra. Da jeg nogle timer senere havde fået hejst de lasede sejl, fyldte vinden dem straks, og jeg gled raskt ud mod det ukendte. Men anstrengelserne havde været for meget for mig. I en dødlignende søvn tumlede jeg omkuld i bunden af båden.

Længe efter, hvor længe kan jeg ikke sige, da jeg kun kan bedømme tiden efter den tilstand af forrådnelse fiskene nu befandt sig i, vågnede jeg op igen. Bølgerne klukkede om boven, så jeg sejlede stadig. Jeg var for svækket til at kunne øse, så jeg måtte blive liggende i bunden af båden med kroppen halvvejs dækket af saltvand og rådne fisk. Senere på dagen ramte solen mig med frygtelig kraft. Jeg følte det, som om min hjerne begyndte at koge inden i mit hoved, og som om mine øjne blev brændt ud. Min tunge voksede og blev til sidst så stor som min arm. Mine læber og kinder sprækkede. Smerterne var for meget for mig. Mine lunger var ved at sprænges, og jeg vidste at lungebetændelsen var blusset op igen. Dagslyset blev svagere og svagere, og bevidstløs sank jeg tilbage i det

rådne vand.

Tiden havde ingen mening, tiden var kan en række røde pletter, der afløstes af det totale mørke. Smerten skar i mig, og jeg svævede mellem liv og død. Pludselig kom et voldsomt stød og en skraben mod sten under kølen. Masten svajede, som om den ville brække, og det lasede sejl blafrede vildt i den hårde brise. Jeg kravlede fremad i båden, halvt bevidstløs i det stinkende, skvulpende vand.

- Gee, Hank, der er en af de gule i bunden af båden, han ser ud til at være stiv! Den nasale stemme fik mig til at reagere svagt. Jeg lå der uden at kunne røre mig, uden at give mig

til kende.

- Vadder me dej? Bang for en død mand? Vi ska ha båen, ik? Gi et nap så vi kan få fyren ud.

Tunge trin fik båden til at vippe og truede med at knuse mit hoved.

- Mand, mand! sagde den første stemme. - Den fyr har ikke haft det for godt. Tror du han ånder endnu, Hank, va tror du?

- Ah, hold op. Han er så godt som død. Ud med ham - vi har travlt.

Stærke grove hænder greb mig i hoved og ben. Jeg blev svunget en gang, to gange og så lod de mig gå, og jeg fløj over på den anden side af båden, hvor jeg med et brag faldt ned på en stenet og sandet bred. Uden at ofre mig så meget som et blik løftede og skubbede de to mænd den strandede båd. De arbejdede bandende og råbende med at flytte sten og klippe-stykker. Til sidst kom båden løs med en skurrende lyd og flød langsomt tilbage i vandet. Af en eller anden grund arbejdede de febrilsk og panikslagne med at få båden væk fra kysten.

Solen fortsatte med at brænde. Små dyr i sandet bed mig, og jeg led de frygteligste pinsler. Langsomt gik dagen til ende, og solen gik blodrød og truende ned. Vandet slikkede op ad mine fødder og krøb op til mine knæ. Højere. Med overmenneskelig anstrengelse kravlede jeg en meter - borende mine albuer ned i sandet, vrikkende, kæmpende. Så intet.

Timer senere, eller det kunne have været dage, vågnede jeg og mærkede solskinet strømme ned over mig. Rystende vendte jeg mig om. Omgivelserne var helt fremmede for mig. Jeg befandt mig i en lille etværelses hytte, med havet lysende og glimtende noget borte. Da jeg drejede mig om igen så jeg en gammel buddhistpræst stå og betragte mig. Han smilede og nærmede sig og satte sig på gulvet ved siden af mig. Stammende og med stor vanskelighed kunne vi tale sammen. Vore sprog lignede hinanden, men der var

alligevel forskel, og kun under store anstrengelser og ved at gentage og erstatte ord, lykkedes det os at få gjort vor stilling klar.

- I nogen tid, sagde præsten, - har jeg vidst, at jeg ville få en besøgende af høj rang, en som var bestemt til noget stort i livet. Selv om jeg er gammel, har jeg holdt fast ved livet, indtil min opgave her i livet var fuldført.

Værelset var meget fattigt men også meget rent, og den gamle præst var tydeligvis på sultens rand. Han var udtæret, og hans hænder rystede af alder og svagelighed. Hans falmede gamle dragt var lappet med nydelige sting, hvor han havde repareret rifter i det mørnede stof.

- Vi så at du blev kastet ud af båden, sagde han. - Vi troede længe, at du var død, og vi kunne ikke komme ned til stranden og se efter på grund af omstrejfende banditter. Da natten faldt på, gik to mænd fra landsbyen ud og hentede dig og bragte dig her. Men det er fem dage siden; du har været meget syg. Vi ved at du vil leve for at kunne rejse langt omkring, og at dit liv vil blive hårdt.

Hårdt! Hvorfor fortalte alle mig altid, at livet ville blive hårdt? Troede de, at jeg syntes om det? Det var ganske bestemt hårdt, havde altid været det, og jeg hadede besværligheder lige så meget som alle andre.

- Dette her er Najin, fortsatte præsten. - Vi bor i udkanten. Så snart du er

i stand til det, må du forlade dette sted, for min død er nær.

I to dage gik jeg forsigtigt omkring, prøvede på at genvinde min styrke og vende tilbage til livet. Jeg var mat, udhungret og var nærmest ligeglad med om jeg levede eller ej. Nogle få venner af den gamle præst kom og besøgte mig og hjalp mig med at planlægge hvad jeg skulle foretage mig. Da jeg vågnede den tredje morgen, lå den gamle præst stiv og kold ved siden af mig. I nattens løb havde han sluppet sit tag i livet og var gået bort. Med hjælp fra en gammel ven gravede vi en grav og sænkede ham ned i den. Jeg pakkede den smule mad der var tilbage og forlod hytten støttet til en stok.

Efter et par kilometer var jeg udmattet. Mine ben rystede og mit hoved snurrede og mit syn var sløret. Jeg lå en times tid i vejkanten, ude af syne for forbipasserende. Jeg var blevet advaret om at distriktet var farligt for fremmede. Jeg havde fået at vide, at man kunne miste livet, hvis ens udseende ikke behagede de omstrejfende bander, som terroriserede distriktet.

Til sidst fortsatte jeg min rejse og nåede frem til Unggi (Nordkorea, se kart over litt til højre for pila ved Najin).

Mine rådgivere havde givet mig klare instruktioner om hvordan jeg skulle kunne komme over grænsen ind på russisk område. Min tilstand var dårlig, jeg måtte hvile mig meget ofte, og i en af disse hvilepauser sad jeg i vejkanten og betragtede sløvt den livlige trafik. Mine øjne vandrede fra det ene til det andet, indtil jeg blev opdaget af fem russiske soldater, som var svært bevæbnede og havde tre store hunde med sig. Med et ord til sine kammerater løste den ene af soldaterne de tre hunde, som straks sprang mod mig i fuld fart med fråden stående om munden. Soldaterne løb også hen imod mig og hævdede deres maskinpistoler. Da

hundene kom, sendte jeg venlige tanker mod dem; dyr nærer hverken frygt eller modvilje overfor mig. Pludselig var de hos mig med logrende haler, mens de slikkede og savlede på mig og næsten dræbte mig med deres venskab, fordi jeg var så svag. Der lød en kort kommando og hundene sprang tilbage til soldaterne, som nu var ganske nær. - Ah, sagde korporalen som havde kommandoen, - du må være en god russer og fra denne egn, ellers ville hundene have revet dig i stykker. De er optrænede til det. Bare vent og se.

De forlod mig med hundene på slæb, for de ville blive hos mig. Et par minutter senere sprang hundene pludseligt op og for over på den anden side af vejen og ind i nogle buske. Der lød nogle frygtelige skrig, som gled over i en uforståelig boblen. Der lød en raslen bag mig, og da jeg vendte mig, så jeg en af hundene lægge en blodig hånd, der var bidt af ved håndledet, for mine fødder, medens den langsomt logrede med halen!

- Kammerat, sagde korporalen, idet han slentrede over til mig, du må i sandhed være gode venner med Serge. Vi er på vej til vores base i Kraskino (bilde t.v.). Du er selv på vej hvis du vil med, så skal du køre sammen med fem døde banditter.

- Ja, kammerat korporal, jeg er meget taknemmelig, svarede jeg.

Han gik foran med de logrende hunde ved siden, og førte mig hen til en kort vogn med en påhængsvogn hægtet på. Fra det ene hjørne af påhængsvognen løb en stribe blod ned ad jorden.

Han så adspredt på kroppene, som lå pakket i vognen, men fik mere interesse for en af dem der endnu trak vejret svagt. Han trak sin revolver og skød ham gennem hovedet, derpå stak han roligt revolveren tilbage i hylsteret og gik frem til vognen uden at se sig tilbage.

Jeg fik plads bag i vognen. Soldaterne var vel til mode og pralede af, at endnu var ingen fremmed kommet over grænsen, når de havde vagten, og de fortalte mig, at deres gruppe havde fået den røde stjerne for dygtighed. Jeg fortalte dem, at jeg var på vej til Vladivostok for at se den store by for første gang, og at jeg håbede, at jeg ikke ville få besvær med sproget. - Av,

råbte korporalen muntert. - Vi skal derind i morgen med en lastvogn og skal have hundene med, for at de kan hvile ud, ellers bliver de så vilde, at vi ikke kan styre dem. Du har taget på dem. Hold øje med dem for os, så kan du følge med til Vladi i morgen. Du forstår jo os, så du vil ikke få besværligheder med at blive forstået i dette distrikt, dette er ikke Moskva.

Så jeg, som er en notorisk modstander af kommunismen, tilbragte natten som gæst hos soldaterne i en russisk grænse-patrolje. De tilbød mig vin, kvinder og sang, men jeg undskyldte mig med min alder og mit dårlige helbred.

Næste morgen startede vi mod Vladivostok, korporalen og en menig, tre hunde og jeg. Og sådan kom jeg til Vladivostok på grund af et venskab med nogle vilde bæster, uden at behøve at gå, og med god føde undervejs.

Vladivostok stasjon på den tiden og annet bilde fra samtiden under fra Vladi.

Tredje kapitel

Vejen var støvet og fuld af huller. Medens vi kørte, så vi flere grupper kvinder, der under opsyn af en vagt fyldte de dybeste huller i vejen med sten og hvad de ellers kunne få fat i. Når vi passerede dem, råbte soldaterne barske bemærkninger, og gjorde uanstændige tegn til dem.

Vi passerede gennem et befolket område og fortsatte, indtil vi kom til nogle grimme bygninger, som må have været et fængsel. Vogne svingede ind på en brostensbelagt gård. Der var ingen at se. Mændene så sig forbløffet omkring, men da føreren var ved at starte på ny, hørte vi en frygtelig larm, råben af mænd og en voldsom hundegøen. Vi skyndte os i retning af støjen, jeg sammen med soldaterne. Igennem en dør i stenvuren så vi en indhegning, som så ud til at indeholde omkring halvtreds hunde.

Vi fik en hurtigt forklaring på, hvad der foregik, af en mand lige indenfor døren. Hundene, som var meget blodtørstige, var gået helt grassat og havde dræbt to af deres vogtere. En pludselig bevægelse og hele skaren svingede fra den ene side til den anden. Jeg så en tredje mand, som hang højt oppe på gitteret, slippe sit greb og falde ned mellem hundene. Der lød et rædselsfuldt skrig, som gik gennem marv og ben, og derefter sås kun en masse snerrende hunde.

Korporalen så på mig. - Hov du! Du har forstand på hunde. Han henvendte sig til en af soldaterne som stod ved siden af ham. - Bed kammerat kaptajnen om at komme herover, sig til ham at vi har en mand, som kan få hunde til at adlyde.

Da soldaterne fjernede sig, var jeg nær besvimmel af skræk på stedet. Mig! Hvorfor altid mig, når der var fare på færde. Men så så jeg på hundene og tænkte, nå ja hvorfor ikke. Disse dyr ser ikke ud til at være de værste af slagsen, og disse soldater, er bange for hundene og derfor angriber de.

En arrogant udseende kaptajn banede sig vej gennem skaren, som respektfuldt gik til side for ham. Han stoppede en meter fra mig og så op og ned ad mig og smilede foragteligt.

- Føj, korporal, sagde han højt - Hvad har vi her? En dum indfødt præst?

Kammerat kaptajn, sagde korporalen, - denne mand blev ikke angrebet af vore hunde; Serge bed en hånd af en oyerløber og gav den til ham. Send ham ind i indhegningen, kammerat kaptajn.

Kaptajnen rynkede panden, sparkede med sin støvle i støvet og bed negle. Til sidst så han op. - Ja, jeg vil gøre det, sagde han. - Moskva har sagt, at vi ikke må skyde flere hunde, men de fortæller mig ikke, hvad vi skal gøre med de blodtørstige bæster. Denne mand hvis han bliver

dræbt nå, ja så er det et uheld. Hvis han klarer den, hvilket jeg nu ikke tror, så skal han blive belønnet. Han vendte sig og gik frem og tilbage, så kiggede han på hundene, der gnavede på benene af de tre vogtere, de havde dræbt. Han så på korporalen og sagde: - Lad ham, korporal, og hvis det lykkes for ham, er du sergent. Derpå forsvandt han.

Korporalen stod et øjeblik og stirrede. - Mig, sergent? Mand! sagde han, og vendte sig mod mig. - Du tæmmer de hunde, og du bliver ven med alle i grænsevagten. Ind med dig.

- Kammerat korporal, svarede jeg, - jeg vil gerne have de tre andre hunde med mig, de kender mig, og de kender de andre hunde.

- Det er i orden, sagde han, - kom med mig, så henter vi dem.

Vi gik ud til påhængsvognen og hentede dem. Jeg klappede hunden og de begyndte at slikke mig, og jeg fik deres lugt på mig. Så gik jeg ind i indhegningen med de tre hunde hoppende op og ned ad mig. Vogterne stod parate til at smække døren i efter mig.

Hundene sprang på mig med det samme. De snappende kæber fra mine egne tre forhindrede dem i at komme for tæt på mig, men en stort og vild krabat, sandsynligvis deres fører, sprang mordlysten op mod min strube. Det var jeg imidlertid forberedt på, og jeg sprang til side og gav ham et hurtigt slag over struben, et judo eller karate hug som det nu hedder, og den var død, før den nåede jorden. Få sekunder efter var den skjult af snerrende og bidende hunde, næsten før jeg kunne komme af vejen.

Jeg stod nogle øjeblikke og ventede, ubevæbnet, forsvarsløs, og sendte gode og venlige tanker mod hundene; som fortalte dem, at jeg ikke var bange for dem, men var deres herre. Jeg drejede mig rundt og havde et øjebliks uro i mig, da jeg så det nøgne skelet af førerhunden. Hundene vendte sig mod mig. Jeg satte mig på jorden og fik dem til at gøre det samme. De krøb sammen foran mig i en halvcirkel, med poterne strakt em foran mig, mens de viste tænder, og med tungen ud af munden og halen svingende fra side til side.

Jeg rejste mig og kaldte på Serge. Idet jeg lagde hånden på dens hoved, sagde jeg højt: - Fra nu af er du, Serge, fører for alle disse hunde, du må adlyde mig og sørge for at de adlyder mig.

Der kom en spontan klappen og hujen udenfor indhegningen. Jeg havde helt glemt soldaterne! De stod og vinkede. Kaptajnen, hvis ansigt var fuld af iver, kom tæt hen til hegnet og råbte: - Få vogternes kroppe eller deres skeletter ud. Med en grimasse gik jeg hen til den første, som kun var en blodig masse med de nøgne brystben stikkende ud. Jeg tog ham i armen, men den gik fra ved skulderen. Så tog jeg ham ved hovedet og halede ham ud med hans indvolde slæbende efter. Der lød et rædselsråb, og jeg så at Serge gik ved siden af mig og bar på mandens arm. Efter et hårdt slid fik jeg alle tre kroppe, eller det der var tilbage af den, udenfor. Derefter trådte jeg selv udenfor, udmattet af det hårde arbejde."

Kaptajnen stod foran mig. - Du stinker! sagde han. - Få vasket alt det svineri af. Du må blive her en måned og se efter hundene. Om en måned skal de tilbage til deres patruljer og så kan du rejse. Du bliver betalt som korporal. Han vendte sig til korporalen og sagde: - Du er herefter sergent, som jeg har lovet. Han vendte sig om og spadserede væk, øjensynlig ganske godt tilfreds med det hele.

Sergenten så strålende på mig. - Du er en tryllekunstner. Jeg vil aldrig glemme hvordan du dræbte den hund. Jeg vil heller aldrig glemme synet af kaptajnen, da han hoppede rundt og filmede det hele. Du har gjort det godt Sidste gang vi havde et hundeopgør, mistede vi seks mand og fyre hunde. Kaptajnen havde det ikke godt med Moskva. De fortalte ham, at hvis han mistede flere hunde, ville det gå ham ilde. Han vil behandle dig godt. Du spiser i samme messe som os. Vi stiller ikke spørgsmål. Men kom nu, du stinker, som kaptajnen sagde. Se at blive vasket. Jeg fortalte altid Andrei, at han spiste for meget og lugtede fælt, nu da jeg har set ham revet i småstykker, ved jeg at jeg havde ret.

Jeg var så træt, så udmattet at selv hans makabre humor ikke forfærdede mig.

En gruppe mænd, korporaler, råbte højt i messen og sagde et eller andet til sergenten. Han vrælede op og skyndte sig over til mig.

- Hov, hov, kammerat præst brølede han med strålende øjne. - De siger, at du har så Aidrei's indvendige udenpå dig, at du skal have alt, hvad han ejede, nu da han er død. Han har ingen familie. Vi kalder dig kammerat Andrei, så længe du er her. Alt hvad der var hans er nu dit. Og jeg har vundet mange rubler, fordi jeg væddede på dig, da du var inde i indhegningen.

Du er min ven.

Sergent Boris var en god og hjertelig ven. Klodset, med brutale manerer og uden nogen form for uddannelse, men han var meget taknemmelig over for mig, fordi jeg havde skaffet ham forfremmelsen. - Jeg ville have været korporal hele mit liv, sagde, han, - hvis det ikke havde været for dig. Størstedelen af mændene havde sagt, at jeg ikke havde skygge af chance i hundeburet. Boris havde hørt det og sagt: - Min mand er god. I skulle have set ham da vi satte hundene på ham. Han rørte sig ikke. Stod ligesom en statue. Hundene troede, at han var en af dem. Han kan ordne de hunde. Vent bare og se!

- Tør du vædde på det, Boris? råbte en af dem.

Ja, tre måneders løn, sagde Boris. Han havde i virkeligheden vundet så meget som tre og et halvt års løn og var taknemmelig.

Den nat, efter en rigelig middag, for patruljemændene levede godt, sov jeg i en varm hytte ved siden af hundeburet. Madrassen var velstoppet med tørt, espartogræs og mændene havde sørget for nye tæpper til mig. Jeg havde al grund til at være tilfreds med den træning, som havde givet mig en sådan forståelse for dyrets natur.

Ved det første daggry var jeg oppe og gik hen for at se til hundene. De havde vist mig, hvor foderet var, og jeg opdagede at de i sandhed blev fodret vel. De samledes omkring mig med logrende haler, og af og til stod en af dem på bagbenene og lagde forpoterne på mine skuldre. Ved sådan en lejlighed så jeg mig omkring, og der stod kaptajnen, uden for hegnet naturligtvis og betragtede mig. - Ah, præst, sagde han, - jeg kom nærmest for at se, hvorfor hundene var så rolige. Fodringsstiden har altid været fuld af galskab og slagsmål. Vogteren stod altid udenfor og kastede maden ind, mens hundene flåede i hinanden for at få deres andel.

Jeg vil ikke udspørge dig, præst. Giv mig dit ord på, at du bliver her i en fire, fem uger, indtil hundene forsvinder. Du kan tage dig af dem som du vil, og tage til byen når det passer dig.

- Kammerat kaptajn, sagde jeg, - jeg vil gerne give mit ord på, at jeg bliver her til hundene er væk. Så vil jeg selv rejse.

- En anden ting, præst, sagde kaptajnen, ved næste fodringstid vil jeg tage en film, så mine overordnede kan se, hvor godt vi behandler vore hunde. Gå til kvartermesteren og få en korporalsuniform, og hvis du kan finde en til at hjælpe dig i indelukket, så få det gjort ordentligt rent. Hvis de et for bange så gør det selv.

- Jeg vil gøre det selv, kammerat kaptajn, svarede jeg, - så hundene ikke bliver opskræmte.

Kaptajnen nikkede kort og marcherede bort, tilsyneladende lykkelig over at kunne vise, hvordan man behandlede blodtørstige hunde.

I tre dage fjernede jeg mig ikke mere end højst hundrede meter fra hundeindelukket. Disse mænd var skydegale og varede sig ikke for at skyde ind i buskene, i tilfælde af at der skulle være en spion derinde, som de sagde.

I tre dage hvilede jeg mig, var sammen med soldaterne og genvandt min styrke. Jeg kom til at lære dem at kende, kende deres vaner. Andrei havde været af omtrent samme størrelse som mig, så hans tøj passede mig ganske godt. Men han havde ikke været særlig renlig, så alt hvad han havde haft måtte vaskes om og om igen. Kaptajnen forsøgte ofte at få en samtale i gang med mig, men jeg måtte hele tiden være opmærksom på, at jeg gik for at være en almindelig præst og derfor kun havde forstand på buddhistiske skrifter og hunde! Han snerrede ad religionen, sagde at der ikke var noget liv efter i døden, ingen gud, ingenting, kun fader Stalin. Jeg citerede skriftsteder dog uden at gøre det bedre, end hvad en landsby-præst måtte formodes at vide.

Ved en af de diskussioner var Boris tilstede. Han stod lænet op ad hundeindelukket dovent tyggende på et græsstrå. - Sergent, udbrød kaptajnen i irritation, - denne præst har aldrig været uden for denne landsby. Tag ham med rundt og vis ham byen. Tag ham med på patrulje til Artem (*se kart under*) og Razdol. Vis ham livet. Han kender kun døden, og tror at det er livet. Han spyttede på jorden, tændte en af sine kontrabande cigaretter og spankulerede af sted.

- Ja, kom præst, du har passet hundene så længe, at du begynder at ligne dem. Skønt jeg må indrømme, at du har fået dem til at opføre sig pænt. Og du vandt en masse penge til mig. De brænder i lommen, præst, jeg må bruge dem, før jeg dør.

Han gik ud til vognen og gjorde tegn til mig om at følge med. Han startede motoren og satte den i gear, og af sted for vi ad ujævne veje og ind i de snævre gader i Vladivostok. Der var mange skibe i havnen, næsten flere end jeg troede eksisterede i verden. - Se præst, sagde Boris, - disse skibe er fyldt med beslaglagte varer som ifølge amerikanernes leje- og låne-lov skulle være sendt til et eller andet land. De tror, at det er

japanerne, der har taget dem, men vi sender lasten med jern-bane til Moskva, hvor partibosserne vil få, hvad de tror er forsteret til det. Men vi vælger først, for vi har en aftale med dokkerne. Vi ser ikke, hvad de gør, og de lægger heller ikke mærke til, hvad vi gør. Har du nogensinde haft et ur, præst?

- Nej, svarede jeg, - jeg har ejet meget lidt her i verden. Jeg beregner tiden ved at se på solen og skyggerne.

- Du må have et ur, præst! Boris satte farten op og lidt efter kørte vi op langs en fragtbåd som lå ved kaj. Skibet var fuldt af rust og glimtede på grund af et tykt saltlag. Rejsen rundt om Golden Horn havde været hård og voldsom. Kraner svingede frem og tilbage og lossede varer fra alle egne af verden. Mænd råbte, gestikulerede og håndterede lastnettene og trak i trosser. Boris sprang ud, trak mig med og styrtede op ad lejderen stadig med mig bagefter.

- Vi vil ha' ure, kaptajn, drævede han til den første mand i uniform. - Ure til armen.

En mand med mere guld på ærmet end de andre kom frem og viste os ind i sin kahyt. - Ure, kaptajn, drævede Boris. - Et til ham og to til mig. Vil du i land, kaptajn? Dejligt i land. Hvad vil du have. Piger, blive fuld, vi blander os ikke. Vi vil have ure.

Kaptajnen smilede og skænkede drink. Bod sin støjende, og jeg stak min over til ham. - *Han ikke drikke, kaptajn, han en præst blevet hundepasser, god hundepasser endda, go ven, sagde Boris.*

Kaptajnen tog en kasse frem under sin køje. Han åbnede den og tog 'en halv snes ure frem. Næsten hurtigere end øjet kunne opfatte det, havde Boris nappet to guldure, og uden at trække dem op satte han dem på armen.

- Tag et ur, præst, kommanderede Boris. Jeg rakte ud og valgte et forkromet. - Dette er bedre, præst, sagde kaptajnen. - Det er rustfrit stål, vandtæt Omega, et meget bedre ur.

Tak, kaptajn, sagde jeg, - hvis det ikke gør noget, vil jeg gerne have det, De vælger.

- Nu ved jeg, at du er tosset, præst, sagde Boris, - et rustfrit stålur når du kan få et af guld?

Jeg lo og svarede: - Stål er godt nok til mig, du er sergent, jeg er kun midlertidig korporal.

Fra skibet kørte vi til stationen ved den transsibiriske jernbane. Arbejdsmænd var travlt beskæftiget med at laste godsvogne med varer fra skibene. Herfra ville vognene køre til Moskva, otte tusinde kilometer borte. Et tog forlod stationen, medens vi stod der. To maskiner trak en lang række vogne, hver maskine have fem hjul på hver side. Giganter som var i god stand, og som blev behandlet næsten som levende væsener af deres mandskab.

Boris kørte langs med sporene. Der var vagter overalt, de bevogtede undervognene fra huller i jorden for at søge efter blinde-passagerer.

- I synes at være meget bange for dem, der forsøger at køre ulovligt med togene, sagde jeg, - det er en ting som jeg ikke kan forstå. Hvad kan det dog gøre?

- Præst, sagde Boris bedrøvet, - du har ingen forståelse for livets alvor, det sagde kaptajnen også. Fjender af partiet, sabotører og kapitalister forsøger at snige sig ind i vore byer. Ingen ærlig russer ville forsøge på at rejse uden tilladelse fra sin kommissær.

Men der er mange som forøge. Hvad gør I med dem, hvis I dem?

- Hvad gør vi med dem. Vi skyder dem selvfølgelig! Der ikke mange blinde passagerer her,

men i morgen vil jeg tage dig med til Artem. Dér vil du få at se hvad vi gør med sådanne nedbrydende elementer. Når togfolkene fanger en, binder de hans hænder, slår et reb om hans hals og trækker ham af sted. Det laver en masse svineri på sporene, og det lokker ulvene til. Boris krøb sammen i førersædet og betragtede lastede vogne, medens de passerede forbi. Pludselig, som om han havde fået et elektrisk stød, satte han sig op og trampede på speederen. Vognen sprang fremad og racede foran toget. Pludselig bremsede han op, sprang ud, snuppede sin skinpistol og faldt ned ved siden af vognen. Langsomt bumlede toget forbi. Jeg fangede et glimt af en som red mellem vogne, og så lød der en stammende knalden fra maskinpistolen. - Manden faldt til jorden mellem sporene. - Jeg fik ham, sagde Boris triumferende, mens han omhyggeligt skar et hak i skæftet på pistolen. - Så er det femoghalvtreds, præst, femoghalvtreds fjender af staten for min hånd.

Jeg så bort, syg i sjælen, og bange for at vise det, for Boris have skudt mig lige så ubekymret som den mand, hvis han havde vidst at jeg ikke var landsbypræst.

Toget forsvandt og Boris gik hen til det gennemhullede, bløde legeme. Hån vendte det om på ryggen og så på ansigtet, og sagde: - Jeg kender ham, det er en af jernbanearbejderne. Han skulle ikke have kørt med på den måde. Måske skulle mase hans ansigt, så der ikke bliver nogle besværlige spørgsmål. Idet han sagde det, satte han munden tæt til ansigtet af den døde mand og trykkede af. Han lod det nu det hovedløse lig ligge og vendte tilbage til vognen, og vi kørte væk.

- Jeg har aldrig været ombord på et tog, Boris, sagde jeg.

- Nå, sagde han, - i morgen tager vi toget til Artem, så kan du se dig om. Jeg har nogle gode venner dér, som jeg gerne vil vise at jeg er blevet sergent.

Jeg havde i lang tid tænkt på at liste mig ombord på et skib og rejse til Amerika på den måde. Jeg henkastede en bemærkning om blinde passagerer til Boris.

- Boris, sagde jeg, - du bestiller ikke andet end at stoppe folk ved grænsen og sikre, at der ikke findes blinde passagerer på togene. Nu alle disse skibe, hvem som helst kunne gå om-bord og blive der.

Boris lænede sig tilbage og brast i latter. - Præst, stønnede han, - du må være en tåbe! Søpolitiet border skibene en mil fra kysten og kontrollerer hele besætningen. Så forsejler de alle luger og ventilatorer og putter cyankalium i lasten og andre rum, ikke at forglemme redningsbådene. De får posen fuld af reaktionære, som ikke aner spor om dette.

Jeg blev syg af den hjerteløse måde, hvorpå disse mænd betragtede hele denne affære næsten som om det var sport af en eller anden slags, og jeg skiftede mening!

Her var jeg i Vladivostok, men jeg havde min opgave at udføre her i livet, og som profetien havde forudsagt, så skulle jeg først til Amerika, så til England og så tilbage til det amerikanske kontinent. Problemet var bare, hvordan skulle jeg komme ud af denne del af verden. Jeg besluttede mig til at finde ud af så meget om den transsibiriske jernbane som muligt; hvor visitationerne begyndte og sluttede, og hvad der skete, når toget kom til Moskva.

Den næste dage trænede og fodrede jeg hundene tidligt, og da det var overstået, tog jeg af sted med Boris og tre andre vagter. Vi kørte ca. firs (80) kilometer til en station, hvor de tre vagter skulle afløse tre andre. Hele vejen snakkede de om hvor mange afvigere de havde skudt, og jeg opsnappede en masse nyttige oplysninger. Jeg lærte de steder at kende, hvor der ikke længere var kontrol. Jeg fandt ud af, at man kunne rejse helt til Moskva, hvis man bare var forsigtig.

Penge ville blive det helt store problem, det kunne jeg se. Jeg tjente penge ved at gå vagt for de andre, ved at helbrede deres skader, og ved gode venners hjælp endda ved at kurere nogle af de rige partimedlemmer inde i selve byen. Jeg besøgte skibe ligesom de andre og tog min del af bestiklerne. Alt hvad jeg fik af varer blev vekslet til rubler. Jeg forberedte mig på turen tværs over Rusland.

Omtrent fem uger senere fortalte kaptajnen mig, at hundene skulle tilbage til patruljestationer. De ventede en ny kommissær, og jeg måtte af sted før han kom. Hvor skulle jeg hen? spurgte han. Da jeg nu kendte ham, svarede jeg: - Jeg vil blive i Vladivostok, kammerat kaptajn. Jeg kan lide at være her. Hans blik blev frygtsomt. - Du må rejse, du må forlade distriktet. I morgen.

- Men kammerat kaptajn, jeg har ingen steder at gå hen og ingen penge, svarede jeg.

- Du skal få rubler, mad, tøj og blive kørt et stykke af vejen.
- Kammerat kaptajn, gentog jeg, - jeg har ingen steder at tage hen. Jeg har arbejdet hårdt her, og jeg ønsker at blive i VIadivostok.

Kaptajnen var ubøjeelig. - I morgen sender vi to mænd til den yderste grænse af vort område, til udkanten af VIadivostok. Du bliver taget med dertil og sat af. Jeg giver dig et brev med som siger, at du har hjulpet os, og at du er med vor tilladelse. Så vil Voroshilov-politiet ikke arrestere dig.

Dette var langt bedre, end jeg havde turdet håbe. Jeg ønskede at komme til Voroshilov, fordi det var dér jeg ville stige på toget. Jeg vidste, at hvis jeg kunne klare den rejsen til den anden ende af byen, så var jeg i sikkerhed..

Den næste dag klatrede jeg ombord i en hurtig troppe transportvogn sammen med en del andre mænd, og vi startede ud ad vejen mod Voroshilov. Denne gang var jeg klædt i et godt sæt tøj og havde rygsækken fyldt med mad. Det gav mig ikke skrump, at jeg vidste at tøjet var kommet fra en død blind passager.

- Jeg ved ikke hvor du skal hen, præst, sagde Boris, - men kaptajnen har sagt, at det er ham der har trænet hundene, så du måtte af sted. Du kan sove på stationen i nat og begive dig af sted i morgen tidlig.

Den nat var jeg urolig. Jeg var syg og træt af at fare fra det ene sted til det andet. Led og ked af at leve med døden ventende om hjørnet. Det var utroligt ensomt at leve sammen med disse mennesker, som var så fremmede for en og så absolut imod min fredelige måde at leve på.

Efter en god morgenmad den næste morgen sagde jeg farvel til Boris og de andre, tog min bylt på nakken Og begav mig af sted. Kilometer efter kilometer gik jeg, idet jeg undgik de store veje og prøvede at komme rundt om Voroshilov. Der lød et brøl af en bil i stor fart bag mig, en hård opbremsning, og jeg fandt mig selv foran munden på en maskinpistol.

- Hvem er du? Hvor skal du hen? snerrede en skulende korporal.
- Jeg er på vej til Voroshilov, svarede jeg. - Jeg har her et brev fra kammerat kaptajn Vassily.

Han flåede brevet fra mig, rev det op og rynkede brynene af anstrengelse for at læse det. Så stak han i et stort grin. - Vi kommer netop fra sergent Boris, sagde han. Ind med dig, så skal vi køre dig til Voroshilov, du skal bare sige til, når du vil af.

Det var irriterende, jeg prøvede jo at undgå den by! Men jeg steg ind i patruljevognen og blev hurtigt kørt ind til Voroshilov. Jeg steg ud af vognen nær politihovedkvarteret og da vognen kørte ind i garagen, forsvandt jeg hurtigt fra stedet for at prøve at komme så langt som muligt før mørket faldt på. Jeg besluttede at sove i nærheden af jernbanen for at se hvad der skete natten igennem, før jeg steg ombord.

Passagertog blev stoppet og undersøgt i Voroshilov, medens godstogene stoppede udenfor, muligvis for at folk fra byen ikke skulle se, hvor mange der blev dræbt. Jeg ventede længe og fandt ud af, at min eneste chance var at springe på toget lige når det satte sig i bevægelse.

Den næste nat stoppede et særdeles attraktivt tog. Min erfaring sagde mig, at dette tog måtte være fuldt af amerikanske varer. Det måtte jeg ikke gå glip af tænkte jeg, medens jeg sneg mig langs med sporene, kikkede ind under, prøvede låsene og åbnede de døre, som ikke var låst. Af og til lød der et skud fulgt af lyden af et faldende menneske. Der blev ikke anvendt hunde af frygt for, at hjulene skulle slå dem ihjel. Jeg rullede mig i støvet for at gøre mig så snavset som muligt.

Vagterne kom, kikkede ind i togene, lyste med store lygter og råbte til hinanden. Ingen af dem tænkte på at se bag ved toget, kun selve toget havde deres opmærksomhed. Jeg lå på maven og tænkte, at mine hunde ville været mere effektive end disse sløve fyre. Hundene ville ha fundet mig. Mændene forsvandt tilfredse med deres eftersøgning. Jeg rullede mig sidelæns hen til sporene og sneg mig ind mellem hjulene på en jernbanevogn. Hurtigt klatrede jeg op på akslen og bandt et reb fast til et øje. Idet jeg fæstnede det til den anden side, trak jeg mig selv op, og bandt mig til bunden af vognen, den eneste stilling hvori jeg kunne undgå at blive opdaget. Dette havde jeg planlagt i en måned. Toget startede med et ryk, som nær havde revet mig løs, og da jeg kikkede ud, så jeg hvad jeg havde frygtet, en jeep med en projektør kom kørende langs med toget. Den var fuld af bevæbnede vagter, som stirrede på akslerne. Jeg trak mig helt op til vogn-bunden; jeg følte mig som en nøgen mand foran en flok nonner! Jeepen kørte forbi, vendte om og kom tilbage og forsvandt så endelig ud af syne. Jeg blev i min besværlige stilling i mere end ti kilometer, hvorefter jeg regnede med, at faren var drevet over. Jeg listede mig forsigtigt ud af rebet og kom op at ride på et af dækslerne ved akslen.

I nogen tid hang jeg dér og hvilede mig så godt jeg kunne, indtil jeg havde fået følelsen tilbage i mine lemmer. Så skubbete jeg mig langsomt og forsigtigt af sted mod vognens bagende, hvor jeg fik fat i en jernstang. I mere end et halv time sad jeg på en af koblingerne, før jeg, kunne trække mig op på platformen. I ly af mørket lykkedes det mig at krybe op på taget. Det var blevet meget mørkt nu, kun få stjerner var fremme, og månen var endnu ikke oppe. Jeg vidste at jeg måtte skynde mig med at komme ind i en vogn før en eller anden jernbanemand ved et tilfælde fik øje på mig i månelys. Oppe på taget bandt jeg den ene ende af rebet om livet og slog den anden ende om togskinden. Så hejsede jeg mig forsigtigt ned ad vognsiden i rebet. Min krop bumpede og, skrabede mod vogn-siden, og jeg magtede knap nok at låse døren op med den nøgle jeg i Vladivostok havde fået skaffet mig til formålet. Den samme nøgle kunne nemlig bruges til alle vogne. Det var fantastisk svært at få døren skubbet op som jeg hang der og svingede som et pendul, men synet af de første månestråler gav mig nye kræfter, døren gled op, og jeg kravlede udmattet ind. Jeg fik rebet trukket til mig, så der ikke var noget spor, og

rystende af udmattelse skød jeg først døren for og faldt om på gulvet.

To eller tre dage senere - under sådanne forhold kan man ikke beregne tiden - mærkede jeg at toget sagtnede farten. Jeg skød døren op og kiggede ud. Der var intet at se ud over sne, så jeg for over til den anden side.

Nogle togvagter forfulgte en flok flygtninge. Der var tilsyneladende en eftersøgning i gang; jeg hoppede ud til siden og gemte mig i sneen. Pludselig opdagede jeg at

toget var begyndt at køre, og desperat greb jeg ud efter den nærmeste tilisede kobling. Lykken var med mig, for det lykkedes mig at få den ene arm slynget rundt om den, og jeg hang der med fødderne dinglede, indtil et pludseligt stød satte mig i stand til at få benene op.

Da jeg kom op at stå, så jeg, at jeg var ved enden af en vogn, der var dækket med en stivfrosen presenning. Knuderne var dækket med solid is og det tykke lærred var som pladejern. Jeg stod på den svajende isdækkede kobling og kæmpede med de frosne knuder. Jeg åndede på dem i håb om at de ville tømme (norsk; tine), men min ånde frøs og gjorde isen tykkere. Jeg trak rebet forlæns og baglæns mod metallet i vognsiden. Mørket faldt på, før den sidste tynde snor gik af, og jeg kunne løfte en flig af sejldugen op og kravle ind. Da jeg kom ind under og dumpede ned på gulvet, sprang en mand på mig og svingede et stykke skarpt stål mod min hals. Instinkt og træning kom mig til hjælp, og manden lå hurtigt på gulvet og holdt på sin brækkede arm og stønnede. To andre sprang på mig, med en jernstang og en med en knust flaske. For mig med min træning var der aldrig fare på færde, og de var snart afvæbnede. Her herskede jungleloven, den stærkeste var konge!

Nu da jeg havde slået dem, var de mine undergivne.

Vognen var fuld af korn, som vi åd som det var. Vi samlede sne og suttede på is, som vi brækkede af presenningen, for at få noget at drikke. Vi kunne ikke få varme, for der var intet at brænde, og røgen ville blive opdaget. Jeg kunne klare mig i kulden, men manden med den brækkede arm frøs til is en nat, og vi måtte smide ham ud af vognen.

Sibirien er ikke bare sne; store dele er dækket af vældige bjergkæder, andre steder er der så grønt som i Irland. I øjeblikket var vi nu omgivet af sne, og det var den værste årstid at rejse på.

Vi fandt ud af at kornet ikke var godt for os, vi svulmede op og fik dysenteri, som gjorde os så svage, at vi var ligeglade med, om vi levede eller døde. Til sidst stilnede dysenterien af, men vi led meget af sult. Jeg hejsede mig ved hjælp af rebet ud over siden og skrabte fedtet fra akselkasserne. Vi åd det og kastede frygteligt op bagefter.

Toget rumlede videre. Rundede enden af Baikalsøen og kørte videre til Omsk.

Her vidste jeg, at det vil blive rangeret og delt; jeg måtte forlade det før vi nåede byen og hoppe på et andet tog. Det vil føre for vidt at beskrive alle de prøvelser og trængsler jeg gennemgik ved dette togskifte, men det lykkedes mig sammen med en kineser at kravle ombord på et hurtigt godstog til Moskva.

Det var et godt tog. Min omhyggeligt opbevarede nøgle åbnede en vogn, og vi kravlede ind skjult af en måneløs nat. Vognen var meget fuld og vi måtte presse os ind. Der var ikke en stribe lys, så vi havde ingen idé om, hvad der var i den. En overraskelse af de gode ventede os om morgenen. Vi var sultne, og jeg opdagede, at et hjørne af vognen var fyldt med rødekorspakker, som øjensynligt ikke havde nået deres bestemmelsessted, men var blevet "befriet" af russerne. Nu, levede vi godt. Chokolade, dåsemad, dåsemælk, alting. Vi fandt endda i en pakke et lille komfur med en forsyning af røgfrit brændstof.

Vi undersøgte pakkerne og fandt dem fulde af tøj og ting som kunne være røvet i Shanghais butikker. Kameraer, kikkerter, ure. Vi forsynede os med tøj, for vores eget var i en frygtelig stand. Vort største problem var vand. Vi måtte nøjes med sne som vi skrabede af døren.

Fire uger senere og ti tusind kilometer fra Vladivostok nærmede toget sig Noginsk, fyrre halvtreds kilometer fra Moskva. Vi holdt et lille møde og besluttede, da togfolkene var begyndt at blive aktive, og vi kunne høre dem gå på taget, at det ville være klogt at forlade toget.

Meget omhyggeligt undersøgte vi hinanden at der intet mistænkeligt var på os. Så tog vi god forsyning med mad og kostbarheder til at bytte med. Kineseren gik først, og jeg lukkede døren efter ham. Lidt senere hørte jeg riffel-skud. Tre eller fire timer senere sprang jeg selv af.

Jeg traskede af sted i mørket sikker på vejen, for jeg var blevet godt instrueret om vejen af kineseren, som havde boet i Moskva. Da morgenen kom havde jeg tilbagelagt godt tredive kilometer, og mine ben, som var blevet mishandlede i fange-lejrene, smertede meget.

I et spisehus viste jeg mine papirer til en korporal fra grænsebevogtningen. Det var Andrej's; jeg havde fået alle hans ting og ingen havde tænkt på at sige: - Undtagen hans papirer og identitetskort. Servitricen så mistænksom ud og tilkaldte en politimand som stod udenfor. Han kom ind, og der var megen diskussion. Nej, jeg havde ikke madrationeringskort, jeg havde af vanvare efterladt dem i Vladivostok, rationeringskort var ikke så nødvendige for grænsebevogtningen i Vladivostok. Politimanden fumlede med mine papirer og sagde så: - Du må spise på det sorte marked indtil du kan gå til fødevarekontoret og få et nyt kort Men du skal tale med Vladivostok først. Han drejede om på hælen og gik.

Servitricen trak på skuldrene. - Tag hvad du vil have, kammerat, det vil koste dig fem gange normal pris. Hun bragte mig noget surt, mørkt brød og noget forfærdeligt udseende endnu dårligere smagende makaroni. Hun misforstod mit tegn for drikke og bragte mig noget drikkeligt som næsten havde slået mig ned på stedet. Et nip af det og jeg troede, at jeg blevet forgiftet. Et nip var nok men servitricen tog endda penge for det vand, som jeg slubrede i mig, mens hun selv drak det frygtelige bryg som var meget dyrt. Da jeg gik, ventede politimanden på mig. Han slog følge med mig. - Det er meget forkert, kammerat, at du går med en bylt på nakken, - jeg spekulerer på om det ikke er bedst at jeg tager dig med til stationen til forhør. Har du et ekstra ur, så jeg måske kan glemme min pligt?

Tavs rodede jeg i mine lommer og fiskede et af urene fra toget frem. Politimanden tog det, kikkede på det og sagde:

Moskva- lige frem. Undgå hovedvejen og du vil klare den. Derpå gik han den anden vej.

Jeg travede af sted på sidevejene og holdt udkik efter politi-mænd som måtte forlange ure. Det forekom mig, det var i hvert fald min erfaring, at russere havde et frygteligt behov for ure. Mange af dem kendte ikke klokken, men bare dette at have et ur syntes at tilfredsstille dem på en mærkelig måde. En udtæret mand vandrende foran mig, svajede pludselig og forover ned i skidt ved siden af vejen. Forbipasserende ikke så meget som så på ham, men fortsatte bare. Jeg gjorde mine til at gå hen til ham, da en gammel mand bagved mig mumlede: - Forsigtig, kammerat fremmed, hvis du går hen til ham, vil politiet tro, at du vil røve fra ham. Han er alligevel død af sult. Det sker hundrede gange om dagen.

Jeg nikkede taknemmeligt til ham og fortsatte lige ud. -Dette er et forfærdeligt sted, tænkte jeg, - hvor alle er mod alle.

Det må være fordi de ikke har nogen religion til at lede sig.

Den nat sov jeg bag ved en forfalden mur ved en forladt kirke. Sov, med omkring tre hundrede andre som selskab. Min rygsæk var min pude og i nattens løb mærkede jeg en hånd liste sig til at løse spænderne op. Et hurtigt slag på den formodede tyvs strube sendte ham

gispende baglæns, og jeg hørte ikke mere til ham den nat.

Om morgenen købte jeg mad på regeringens sorte marked, for i Rusland er det regeringen, der leder det sorte marked, og jeg fortsatte så min rejse. Jeg havde fået at vide at jeg skulle optræde som turist og hænge et kamera om halsen. Jeg havde ingen film, og dengang var det vanskeligt for mig at se hvad var op og ned på et kamera.

Snart befandt jeg mig i den bedre del af Moskva, den del den almindelige turist ser, for den almindelige turist ser bagsiden, elendigheden, fattigdommen og døden, som findes i - slummen i sidegaderne. Moskvafloden (bilde over) lå lige foran mig, og jeg vandrede langs med dens bredder et stykke tid, før jeg fortsatte op til Den Røde Plads. Kreml og Lenins grav imponerede mig overhovedet ikke. Jeg var vant til storheden og den strålende skønhed i Potala. Nær en indgang til Kreml stod en liten flok mennesker og ventede, apatiske og sjuskede. De så ud som om de ar blevet drevet dertil lige som kreaturer. Med et sus kørte tre store automobiler ud, tværs over pladsen og forsvandt i gadernes mørke. Da folk sløvt så i min retning, løftede jeg halvt om halvt mit kamera. Men pludselig følte jeg en frygtelig smerte fare gennem mit hoved. Et kort øjeblik troede jeg at en bygning var faldet ned over mig. Jeg faldt om, og kameraet blev revet ud af hænderne på mig.

Tårnhøje sovjetiske gardere stod bøjet over mig; en af dem sparkede mig metodisk og lidenskabsløst i siden for at få mig til at rejse mig. Halvt bedøvet som jeg var, havde jeg svært ved at komme op og stå, så to af dem bøjede sig ned og hev mig op. De fyrede spørgsmål af

imod mig, men de snakkede så hurtigt og med Moskva-accent, at jeg ikke forstod et ord. Til sidst, da de var blevet trætte af at spørge og ikke få svar, marcherede de af med mig over Den Røde Plads, (bilde) en mand på hver side og en bagved med en stor revolver stukket pinefuldt ind mod min ryggrad.

Vi stoppede op ved en trist udseende bygning og gik ind gennem en dør i kælderen. Jeg blev brutalt skubbet ind ad døren og ned ad nogle trapper og ind i et lille værelse. Ved et bord sad en officer, og to vagter stod lænet op ad væggen. Den politimand som havde kommandoen over mig, kom med en længere forklaring til officeren og placerede rygsækken på gulvet ved siden af ham. Officeren skrev noget, der sandsynligvis var en kvittering ud for mig og mine sager, hvorefter politi manden forlod værelset.

Jeg blev slæbt ind i et andet værelse, et meget stort et, og blev stillet foran et enormt bord med en bevæbnet vagt på hver side. Nogen tid senere kom tre mænd ind og satte sig ved bordet og undersøgte indholdet i rygsækken. En af dem tilkaldte en assistent, som, da han kom ind, fik overrakt kameraet med nogle korte befalinger. Manden forsvandt med det uskyldige kamera i hånden, som om det var en bombe der var ved at eksplodere.

De blev ved at stille spørgsmål til mig, som jeg ikke kunne besvare. Til sidst tilkaldte de en translatør, så en anden og igen en, indtil de fandt en, som tale med mig. Jeg blev klædt af og undersøgt af en læge. Alle sømmene i mit tøj ble undersøgt og nogle af dem blev revet op. Til sidst blev tøjjet smidt hen til mig, uden knapper, uden livrem og skobånd. På en kommando førte

vagterne mig ud af værelset og marcherede mig gennem korridor efter korridor. De gik lydløst med filt-sko på fødderne, de talte hverken til mig eller til nogen andre. Medens vi gik hørte vi et skrig, der fik blodet til at fryse til is i årerne, et skrig der steg og faldt med en skærende tone. Uvilkårligt stoppede jeg op, men vagten bag mig slog mig så hårdt på skulderen, at jeg troede, jeg havde brækket nakken.

Til sidst kom vi til en rød dør. En vagt låste den op og jeg blev skubbet ind og faldt på hovedet tre trin ned på et sten-gulv. Cellen var mørk og meget fugtig. Den var omkring to gange fire meter stor med en beskidt og stinkende madras på gulvet. Jeg ved ikke hvor længe jeg lå der i mørket, mens jeg blev mere og mere sulten og undrede mig over menneskets grusomme natur.

Efter meget lang tid blev der skubbet en humpel sort brød og et lille krus vand ind. Den stumme vagt betydede mig, at jeg skulle drikke vandet. Jeg tog en slurk, og han snuppede kruset og hældte resten af vandet ud på gulvet og gik ud.

Døren blev lukket lydløst. Der var ingen lyde ud over de hæslige skrig, som meget hurtigt kvaltes. Tiden gik. Jeg nippede i det sure mørke brød. Jeg var sulten og kunne have spist hvad som helst, men det brød var forfærdeligt; det stank, som om det havde været trukket gennem en kloak.

Lang tid efter, så længe at jeg troede, at jeg var blevet glemt, kom mine vogtere lydløst ind i cellen. Ikke et ord blev talt; de gjorde tegn til mig om at følge med dem. Da jeg ikke havde noget valg, gjorde jeg det, og vi vandrede gennem endeløse korridorer; jeg fik en fornemmelse af, at vi gik gennem de samme flere gange for at gøre mig urolig. Til sidst blev jeg ført ind i et langt værelse, hvor der var en hvidmalet væg i den

ene ende. Vogterne satte brutalt håndjern på mig bag på ryggen og satte mig op mod den lyse væg. I lang tid skete der intet, så blev der tændt et meget stærkt og blændende lys som reflekterede mod væggen. Jeg følte det som om mine øjenæbler blev brændt, selv når jeg lukkede øjnene. Vogterne bar mørke briller. Lyset kom mod mig i bølger. Jeg havde en følelse af at få nåle stukket ind i mine øjne.

En dør åbnedes og lukkedes næsten lydløst. Der lød en skraben med stole og en raslen af papir. En lav mumlende samtale som jeg ikke forstod. Så et slag af en riffelkolbe mellem mine skulderblade og afhøringen begyndte. Hvorfor havde jeg et kamera uden film i? Hvorfor havde jeg papirerne fra en grænsevagt der var stationeret i Vladivostok. Hvorfor? Hvordan? Hvornår? Time efter time de samme spørgsmål. Lyset brændte stadig og gav mig en dundrende hovedpine. Et slag fra en geværkolbe, hvis jeg ikke svarede. Det eneste hvile jeg fik var når vagterne efter to timer blev udskiftet, men kun nogle få øjeblikke, vagterne kunne ikke tåle det stærke lys.

Efter hvad der syntes at have været en evighed, men i realiteten kun kan have været i seks timer, besvimede jeg og faldt om på gulvet. Vogterne begyndte straks at stikke til mig med deres bajonetter.

At stable mig selv op på benene med hænderne på ryggen var meget svært, men jeg gjorde det, igen og igen. Når jeg faldt om, blev en spand vand, der lugtede af kloak kastet over mig. Time efter time fortsatte afhøringen. Mine ben svulmede op. Mine ankler blev tykkere end mine lår, da kropsvæsken sank ned og fyldte vævene.

Hele tiden de samme spørgsmål, hele tiden den samme brutalitet. Tres timer i oprejst stilling. Halvfjerds timer. Verden var en rød tåge nu, jeg var næsten død men stod op. Ingen mad, ingen hvile, ingen pusterum. Kun en drik tilsat stimulerende midler for at forhindre mig i at sove - blev tvunget ind i min mund. Spørgsmål. Spørgsmål. Spørgsmål. Tooghalvfjerds timer og jeg hørte ikke mere, så ikke mere. Spørgsmålene, lyset, smerten, alt forsvandt og der var mørke.

En uberegnelig tid forløb, og jeg genvandt en smertefuld bevidsthed. Jeg lå fladt på ryggen på det kolde våde gulv i den stinkende celle. Det gjorde ondt, når jeg rørte mig, mine mig, mine muskler følte opblødte, og min ryggrad følte, som om den var lavet af splintret glas. Der var ingen lyd, som kunne fortælle at der var liv omkring mig, intet lysglimt til at skelne dag fra nat.

Ingenting, kun en uendelighed af smerte, sult og tørst. Endelig så jeg en tynd lysstribe, da en vagt puffede en skål mad ind på gulvet. En dåse med vand skvulpede ved siden af den. Døren lukkedes, og jeg var igen alene med mine tanker i mørket.

Meget senere kom vagterne igen og jeg blev trukket, jeg kunne ikke gå, til forhørsværelset. Der blev jeg sat ned og skulle skrive min livshistorie. I fem dage skete det samme, hver dag. Jeg blev hentet til et værelse, fik en stump blyant og papir og befaling om at skrive alt om mig selv. Jeg blev i tre uger i min celle og kom langsomt til kræfter.

Endnu en gang hentede de mig til forhørsværelset, hvor jeg blev stillet overfor tre, høje officerer. Den ene af dem så på de andre, så på et stykke papir i sin hånd og fortalte mig så, at visse indflydelsesrige folk havde vidnet om, at jeg havde hjulpet mennesker i Vladivostok. En havde fortalt at jeg havde hjulpet hans datter med at undslippe fra japansk krigsfangelejr.

- Du vil blive frigivet, sagde officeren, - og ført til Stryj i Polen. Vi har en afdeling som skal dertil. Du skal følge med dem.

Tilbage i cellen, en bedre denne gang, ventede jeg på at komme til kræfter igen. Til sidst marcherede jeg ud af Lubjanka-fængslet i Moskva på vej mod vesten.

Fjerde kapitel

Udenfor Lubjanka ventede tre soldater. Fængselsvagten skubbede mig ud gennem den åbne dør og rakte et stykke papir til den ældste af soldaterne, en korporal. - Skriv under her, kammerat, der står kun, at du overtager ansvaret for en deporteret. Korporalen rev sig bekymret i håret, slikkede på blyanten og tørrede hænderne af i bukserne, før han tøvende krattede sit navn på papiret. Fængselsvagten tog papiret uden et ord, og Lubjankas porte slog i bag mig; heldigvis var jeg denne gang på den rigtige side.

Korporalen skulede til mig. - Se nu her, det er din skyld, at jeg har måttet skrive under på det papir. Kun Lenin ved hvad der vil ske. Jeg ender måske selv i Lubjanka. Kom nu, lad os se at komme af sted!

Korporalen indtog sin plads foran mig, og med en soldat på hver side marcherede vi gennem Moskvas gader til jernbane-stationen. Jeg havde intet at bære på; alt hvad jeg ejede havde jeg på mig - mine klæder. Russerne havde beholdt min ryg-sæk, mit ur, alt undtagen de klæder, som jeg havde på mig. Men hvilke klæder! Svære sko med træsåler, bukser og en jakke. Intet andet. Intet undertøj, ingen penge, ingen mad. Ingen-ting. Jo, der var én ting! I min lomme havde jeg et stykke papir, hvor der stod, at jeg var blevet udvist af Rusland og havde lov til at rejse til det russiskbesatte Tyskland, hvor jeg skulle henvende mig på den nærmeste politistation.

På jernbanestationen satte vi os ned og ventede i den iskolde vind. En af soldaterne gik væk et stykke tid og vendte tilbage, så en anden også kunne gå. Jeg sad på stenperronen og rystede af kulde. Jeg var sulten. Jeg følte mig syg og svag.

Til sidst kom en sergent og hundrede mand. Sergenten kom hen ad perronen og tog mig i øjesyn.

- Vil du have, han skal dø? skændte han på korporalen.
- Vi skal aflevere ham levende i Lwow. Sørg for at han noget at spise. Der er seks timer til toget går.

Korporalen og en af soldaterne hankede op i mig og fik mig på benene. Sergenten så nøje på mig og sagde: - Hm, ingen dårlig fyr. Se til at du ikke giver os problemer, så vil heller ikke vi give dig nogen. Han undersøgte mine papirer, korporalen opbevarede.

- Min broder var i Lubjanka, sagde han og sikrede sig, at ingen af hans mænd var indenfor høre-vidde. - Han havde heller ikke gjort noget. De sendte ham til Sibirien. Nu sender jeg dig hen at spise. Spis hellere godt, for når vi når Lwow, bliver det på egen regning. Han vendte sig og tilkaldte to korporaler. - Sørg godt for ham, se til, han får al den mad og drikke, han ønsker. Han skal være i god form, når han forlader os, ellers siger kommissionæren bare at vi slår vore fanger ihjel.

Vaklende gik jeg af sted mellem de to korporaler. I et lille spisested udenfor stationen bestilte førstekorporalen store skåle med kålsuppe og sort brød. Suppen lugtede lidt rådden.

Kålen sikkert ikke helt frisk, men jeg fik det da ned, for jeg var sulten. Jeg tænkte på den suppe, vi havde fået i de Japanske fangelejre, hvor bruske, som japanerne spyttede ud igen, og mad som de ikke kunne få ned, blev samlet sammen og kogt til en slags suppe til fangerne.

Med mad i maven var vi parat til at tage af sted. En korporal bestilte mere brød og tre numre af Pravda. Vi pakkede det ind i aviserne, efter at have sikret os, at der ikke var nogen billeder af Stalin, som blev vanhelliget. Så gik vi tilbage til stationen.

Ventetiden var frygtelig. I isende kulde sad vi seks timer stenperronen. Til sidst blev vi alle stuvet ind i et gammelt, rustent tog og startede mod Kiev. Den nat sov jeg tæt op ad snorkende russiske soldater. Der var ikke plads nok til at kunne ligge ned, vi var presset alt for hårdt sammen. De hårde sæder var ukomfortable, og jeg ønskede, at jeg kunne have siddet på gulvet. Toget skumplede af sted og stoppede med en skærende lyd, sådan forekom det mig, hver gang jeg var faldet i søvn. Meget sent den følgende nat kom vi til en faldefærdig station i Kiev efter en pinefuld rejse på ottehundrede kilometer. Der var en masse faren rundt og råben, så marcherede vi af sted til nogle barakker, hvor vi skulle tilbringe natten. Jeg blev sat ind i en celle og mange timer senere vækket af en kommissær og hans assistent. De stillede mig spørgsmål, endeløse spørgsmål, og først en to, tre timer senere gik de igen.

I nogen tid lå jeg og vendte og drejede mig og prøvede at falde i søvn. Voldsomme hænder slog mig i ansigtet, og nogen råbte:

- Vågn op, vågn op, er du død? Her er mad. Skynd dig. Vi skal af sted om få minutter.

Mere kålsuppe, mere mørkt, surt brød og vand at drikke. Jeg slugte det, bange for at skulle være nødt til at rejse før jeg havde spist dette elendige måltid til ende. Slugte det og ventede. Ventede i timer. Sent hen på eftermiddagen kom der to mænd fra militærpolitiet, og tog mine fingeraftryk endnu engang og sagde: - Vi er sent på den. 'Du har ikke tid til at spise her. Du må se at få noget på jernbanestationen.

Udenfor barakkerne ventede tre troppetransportvogne. Fyrre soldater og jeg fik på mirakuløs vis plads i den ene, de andre kravlede ombord i de to andre, og vi kørte skumplende af sted hen ad vejen til stationen. Vi sad så tæt sammen, at vi knapt kunne trække vejret. Føreren af den ene vogn syntes at være gal. Han kørte som en vanvittig med speederen i bund. Han kørte, som om alle kommunismens djævlere var i hælene på ham. Vi dinglede og bumpede bagi med fare for at falde af. Vi skød hen ad vejen som skudt ud af en kanon. Uvist hvilken grund huggede han pludselig bremserne i, og vi skred ud til siden. Den side hvor jeg befandt mig, blev flået af i regn af gnister, da vi stødte mod en stensætning. Skrig, råb og en regn af eder. Blodet flød, og jeg fandt mig selv flyvende gennem luften., Under mig kunne jeg se den ødelagte vogn brænde. En følelse af at falde, et brag og alt var mørkt omkring mig.

⌘

- Lobsang, sagde en velkendt stemme. Det var min leder Lama Mingyar Dondup. - Du er meget syg, Lobsang, dit legeme er stadig på jorden, men vi har bragt dig til en verden hinsides det astrale. Vi prøver at hjælpe dig, for din opgave jorden er endnu ikke til ende.

Mingyar Dondup? Det var forrykt! Han var jo blevet dræbt af de forræderiske kommunister, da han prøvede at skabe fred i Tibet. Jeg havde selv set de forfærdelige sår, han havde fået da han blev dolket i ryggen. Men selvfølgelig, jeg havde set ham adskillige gange, siden han var draget til de himmelske marker.

Lyset generede mine lukkede øjne. Jeg troede, at jeg igen stod op ad væggen i Lubjanka fængslet, og at soldaterne slå mig mellem skulderbladene med deres geværkolber. Men dette lys var anderledes, det smertede ikke i øjnene; det havde været en tankeforbindelse, tænkte jeg mat.

- Lobsang, luk dine øjne op og se på mig! Min leders venlige skikkelse varmede mig og sendte en rislen af glæde gennem mig. Jeg åbnede øjnene og så mig omkring. Bøjet over mig så jeg lamaen. Han så bedre ud nå end da jeg så ham på jorden. Hans ansigt var tidløst, hans aura havde de reneste farver - uden spor af jordmenneskenes begær. Hans safrangule kjortel var lavet af et materiale, som ikke findes på jorden. Det glødede som om det var gennemtrængt af sit eget liv. Han smilede ned til mig og sagde: - Min stakkels Lobsang, menneskets grusomhed er sandelig kommet frem i dit tilfælde, for du har gennemgået kunne have dræbt dig mange gange. Du er her for at hvile ud, Lobsang. Hvile ud i det vi kalder "Landet Med Det Gyldne Lys". Vi; der er her, befinder os hinsides reinkarnationsstadiet. Her hjælper vi folk fra mange verdener,

ikke kun fra jorden. Din sjæl er skrammet, og dit legeme er mishandlet. Vi vil bringe dig på fode igen, Lobsang, din opgave skal gennemføres, og vi har ingen anden end dig.

Jeg så mig omkring og opdagede, at jeg befandt mig i en slags hospital. Fra min seng kunne jeg se ud over en pragtfuld park. Et stykke borte græssede og legede forskellige dyr. Der løver og hjorte, og alle disse dyr, som ikke kunne leve sammen på jorden, var her venner og trivedes som én stor familie.

Jeg mærkede en ru tunge slikke min højre hånd, som hang ned over sengekanten. Det var den store vogterkat fra Chakpori, den der hed Sha-lu, en af de første venner jeg havde dér. Han blinkede til mig, og jeg fik gåsehud over hele kroppen, da han sagde: - Ih, min ven Lobsang, jeg er så glad at se dig igen; selv for en kort tid. Når du forlader dette skal du tilbage til jorden for en tid. Derefter vil der gå år, men så vender du tilbage til os for altid.

En talende kat? Telepatiske katte kendte jeg til, og forstod også, men denne kat fremsagde virkelige ord, ikke bare telepatiske meddelelser. En høj kluklatter fik mig til at se op på min leder, Lama Mingyar Dondup. Han morede sig virkelig over situationen, på min bekostning, syntes jeg.

Det prikkede igen i min hovedbund. Sha-lu stod på bagbenene og hvilede sine albuer på sengen ved siden af mig. Han og lamaen så på mig og derefter på hinanden. Så lo de begge, så det klukkede - jeg sværger!

- Lobsang, sagde min leder, - du ved at der ikke findes nogen død at når man forlader jorden ved den såkaldte d går selvet til det plan, hvor han eller hun hviler før forberedelsen til reinkarnationen i et legeme, som vil give muligheder for andre erfaringer og for at komme længere opad. Her er vi på et plan, hvorfra der ikke sker nogen reinkarnation. Her lever vi, som du ser os nu, i harmoni, i fred og med muligheden for til enhver tid at rejse hvor som helst på noget, man kunne kalde, *et superastralt plan*. Her taler dyr og mennesker og andre væsener normalt, såvel som gennem telepati. Her bruger vi tale, når vi er tæt på, og telepati, når vi er længere væk.

Langt borte kunne jeg høre musik, sagte musik, som jeg ikke forstod. Mine lærere i Chakpori havde klaget meget over min manglende evne til at spille og synge. Det ville have gledet dem, tænkte jeg, hvis de kunne have set, hvor meget jeg nød denne musik. På den klare himmel glimtede og bølgede farver, som om de bevægede sig i takt til musikken. Her i herlige landskab er det grønne mere grønt, og vandet mere blå. Her er træerne ikke kroget af sygdom, ingen blade er ødelagte af rust. Her er kun fuldkommenhed. Fuldkommenhed? Hvad havde jeg så her at gøre? Jeg var meget langt fra fuldkommen, det var jeg helt klar over.

- Du har vundet en god kamp, Lobsang, og du er her for at holde ferie og få indpodet styrke. Min leder smilede medens han talte.

Jeg lænede mi tilbage, men satte mig pludselig forfærdet op.

- Mit legeme, hvor er mit jordiske legeme?

- Rolig, Lobsang, rolig, svarede lamaen. - Tag det ro, så skal vi vise dig det når du er blevet raskere.

Langsomt svandt lyset i værelset hen fra gyldent til en behagelig rødlig tåge. Jeg mærkede en kold hånd på min pande og en blød, lodden pote i min højre hånd. Så mærkede ikke mere.

Jeg drømte, at jeg igen var på jorden. Ganske følelsesløs så jeg på, medens russiske soldater gennemrodede den ødelagte mandskabsvogn og trak mennesker og frygteligt

Forbrændte dele af mennesker ud af den. Jeg så en mand kigge op og pege. Hoveder vendte sig opad og fulgte retninger af hans finger og også jeg så op. Dér lå mit sønderslåede legeme og vippede oppe oven på en høj mur. Blodet strømmede ud af mund og næse. Jeg så på at min krop blev hentet ned fra muren og lagt i en ambulance. Mens vognen kørte bort, steg jeg højere op og så nu alt. Min Sølvsnor var intakt, konstaterede jeg; den lyste som blå morgentåge.

Russiske sygepassere trak båren ud uden at være spor forsigtige. -De bar den skødesløst ind i operationsstuen og rullede mit legeme over på et bord. Sygeplejersker skar mine blodige klæder af og kastede dem i affaldsspanden. Et røntgenhold tog billede, og jeg så at jeg havde brækket tre ribben. Det ene havde perforeret lungen. Min venstre arm var brækket to steder og mit venstre ben var brækket både ved knæet og ved ankelen. En afbrækket spids af en bajonet var gået ind i min skulder lige ved siden af en pulsåre De kvindelige kirurger sukkede højlydt og var i tvivl om hvor de skulle begynde. Jeg syntes at svæve over operationsbordet, mens jeg

holdt øje med dem og spekulerede på, om de mon var tilstrækkeligt dygtige til at lappe mig sammen. Jeg mærkede et træk i min Sølvsnor og gled op igennem loftet. Jeg iagttog de andre patienter, da jeg passerede gennem etagerne. Jeg steg højere op og bort, ind i stratosfæren, ud mellem de uendelige stjerner, hinsides det astrale, gennem det ene æteriske plan efter det andet, indtil jeg til sidst nåede Landet Med Det Gyldne Lys.

Jeg bevægede mig og prøvede se gennem den røde tåge.

Han er kommet til sig selv, sagde en venlig stemme, og tågen var tyndere og veg for det herlige lys igen. Min leder, Lama Mingyar Dondup, stod ved min side og så på mig. ShaLu lå og spant på sengen ved siden af mig. I værelset stod to andre, højtstående personer. Då jeg fik øje på dem, stod de og så ud af vinduet og betragtede menneskene, der gik mange meter under dem.

Ved mit forbløffede udråb vendte de sig om og smilede til mig. Du har været meget syg, sagde den, ene. - Vi var bange du ikke overlevede det.

Den anden, som jeg kendte godt trods den ophøjede position han havde haft på jorden, tog mine hænder i sine. - Du lidt meget, Lobsang. Verden har været ond mod dig. Vi snakket om det og tænkt på, at du måske ønskede at trække dig tilbage. Der vil komme endnu flere lidelser, hvis du fortsætter. Du kan forlade dit legeme nu og blive her i al evighed. Ville du foretrække det sådan?

Mit hjerte hoppede i mig. Fred efter alle mine lidelser. Lidelser, som ville have gjort ende på mit liv for længe siden, hvis det ikke havde været for min hårde specialtræning. Specialtræning! Ja, men hvad var formålet med den? At kunne se menneskets aura, så jeg kunne påvirke tanken i retning af aurisk forskning. Hvis jeg gav op, hvem ville så fortsætte arbejdet?

”Verden har været ond mod dig“!

Jeg ville ikke få bebrejdelser fra nogen, men i al evighed måtte jeg leve med min samvittighed. Hvad var livet? Kun nogle få års elendighed. Nogle få år mere med vanskeligheder, lidelse, misforståelser. Derefter ville min samvittighed få fred, forudsat at jeg gjorde alt, hvad jeg kunne. Fred i al evighed.

- Ærede mester, svarede jeg, - du har givet mig valget. Jeg vil tjene, så længe mit legeme holder til det. Det er i øjeblikket temmelig skrøbeligt, tilføjede jeg. - Forsamlingen smilede og billigende. ShaLu spandt højt og bed mig blidt og legende i hånden.

- Dit jordiske legeme er, som du selv siger, i en ynkelig stand på grund af alt det du har været igennem, sagde den fremtrædende mand. - Før du tager endelig stilling, må vi fortælle dig noget. Vi har fundet frem til et legeme i England, hvis indehaver er ivrig efter at forlade jorden. Hans aura er i fuld harmoni med din. Senere kan du, hvis omstændighederne taler for det, overtage hans legeme.

Jeg var lige ved at falde ud af sengen af rædsel. Skulle overtage et andet legeme? Min leder lo. - Hør nu, Lobsang - hvor er al din træning nu henne? Det er ikke anderledes end at overtage en andens dragt. Og når der er gået cirka syv år, vil dette legeme være dit, molekyle for molekyle, med de samme ar som du er så glad for. I begyndelsen vil det være lidt mærkeligt, omtrent som du første gang gik med tøj fra vesten. Jeg husker det tydeligt, Lobsang.

Den fremtrædende mand brød ind igen. - Du har valget, Lobsang. Du kan med ren samvittighed forlade dit legeme og blive her. Men selv om du vender tilbage til jorden, skal du ikke skifte legeme med det samme. Før du bestemmer dig, vil jeg fortælle dig, at du vil vende tilbage til de besværligheder, misforståelser, mistro, ja ligefrem had, for der findes en ondskabens magt, som søger at hindre alt hvad der er godt i menneskets stræben. Du vil få onde magter at kæmpe imod.

Min beslutning er taget, svarede jeg. - Du har givet mig valget. Jeg vil fortsætte indtil min opgave er løst, og hvis jeg må overtage et andet legeme, nå ja, så gør jeg også det.

En voldsom søvnighed overfaldt mig. Mine øjne gled i, selv jeg kæmpede imod. Omgivelserne flød ud, og jeg sank hen i bevidstløshed.

Jeg syntes at dreje rundt. Der lød et råk i mit øre og en summen af stemmer. På en måde, som jeg ikke kunne forklare, syntes jeg at være bundet. Var jeg i fængsel igen? Havde japanerne taget mig til fange? Var min rejse tværs over Rusland kun en drøm? Havde jeg virkelig været i ladet Med Gyldne Lys?

- Nu kommer han til sig selv, sagde en grov stemme. - Hej! op! skreg nogen i mit øre. Søvnigt åbnede jeg mine smertende øjne. En russisk kvinde stirrede mig arrigt ind i ansigtet. En fed kvindelig læge ved siden af hende kiggede koldt rundt på sygestuen. Sygestue! Jeg var i et værelse med måske fyrre eller halvtreds mænd. Så mærkede jeg smerten. Hele min krop kom til live i en flammende smerter. Det var næsten umuligt at få vejret (no:puste). Jeg kunne ikke bevæge mig.

- Åh, han skal nok klare den, sagde den koldt udseende, da hun og sygeplejersken gik fra mig. Jeg lå og stønnede. Min vejtrækning kom i korte stød på grund af smerten i venstre side. Der var ingen smertestillende midler hér. Her levede og døde man uden at kunne forvente hverken medlidenhed eller lindring for pinen.

Kraftige sygeplejersker trampede forbi og fik sengen til at ryste bare ved deres bump i gulvet. Hvor ufølsomme hænder fjernede forbindelserne af mine sår og lagde nye på. Til alt andet måtte man have hjælp af de patienter, der var oppegående og være med til at hjælpe.

I to uger lå jeg her, næsten overset af læger og sygeplejersker, med den hjælp jeg kunne få fra mine medpatienter. Jeg led forfærdeligt, når de ikke kunne eller ville hjælpe mig. Efter de to uger kom den koldt udseende kvindelige læge, fulgt af den store, kraftige sygeplejerske. Brutalt rev de gipsbandagen af min venstre arm og ben. Jeg havde aldrig før set en patient blive behandlet på den måde, og når jeg var ed at besvime, støttede den store sygeplejerske mig ved at holde i den ødelagte venstrearm.

I den følgende uge humpede jeg rundt og hjalp patienterne det bedste jeg kunne. Alt hvad jeg havde på var et tæppe, og jeg spekulerede på hvor jeg skulle få tøj fra. Da jeg havde været på hospitalet i toogtyve dage, kom to politibetjente ind på hospitalet.

Idet de rev mit tæppe af mig, smed de noget tøj til mig og sagde: - Hurtigt, du skal deporteres. Du skulle være rejst for tre uger siden.

Men hvordan skulle jeg dog kunne rejse, når jeg uden egen skyld var bevidstløs? hævdede jeg.

Et slag i ansigtet var det eneste svar. Den anden politimand rørte meget sigende ved sin pistol. De førte mig ud af hospitalet og hen til politikommissærens kontor.

- Du fortalte os ikke, da du blev indlagt, at du skulle udvises, sagde han vredt. - Du er blevet behandlet under falske forudsætninger. Nu må du betale for det.

- Kammerat kommissær, svarede jeg, - jeg blev bragt bevidstløs ind, og mine skader skyldes en russisk soldats uforsvarlige kørsel. Jeg har lidt meget på grund af dette.

Kommissæren strøg sig eftertænksomt over hagen. - Hmm, sagde han, - hvordan kan du vide alt det, når du var bevidstløs? Jeg skal se nærmere på sagen. Han vendte sig mod politimanden og sagde: - Før ham bort og sæt ham i en celle på din station, indtil du hører fra mig.

Endnu engang blev jeg ført gennem travle gader som arrestant og sat ind i en celle dybt under jorden. Der skete ikke noget før vagten kom ind med sort brød og noget meget syntetisk agernkaffe. Lyset i korridoren var tændt hele tiden, så der var ingen mulighed for at afgøre om det var dag eller nat, og heller ikke om tiden gik hurtigt eller langsomt. Til sidst blev jeg hentet og ført ind i et værelse, hvor en alvorlig mand sad og bladede i sine papirer. Han så på mig hen over kanten på sine briller:

- Du er blevet fundet skyldig i at være blevet i Rusland efter din deportationsdom. Det er sandt, at du har været indblandet i et uheld, men du skulle have fortalt hospitalskommissæren om din situation, så snart du var kommet til dig selv igen. Din behandling har kostet Rusland meget, fortsatte han, - men Rusland er nådig. Du kan arbejde på vejene i Polen i tolv måneder som betaling for din behandling.

- Men det er jer, som skulle betale mig, svarede jeg hidsigt

- Det er en russisk soldat, der er skyld i, at jeg er blevet svært skadet.

- Soldaten er her ikke, så han kan ikke forsvare sig. Han var såret, så vi skød ham.

Dommen står ved magt. I morgen bliver du sendt til Polen, hvor du skal arbejde på vejene.

En vagt greb mig brutalt i armen og førte mig tilbage til cellen.

Den næste dag blev jeg og to andre hentet ud af cellerne og sendt til jernbanestationen. I nogen tid stod vi sammen med Politiet. Så dukkede der en gruppe soldater op, og politimanden, som havde ansvaret for os, gik hen til sergenten og gav ham et stykke papir, som han skulle

underskrive. Endnu engang var jeg i den russiske hærs varetægt!

Endnu en lang ventetid, men endelig marcherede vi hen til et tog, som skulle føre os til Lwow i Polen.

Lwow var et kedeligt sted. (se kart lenger ned). Landskabet var fyldt med olie-kilder, og vejene var dårlige på grund af den tunge trafik. På vejene arbejdede både mænd og kvinder. De slog skærver, fyldte dem i huller og søgte at opretholde livet med madrationer, som lå på sultegrænsen. De to mænd, som var rejst sammen med mig fra Kiev, var meget forskellige. Jacob var en ubehagelig fyr, som fyldte vagten med rygter, så ofte han kunne komme til det. Josef var helt anderledes, ham kunne man stole på, han var en god og trofast mand. Da mit ben ikke var

raskt, og jeg ikke kunne støtte på det ret længe ad gangen, blev jeg sat til at slå skærver i vejkanten. Tilsyneladende gjorde det ikke noget indtryk, at min skadede arm og mine endnu ikke helede ribben var en hindring for et sådant arbejde. Jeg blev ved det en måned og udførte slavearbejde for føden. Selv kvinderne fik to zloty i løn for hver kubikmeter, de forarbejdede. Ved slutningen af måneden brød jeg sammen og spyttede blod. Uden at ænse vagternes råb ilede Josef mig til hjælp, da jeg lå i vejkanten. En af dem hævdede sin riffel og skød Josef gennem nakken, lykkeligvis uden at ramme vitale dele. Vi lå i vejkanten, indtil der kom en bonde forbi med sin hestevogn. En vagt stoppede ham, og vi blev smidt op oven på hans hølæs. Vagten sprang op ved siden af ham, og vi rullede af sted til fængselshospitalet. I ugevis lå jeg på nogle brædder, der tjente mig som seng. Så sagde lægen, at jeg skulle ud. Jeg var døende, sagde han, og han ville få ubehageligheder, hvis der døde flere patienter den måned; han havde overskredet sin kvota!

En usædvanlig stuegang fandt sted i min hospitalscelle. Til stede var fængselsinspektøren, lægen og en overordnet vagt. -Du bliver sendt til Stryj, sagde inspektøren. - Der er det ikke så strengt, og klimaet er sundere.

- Men hr. inspektør, svarede jeg, - hvordan skal jeg kunne rejse? Jeg er i fængsel uden at have gjort noget. Jeg er helt uskyldig. Hvorfor skulle jeg rejse og tie med det? Jeg vil fortælle alle og enhver, hvordan dette her er gået for sig.

Denne bemærkning udløste en masse råben og mundhuggeri, og til sidst var det mig, fangen, der kom med en løsning. - Hr. inspektør, sagde jeg, - I ønsker mig langt væk for at redde jer selv. Jeg vil ikke sendes til et andet fængsel fordi jeg skal gøres tavs. Hvis I vil lukke munden på mig, så lad Josef Kochino og mig tage til Stryj som frie mænd. Giv os tøj, så vi ser anstændige ud. Giv os penge, så vi kan købe mad. Vi vil holde mund og straks drage over Karpaterne.

Inspektøren brummede og bandede, og alle mændene for ud af cellen. Den næste dag kom inspektøren tilbage og sagde, at han havde læst mine papirer og forstået at jeg var en mand af ære, som han sagde, og at jeg var blevet uretfærdigt behandlet. Han ville nu gøre som jeg havde foreslået.

I en uge skete der intet. Men en morgen klokken tre, den ottende dag kom en vagt ind i cellen, vækkede mig brutalt og sagde, at jeg skulle melde mig på kontoret. Hurtigt klædte jeg mig på og fulgte efter ham. Han åbnede en dør og puffede mig ind. Derinde sad en vagt med to dynger tøj og to russiske rygsække. Der var mad på bordet. Han gjorde tegn til at jeg skulle tie og komme nærmere.

Du bliver nu sendt til Stryj, hviskede han, - når du kommer dertil så bed vagten, der vil kun være én, om at køre lidt længere. Hvis du kan få ham ind på en stille vej, så overmand ham, bind ham og læg ham i vejsiden. Jeg fortæller dig dette, fordi du har helbredt mig for min sygdom; der er planer om at skyde jer for flugtforsøg.

Døren gik op, og Josef kom ind. - Spis nu jeres morgenmad, sagde vagten, - og skynd jer. Her er penge til hjælp på rejsen.

Det var en ret stor sum penge. Jeg gennemskuede det. Fængselsinspektøren kunne sige, at

han var blevet udplyndret, og at vi derefter var flygtet.

Da vi havde spist morgenmad, gik vi ud til en bil, en firehjulsdrevet jeeptype. En sur politichauffør sad ved rattet med en pistol ved siden. Han gjorde tegn til os, om at stige ind, satte vognen i gear og for ud af den åbne port. Da vi havde kørt halvtreds kilometer og var otte kilometer fra Stryj, mente jeg at tiden var inde til at handle. Hurtigt rakte jeg over, gav vagten et håndkantslag og greb samtidig rattet. Vagten vaklede og satte foden hårdt på speederen. Hurtigt slog jeg motoren fra og kørte ind til siden. Josef så til med åben mund. I en fart fortalte jeg ham om komplottet.

- Hurtigt, Josef, sagde jeg. - Af med tøjet og tag dette her på. Du skal være vagt.

Men Lobsang, klynkede Josef, - jeg kan ikke køre, og du ser ikke russisk ud.

Vi skubbede vagten til side, og jeg satte mig ind på førersædet, startede vognen, og vi kørte, indtil vi kom til en øde bivej. Vi kørte et lille stykke og stoppede. Vagten rørte på sig, så vi halede ham op at stå. Jeg stak pistolen i ham.

- Vagt, udbrød jeg så strengt jeg kunne, - hvis du vil leve, så gør du som jeg siger. Du kører os til udkanten af Stryj og videre til Skolye. Dér giver vi dig fri.

- Jeg vil gøre alt, hvad du siger, klynkede vagten, - men hvis I kører over grænsen, så lad mig køre med, for jeg risikerer at blive skudt.

Josef sad bag i vognen, mens han omhyggeligt holdt fast på pistolen og så længselsfuldt på vagnens nakke. Jeg sad ved siden af chaufføren i tilfælde af, at han skulle forsøge numre, som for eksempel køre den forkerte vej eller smide start-nøglen væk. Vi kørte af sted og undgik hovedvejene. Landskabet blev mere og mere bakket, jo nærmere vi kom Karpaterne. Der var flere træer, som gjorde det nemmere at gemme sig. På et passende sted standsede vi for at strække benene og spise, og delte hvad vi havde med vagten. Ved Velke Berezni havde vi næsten ikke mere benzin, så vi stoppede og skjulte jeepen. (se kart under)

Med vagten imellem os sneg vi os af sted. Dette var grænseland, så vi måtte være forsigtige. Hvem som helst der har grund til det, kan komme over grænsen til et hvilket som helst land. Det eneste der kræves er en smule kløgt og initiativ. Jeg ville ikke havde det mindste besvær med at gå illegalt over en grænse. Min eneste vanskelighed har været, at jeg har et fuldstændig lovligt pas. Pas er kun til ulejlighed for den uskyldige rejsende, og udsætter ham for en masse bureaukrati. Mangel på pas har aldrig forhindret en person i at komme over en grænse. Imidlertid er passene åbenbart til for at besvære harmløse rejsende og beskæftige horder af ubehagelige funktionærer. Men dette er ikke en afhandling om hvordan man passerer en grænse illegalt, så jeg vil blot fortælle at vi alle tre uden vanskelighed kom ind i Tjekkoslaviet. Vagten gik derefter den ene vej, og vi valgte den anden.

- Jeg bor i Levice, sagde Josef, - jeg vil gerne hjem. Du kan blive hos mig, så længe du har lyst.

Sammen vandrede vi mod Kosice, Zvolen og videre til Levice, vandrede, fik lift og hoppede på tog. Josef kendte vejen godt, og vidste hvor vi kunne få kartofler, roer og alt muligt andet spiseligt.

Endeligt vandrede vi op en fattig gade i Levice til et lille hus.

Josef bankede på, og da der ikke kom nogle, bankede han igen. Med største forsigtighed blev en flig i gardinet trukket til side. Den der så ud, genkendte Josef. Døren blev åbnet, og han blev trukket indenfor. Døren blev lukket for næsen af mig. Jeg gik frem og tilbage udenfor. Endelig blev døren åbnet igen, og Josef kom ud og så mere bekymret ud end jeg havde troet det muligt.

- Min moder vil ikke have dig ind, sagde han. - Hun siger; at der er for mange spioner her omkring, og hvis vi tager nogen ind, bliver vi alle arresterede. Jeg er ked af det. Derpå vendte han sit skamfulde ansigt bort og gik ind i huset igen.

I lang tid stod jeg som himmelfalden; Jeg havde skaffet Josef ud af fængslet, jeg havde reddet ham fra at blive skudt Det var min skyld at han nu var hjemme, og så gik han bare ind og lod mig stå her for mig selv. Sørgelig til mode gik jeg ned ad gaden og ud på den lange vej igen. Uden penge, uden mad og uden at forstå sproget. Jeg marcherede af sted på må og få, gal på den forræderiske fyr som jeg havde kaldt min ven.

Time efter time travede jeg af sted ad hovedvejen. De få forbigående vogne ænsede mig ikke, der var alt for mange på vandring til at jeg kunne gøre mig bemærket. Nogle få kilometer bagude havde jeg tilfredsstillet min sult ved at samle nogle halvrådnede kartofler op, som en bonde havde smidt ud til sine svin. Vand var ikke noget problem, for der var masser af kilder. For lang tid siden havde jeg lært at kilder og bække var sikre, men at floder kunne være forgiftede.

Langt fremme på den lige vej kunne jeg se noget stort. Fra lang afstand kunne det se ud til at være en politivogn eller en vejspærring. I flere minutter sad jeg i vejsiden og betragtede det. Da der ikke var tegn på at der var soldater eller politi, fortsatte jeg med forsigtighed. Da jeg kom nærmere, så jeg at det var en mand som stod og rodede ved motoren. Han så op da jeg nærmede mig og sagde noget som jeg ikke forstod. Han gentog det i et andet sprog og igen i et andet. Til sidst forstod jeg meningen med det, han sagde. Motoren var gået i stå, og han kunne ikke få den i gang igen.

Om jeg vidste noget om motorer? Jeg så på den, pillede lidt ved forskellige ting og prøvede starteren. Der var benzin nok. Da jeg så under instrumentbrættet opdagede jeg at isoleringen på en ledning var slidt over, og dette hindrede vognen i at starte. Jeg havde ikke isoleringstape eller værktøj, men det var kun et øjeblikks arbejde at pakke ledningerne ind i nogle tøjstrimler og fæstne dem forsvarligt. Motoren startede med det samme og gik meget fint. - Der er noget galt her, - tænkte jeg. -Denne motor går alt for godt til at være en gammel bondes vogn!

Manden var ude af sig selv af glæde. - Bravo, bravo, blev han ved med at sige.

- Du har reddet mig!

Jeg så noget forbausset på ham. Hvordan kunne jeg have reddet ham bare ved at starte hans vogn? Han betragtede mig meget nøje.

- Jeg har set dig før, sagde han. - Du var sammen med en anden mand, og I gik over broen Hron ved Levice.

- Ja, svarede jeg, - og nu er jeg på vej alene.

- Han gjorde tegn til mig om at sætte mig ind i vognen. Mens vi kørte, fortalte jeg ham alt hvad der var sket. Jeg kunne se på hans aura, at jeg kunne stole på ham. Han var en mand med gode hensigter.

- Krigen gjorde, at jeg måtte opgive mit arbejde, sagde han, - og jeg skal leve og forsørge min familie. Du har forstand på biler og jeg kan bruge en chauffør, som ikke går i stå midt på landevejen. Jeg bringer fødevarer og nogle få luksus-artikler fra det ene land til det andet. Alt hvad du har at gøre er at køre og vedligeholde en vogn.

Jeg så tvivlende på ham. Smugleri? Jeg havde aldrig prøvet det før i mit liv. Manden så på mig og sagde: - Ingen narkotika, ingen våben, intet skadeligt. Fødevarer som holder, folk i live og nogle få luksusartikler til kvinder for at gøre dem lykkelige.

Det forekom mig mærkeligt; Tjekkoslovakiet syntes ikke at være et land som kunne tillade sig at eksportere fødevarer og luksusartikler. Det sagde jeg, og manden svarede: - Du har fuldkommen ret, det kommer alt sammen fra et andet land, vi reeksporterer det bare. Russerne stjæler fra de okkuperede områder alt hvad de har. De laster alt hvad der er værdifuldt på tog og sender det tilbage til høje partiledere. Vi overfalder simpelthen disse tog og sender godset til de lande, som har brug for det. Alle grænsevagter er med i det. Det eneste du skal gøre, er at køre bilen med mig ved siden af dig.

- Tjah, sagde jeg, vis mig vognen. Hvis der ikke er narkotika, ikke er noget skadeligt, vil jeg køre for dig, hvorhen du ønsker.

Han lo og sagde: - Kom med om bagi. Kik så meget du vil. Min sædvanlige chauffør er syg, og jeg troede at jeg kunne klare det hele selv. Det kan jeg alligevel ikke, for jeg har ikke forstand på mekanik. Jeg var en kendt sagfører i Wien - før krigen ødelagde det for mig.

Jeg vente op og ned på det hele. Som han havde sagt, var der kun madvarer og nogle få silkesager, som kvinder anvender. - Jeg er tilfreds, - sagde jeg, - jeg vil køre for dig.

Vi tog af sted på en lang rejse, med mig på førersædet, kørte gennem Bratislava, ind i Østrig, gennem Wien og Klagenfurt og til sidst ind i Italien, hvor rejsen endte i Verona. Grænsevagter stoppede os, gjorde et stort nummer ud af at undersøge os, og vinkede os videre efter at en lille pakke diskret var stukket til dem. Engang for en politivogn uden om os i stærk fart og stoppede så pludseligt foran os, at jeg måtte op at stå på bremsen. To politimænd sprang hen imod os med løftede pistoler. Men da vi havde vist dem forskellige papirer, trak de sig tilbage, meget forundrede og undskyldende. Min nye arbejdsgiver syntes at være meget tilfreds med mig. - Jeg kan sætte dig i forbindelse med en mand, som har en forretning med lastvogne til Lausanne i Svejts, sagde han, - og hvis han bliver lige så tilfreds som jeg er, kan han skaffe dig videre til nogen, som kan skaffe dig videre til Ludwigshafen i Tyskland.

I en uge drev vi den af i Venedig, medens vores vogn blev losset og nyt gods blev lastet. Vi havde behov for at hvile ud efter en anstrengende rejse. Venedig var et frygteligt sted for mig, jeg havde stort besvær med at trække vejret i dette lavland. Det forekom mig, at stedet ikke var andet end en åben kloak.

Fra Venedig vi til Padna, Vicena og Verona, men i en anden lastvogn. Vi blev overmåde godt behandlet af alle embedsmænd, nærmest som om vi var offentlige velgørere, og jeg spekulerede meget over, hvem min arbejdsgiver i virkeligheden var. At dømme efter hans aura, og den kan ikke lyve, var han en god mand. Jeg spurgte ham ikke da jeg ikke var særlig interesseret. Alt hvad jeg ønskede var at komme videre, så jeg kunne fortsætte med min egen opgave i livet. Jeg var klar over, at jeg ikke kunne begynde, før jeg havde slået mig ned et sted og var fri for alt dette hoppen fra land til land.

Min arbejdsgiver kom ind til mig på mit hotelværelse i Verona. - Jeg vil gerne have at du møder en- mand. Han kommer her i eftermiddag. Oh, Lobsang, det ville være bedre, om du ragede det skæg af. Amerikanerne bryder sig vist ikke om skæg, og dette her er en amerikaner, som istandsætter lastvogne og biler og sender dem fra det ene land til det andet. Hvad siger du til det?

- Jo, svarede jeg, - hvis amerikaneren eller nogen anden ikke kan lide mit skæg, så er der ikke noget at gøre ved det. Mit kæbeben blev knust af japanske støvler, og jeg går med skæg for at skjule det.

Min arbejdsgiver talte med mig endnu et stykke tid, og før vi skiltes, gav han mig en ganske tilfredsstillende sum penge og sagde, at da jeg havde holdt min del af aftalen, ville han også holde sin.

Amerikaneren var en særpræget type, med en stor cigar vippende mellem de tykke læber. Hans tænder var fyldt med guld, og hans tøj prangende. En meget affarvet blondine, iført en

kjole, som mere fremhævede end dækkede hendes overdådige anatomi, i hvert fald ud fra en almindelig opfattelse, dansede omkring am.

- Gu-ud, - drævede hun, da hun så mig. - Er han ikke dejlig. Sikken en skattebasse!

- Åh, hold op, baby, sagde han. - Stik af! Gå dig en tur. Vi skal snakke forretninger. Med en surmulen og en vrikken der satte alt hvad hun havde i faretruende bevægelse og så kjolens tynde stof på en hård prøve, skred baby ud af værelset for at få sig et par drinks.

- vi har en Mercedes Super, som vi skal have ud sagde amerikaneren. - Der er ingen salg i den her –men den vil give en god pris i et andet land. Den har tilhørt en af Mussolinis kumpaner. Vi organiserede den og har lakeret den om. Jeg har en fin kontakt i Karlsruhe i Tyskland. Hvis jeg kan få den frem dertil, giver den pote.

- Hvorfor kører du ikke selv? spurgte jeg. - Jeg kender ikke noget til Svejts og Tyskland.

- Åh nej, ikke mig. Jeg har gjort det alt for tit (no;ofte), jeg er kendt af alle grænsevagter.

- Du vil altså have, at *jeg* skal pågribes? svarede jeg. - Jeg er kommet for langt uden at blive fanget indtil videre, så jeg skal ikke nyde noget af dette her. Det er ikke et job for mig.

- Åh, hør nu her mand! Det er ikke noget problem for dig, du ser ærlig ud, og jeg kan forsyne dig med papirer som siger at det er din vogn, og at du er turist. Dem kan jeg sagtens skaffe dig. Han rodede i sin mappe og viste mig en masse papirer og blanketter. Jeg kastede et blik på dem. Maskinmester! Jeg så at de tilhørte en mand, en maskinmester! Hans medlemskort og alting var der. Maskinmester! Hvis jeg kunne få fat på de papirer, kunne jeg komme ombord på et skib. Jeg har studeret til ingeniør såvel som til læge og kirurg i Chungking; jeg havde bestået embedseksamen i maskinvæsen, var fuldt uddannet pilot ... mine tanker førte mig bort.

- Nej, jeg er ikke meget for det, sagde jeg. - Det er for farligt. Disse papirer mangler et foto. Hvordan kan jeg være sikker på at den rigtige ejer ikke dukker op på et eller andet tidspunkt?

- Fyren er død, død og begravet Han drak sig fuld og kørte ihjel med en Fiat. Jeg tror at han faldt i søvn ved rattet; han kørte i hvert fald ud over en betonbro og blev helt mast. Vi hørte om det og fik fat på hans papirer.

- Hvis jeg nu slår til, hvor meget vil du då betale mig, og kan jeg beholde de papirer? De kan hjælpe mig over Atlanteren. Selvfølgelig, min ven, selvfølgelig. Jeg giver dig tohundrehalvtreds dollars, alle udgifter betalt, og du kan beholde papirerne. Vi sætter dit foto på i stedet for hans. Jeg har kontakter. Jeg skal nok tage mig af dig!

Meget vel, svarede jeg, - jeg kører vognen til Karlsruhe for dig.

- Tag pigen med dig, hun vil være godt selskab for dig, og så slipper jeg af med hende. Jeg har en anden på ventelisten.

I nogle øjeblikke stod jeg og så på ham, lidt forvirret. Han misforstod min tøven. - Jo, jo, hun er med på alt.' Du vil få det mægtigt.

- *Nej*, skreg jeg, - jeg skal ikke have nogen pige med. Jeg vil ikke være i den samme vogn som hende. Hvis du ikke tror mig, så lad os opgive det. Du kan sende en mand med, eller to, men ingen pige.

Han lænede sig tilbage i stolen og skreg af grin med munden på vid gab; guldets i hans tænder fik mig til at tænke på det guld, der smykkede templerne i Tibet. Hans cigar faldt ned på gulvtæppet og blev tværet ud af hans store fod. - Den dame, sagde han, da han endelig kunne tale igen, - hun koster mig fem hundrede om ugen. Jeg giver hende til dig, for at hun kan underholde dig på rejsen, og så siger du nej. Det må jeg sgu nok sige!

To dage senere var papirerne klare. Mit foto var sat ind og venlige embedsmænd havde undersøgt dem og givet dem de nødvendige stempler. Den store Mercedes strålede i solskinet. Jeg så som altid efter benzin, olie og vand, satte mig ind og startede motoren. Da jeg kørte, vinkede amerikaneren venligt til mig.

Mine papirer blev meget omhyggeligt undersøgt ved den svejtsiske grænse. Derefter undersøgte de lige så omhyggeligt vognen. De prøvede benzintanken med en pind for at sikre sig, at der ikke var dobbeltbund i den. De bankede på karrosseriet for at finde eventuelle skjulte genstande bag panelerne. To mand så efter bundpladerne, under instrumentbrædtet og kiggede også efter i motoren. Netop som de havde givet mig tilladelse til at køre videre, lød der et råb bag mig. Jeg bremsede hurtigt op. En vagt kom forpustet hen til mig. Kunne De tage en mand med til Martigny? spurgte han. - Han har travlt og skal dertil af tvingende grunde.

Ja, sa jeg, - jeg skal tage ham med hvis han er parat.

Vagten nikkede, og en mand skyndte sig ud fra grænsevagtkontoret. Med et nik krøb han ind og satte sig ved siden af mig. På hans aura kunne jeg se, at han var embedsmand. Han var mistænksom. Han undrede sig formodentlig over, at jeg kørte alene uden kvindeligt selskab.

Han talte meget, men undlod ikke at stille spørgsmål til mig. Det var spørgsmål, som jeg kunne besvare. - Ingen pige, min herre? sagde han, - hvor usædvanligt. Men De har, måske andre interesser?

Jeg lo og sagde: - Folk tænker kun på sex. De tror sikkert at en mand, der rejser alene, er en original, en man må være på vagt overfor. Jeg er turist, jeg nyder naturen. Piger kan man få alle vegne.

Han så på mig med en vis forståelse i øjnene, og jeg sagde:

- Jeg skal fortælle Dem en historie. En helt sandfærdig historie. Det er en anden version af fortællingen om Paradisets Have.

- Gennem hele verdenshistorien og i alle de store religiøse værker har der været fortællinger som nogle har troet på, men som andre, der måske har haft større indsigt, har betragtet som sagn; sagn der skulle dække over kendskabet til noget som ikke måtte komme til tilfældige personers kundskab, fordi en sådan kundskab kunne være farlig i deres hænder.

- Således forholder det sig med historien eller sagnet om Adam og Eva i Paradisets Have, hvor Eva blev fristet af en slange og spiste æblet fra Kundskabens Træ. Og da de var blevet fristet af slangen og havde spist af Kundskabens Træ, så de på hinanden og opdagede, at de var nøgne. Da de havde fået denne forbudte viden, måtte (no; kunne) de ikke længere blive i Paradisets Have.

- **Paradisets Have er selvfølgelig uvidenhedens lyksalige land**, hvor ingen frygter for noget, fordi ingen forstår noget som helst, hvor man på enhver måde lever som en plante. Men her er så en anden version af historien, en version for de indviede.

- Manden og kvinden er ganske simpelt en protoplasma-masse, muskler hæftet på et skelet. Mennesket er eller kan være, noget meget større end det. *Her på denne jord er vi slet og ret marionetter af vort højere jeg, det højere jeg som med mellemrum befinder sig i det astrale, og som får erfaring gennem det kødelige legeme, som er det astrales instrument.*

- Læger og fysiologer har dissekeret menneskets krop, og de har reduceret det til en masse af kød og knogler. De kan diskutere denne eller hin knogle, de kan diskutere forskellige organer, men det er kun de materielle ting. De har ikke opdaget, eller forsøgt at opdage, de mere hemmelige ting, de u håndgribelige ting, ting som indianere, kinesere og tibetanere kendte århundreder før kristendommen.

- Rygraden er en vigtig del af legemet. Den indeholder rygmarven. Uden den er, man lam, uden den er man ubrugelig som menneske. Men rygraden har ud over dette en anden vigtig funktion. Lige midt i rygmarven, som er en kanal, kan en kraft, der kendes som Kundalini, komme til udfoldelse, når den er blevet vakt. Neden for rygraden befinder der sig noget, som østens folk kalder slangeilden. Det er sæde for selve livet.

- I det normale vestlige menneske hviler denne kraft, den sover, er næsten lammet, fordi den ikke bliver brugt. I virkeligheden er den som en slange,- der ligger sammenrullet neden for rygraden, en slange med umådelige kræfter, som af forskellige grunde ikke kan undvige sit fangenskab. Denne mytiske slange er kendt under navnet Kundalini, og i vakte folk fra østen kan slangekraften stige op gennem kanalen i rygmarven, stige helt op til hjernen **og videre, ind i det astrale**. Når den udfolder sin mægtige styrke, aktiveres chakras eller kraftcentrene, såsom navlen, struben og forskellige andre dele. Når disse centre er vakt, bliver personen energisk, kraftfuld og dominerende.

- Med fuld kontrol over slangekraften kan man opnå næsten alt Man kan flytte bjerge, eller gå på vandet eller svæve eller lade sig levende begrave i et forseglede rum, som man kan bryde ud fra i live til en fastsat tid.

- Vi hører i sagnet, at Eva blev fristet af en slange. Med andre ord lærte Eva noget om Kundalini. Hun var i stand til at udløse slangekraften fra det nederste af sin ryggrad, og brusede gennem rygmarven og vækkede hendes hjerne og gav hende viden. Derfor *kan* man sige, at hun spiste af Kundskabens Træ, eller dens frugt. Hun fik denne viden, og med den kunne hun se auraen, kraften omkring det menneskelige legeme. Hun kunne se Adams aura, hans tanker og

hensigter, og Adam, som var blevet fristet af Eva, fik også sin Kundalini vakt og kunne derfor se Eva som hun var.

- Sandheden er, at de betragtede hinandens aura, så den andens nøgne astrale form, den uklædte form af det menneskelige legeme, og derfor kunne de se hinandens tanker, ønsker og viden.

- Oldtidens præster vidste at auraen kunne ses under specielle omstændigheder. De vidste at Kundalini kunne vækkes af kønsdriften. Derfor prædikede præsterne i gamle dage, at sex var syndefuldt, at sex var roden til alt ondt og fordi Eva fristede Adam, var sex verdens undergang. De sagde således, fordi kønsdriften, som jeg har fortalt, kan vække Kundalini, der hos de fleste mennesker hviler ved det nederste af rygraden.

- Kundalinskraften ligger sammenrullet langt nede, rullet sammen som en urfjeder. Den kan gøre skade ligesom en urfjeder, når den pludselig springer. Denne specielle kraft er anbragt for enden af rygraden, men dele af den befinder sig i virkeligheden inden i forplantningsorganerne. Det er østens folk klar over; visse hindustammer anvender sex i deres religiøse ceremonier. De anvender forskellige former for sexmanifestationer, og en speciel samlejestilling for at opnå bestemte resultater. Og de opnår disse resultater. Oldtidens mennesker dyrkede for århundreder siden sex. De gik ind for fallosdyrkelsen. Der var specielle ceremonier i templerne, som vækkede Kundalini, som vakte folks clairvoyante og telepatiske evner og mange andre hemmelige kræfter.

- Hvis kønsdriften udnyttes rigtigt og i kærlighed, kan den forhøje ens vibrationer. Den kan få det østens folk kalder Lotusblomsten til at åbne sig og omslutte den åndelige verden. Den kan få Kundalini til at stige op og vække visse centre. Men kønsdriften og Kundalini må aldrig misbruges. De skal komplettere og supplere hinanden. De religioner, som siger at mand og kone ikke må have noget seksuelt forhold til hinanden, er sørgeligt forkerte. Det er ofte af de mere tvivlende tilhængere af kristendommen. De romersk-katolske kommer sandheden nærmere, når de anviser mand og kone seksuel omgang, men katolikkerne fremhæver blindt -hvorfors ved jeg ikke - og tror selv på, at kønsdriften kun står i forplantningens tjeneste, hvilket når alt kommer til alt, jo ikke er den egentlige mening med kønsdriften, selv om de fleste tror det.

- Disse religioner, som siger, at man ikke må have seksuelle forbindelser, prøver kun at standse den personlige såvel som den racemæssige udvikling. Det foregår på denne måde:

Ved hjælp af magnetisme kan man skabe en kraftig magnet ved at arrangere et stofs molekyler, så de peger i samme retning. I jern peger for eksempel molekylerne i forskellige retninger. De er vilkårligt arrangeret, men når et bestemt emne tilsættes, i jernets tilfælde den magnetiske kraft, peger alle molekylerne i samme retning, og så har man en magnetisk kraft, uden hvilken der ikke ville være veje, jernbanetransport og lufttransport.

- **På grund af Kundalinskraften vil alle menneskets molekyler pege i samme retning, når slangeilden kommer til live.** Hos den; der er blevet vækket, har Kundalinskraften trukket molekylerne i én retning. Da kommer menneskelegemet til at vibrere af liv og sundhed. Det bliver kundskabsrigt, det kan se alt.

- Der er forskellige metoder til at vække Kundalini fuldstændigt, men man skal ikke gøre det. Kun de, der er udstyret med evnen til at styre den umådelige kraft og magt over andre, som fuldstændig vækkelse af Kundalini giver, skal gøre det, for magt kan misbruges og anvendes i det ondes tjeneste. Men Kundalini kan vækkes delvis og kan oplive visse kærlighedscentre mellem gifte par. Ved virkelig seksuel henrykkelse vil kroppens molekyler pege i samme retning, således at disse mennesker får stor dynamisk kraft.

- Når al falsk anstændighed og den falske lære om sex er borte, så vil mennesket atter rejse sig som et ophøjet væsen. Endnu engang vil mennesket være til at rejse til stjernerne.

Femte kapitel

Vognen spandt lydløst hen ad vejen, så fuld af styrke at intet bjergpas kunne stoppe eller sinke den. Min passager sad tavs ved siden af mig, talte kun af og til for at gøre mig opmærksom på en smuk udsigt. Da vi nærmede os udkanten af Martigny, sagde han: - En intelligent mand som De har jo nok gættet, at jeg er regeringsembudsmand. Vil De gøre mig den ære at spise til middag med mig i aften?

- Med største fornøjelse, min herre, svarede jeg. - Jeg havde tænkt mig at køre helt til

Aigle, men jeg vil gøre ophold i denne by i stedet.

Vi fortsatte efter hans anvisninger, indtil vi kom til byens bedste hotel. Min bagage blev båret ind, medens jeg kørte vognen i garage og bad om at få den efterset.

Middagen var meget behagelig. Min ekspassager, nu min vært, var meget underholdende, nu da han var kommet over sin første mistænksomhed overfor mig. Jeg fulgte det gamle tibetanske princip: ”Den der lytter, lærer mest“ og lod ham tale. Han talte om toldsager og fortalte mig om nylige tilfælde, hvor en dyr vogn havde haft falske paneler, bagved hvilke der var gemt narkotika. - Jeg er en almindelig turist, sagde jeg, - og en af de ting, jeg synes mindst om, er handel med narkotika. Vil De lade min vogn undersøge, for at se om der er falske paneler i den? De har netop fortalt mig om en sag, hvor de var installeret uden ejerens vidende.

På min indtrængende opfordring blev vognen kørt til det politihovedkvarter- og efterladt for natten for at blive undersøgt. Om morgenen blev jeg hilst velkommen som en gammel tro ven. De havde undersøgt hver tomme af bilen og havde intet fundet. Det svejtsiske politi var forekommende, og parat til at hjælpe en turist.

Jeg kørte videre, alene med mine tanker og spekulerede over, hvad fremtiden ville bringe. Flere problemer og besvær, det var jeg klar over, for alle seerne havde simpelthen hamret det ind i mig! I bagagerummet havde jeg en anden mands papirer og bagage. Han havde, så vidt jeg vidste, ingen familie; ligesom jeg syntes han at være alene i verden. I hans, eller nu mine, kufferter var der nogle få bøger om skibsmotorer. Jeg standsede og tog dem ud. Medens jeg kørte videre, gentog jeg for mig selv forskellige regler, som en maskinmester skal vide. Jeg besluttede at søge hyre i et andet rederi; søfartsbogen kunne sige mig hvilke rederier jeg skulle undgå for ikke at blive genkendt.

Kilometrene forsvandt bag mig. Aigle, Lausanne og over grænsen ind i Tyskland. De tyske grænsevagter var meget grundige, de undersøgte alt, selv motoren og dæknumrene. De var tilligemed humørforladte og sure.

Videre og videre kørte jeg. I Karlsruhe tog jeg hen til den adresse, som jeg havde fået opgivet, og fik at vide, at den mand som jeg skulle møde var i Ludwigshafen. Så kørte jeg til Ludwigshafen og der, på byens bedste hotel fandt jeg amerikaneren. - Hold da kæft mand, sagde han, - jeg kunne ikke have kørt den vogn over de bjergveje, jeg har for dårlige nerver. For megen druk, tænker jeg. Det tænkte jeg også. Hans værelse var udstyret som en veritabel bar, komplet med bar-pige. Hun havde mere at vise, og viste mere, end hende, han havde efterladt i Italien. Hun tænkte kun på tre ting: tyske mark, drinks og sex og i den rækkefølge. Amerikaneren var meget tilfreds med vognens tilstand, ikke en skramme, ikke en plet. Han gav udtryk for sin tilfredshed ved at forære mig en anselig sum i amerikanske dollars.

Jeg arbejdede for ham i tre måneder, kørte store lastbiler til forskellige byer og bragte vogne tilbage, som var blevet fornyet eller ombygget. Jeg vidste ikke hvad det alt sammen var for noget, jeg ved det stadig ikke, men jeg var vel lønnet, og jeg fik tid til at studere mine bøger om skibsmotorer. Jeg besøgte i alle de byer jeg kom til for at studere deres skibsmodeller og modeller af skibsmotorer.

Tre måneder senere kom amerikaneren ind i det lille fattige værelse, som jeg havde lejet, og slængte sig på sengen, mens hans cigar forpeste hele værelset. - Hold da kæft, mand, sagde han. - Du bor sandelig luksuriøst! En fængselscelle i Amerika er mere komfortabel end dette her. Jeg har et job til dig, at stort job. Vil du have det?

Hvis det bringer mig nærmere til havet, til Le Havre eller Cherbourg, sagde jeg.

- Well, det vil bringe dig til Verdun, og det er ganske legalt. Jeg har en maskine med flere hjul end et tusindben har ben. Det er en vanvittig ting at køre. Men der er penge i den.

- Fortæl mig mere om det, svarede jeg. - Jeg har sagt, at jeg kan køre hvad det skal være. Har du papirer på den, så den kan komme ind i Frankrig?

- Yep, sagde han. - Ventet tre måneder på dem. Vi har haft dig på is og kun betalt dig lommepege. Men jeg troede nu ikke at du levede i et hul som dette her.

Han rejste sig og gjorde tegn til mig om at følge ham. Han havde sin vogn uden for døren, komplet med veninde. - Du kører, sagde han, og satte sig ind på bagsædet til veninden. - Jeg skal nok dirigere dig. Vi kørte ud til noget, der så ud til at være en nedlagt lufthavn, lidt uden for Ludwigshafen. Der, i en stor hangar, stod den mærkeligste maskine jeg nogensinde havde set. Den syntes udelukkende at bestå af dragere holdt oppe af en hel række to-og-en-halv meter høje

hjul. Utroligt højt oppe over jorden var der et lille glashus. Fæstnet bagpå tingesten var der en hel række gitterbjælker og en enorm stålskuffe. Forsigtigt kravlede jeg op i sædet. - Hør lige engang, råbte amerikaneren, - vil du ikke have håndbogen? - Han rakte op og gav mig en vejledning i at behandle tingesten. - Jeg havde en fyr, sagde han, - som skulle aflevere en fejmaskine, en ny. Han ville ikke læse bogen, og da han kom havde han fejret hele vejen og slidt den op. Jeg vil ikke have, at du skal ødelægge hele vejen til Verdun.

Da jeg havde bladet bogen igennem, fik jeg hurtigt startet motoren. Den lavede en larm som et fly der starter. Varsomt satte jeg den i gear, og mammutten rullede ud af hangaren og ud på det, der engang havde været en startbane. Jeg kørte frem og tilbage et par gange for at vænne mig til instrumenterne, og da jeg vendte om for at køre tilbage til hangaren, kørte en tysk politivogn frem. En politimand steg ud, en brutalt udseende fyr, der så ud som om han netop havde skilt sig af med Gestapo-emblemet. - De kører den der uden medhjælper, gøede han.

- Medhjælper? tænkte jeg, - mener han, at jeg har brug for en barnepige? Jeg kørte hen til ham. - Nåh, hvad er der i vejen med dig? råbte jeg. - Dette her er privat område. Forsvind! Til min store forbavelse gjorde han det! Han gik ind i vognen og kørte uden for området.

Amerikaneren gik over til ham. - Hvad er der galt, makker? spurgte han.

- Jeg er kommet for at fortælle Dem, at den maskine kun må køre på vejene, når der er en medhjælper med bagi til at overvåge den bagfra kommende trafik. Den må kun køre om natten, med mindre der er en politivogn foran og bagved. - Et øjeblik var jeg bange for at han ville slutte med at sige "Heil Hitler". Så vendte han os ryggen og forsvandt.

Tak skal du have, sagde amerikaneren, - det var som . . . ! Det var som...! Nå, men jeg kender en tysker som hedder Ludvig og ....

- Nej tak, ikke hos mig, udbrød jeg ivrigt. - Ikke en tysker de er for tunge for mig.

- Okay, kammerat, okay. Så ingen tysker. Tag det roligt, bare ikke ophidset. Jeg har også en franskmænd, som du synes om. Vi tager hen og kigger på ham.

Jeg parkerede maskinen i hangaren, så efter at alting var slået fra og slentrede vi ud og låste døren. - Bliver du nervøs? spurgte amerikaneren. - Jeg tror, at det er bedst du kører.

Marcel skulle fiskes ud af en bar. Ved første blik tænkte jeg, at han måtte være blevet trampet i ansigtet af en hest.

Ved det næste blik blev jeg overbevist om, at hans ansigt ville blive pænere af at blive trampet på af en hest. Marcel var grim. Frygtelig grim, men det var noget ved ham som fik mig at synes om ham.

Vi sad i nogen tid i vognene og diskuterede betingelser, derefter vendt jeg tilbage til maskinen og kørte den for at blive vant til den. Medens jeg trillede rundt på banen, så jeg en gammel kasse af en bil komme kørende. Marcel hoppede ud og vinkede som en afsindig. Jeg listede maskinen hen til ham og standsede. - Jeg har det, jeg har det, råbte han, helt vild. Med mange håndbevægelser gik han tilbage til sin vogn, og havde nær revet hovedhuden af, da han stak hovedet ind af den lave dør. Mens hans gned sit hoved og udstødte grove forbandelser mod fabrikanter af små vogne, rodede han på bagsædet og kom ud med en stor pakke. Telefoner - råbte han. Han råbte altid, selv når han stod en meter fra folk. - Telefoner, vi snakker, ja? Du der, mig her, ledning imellem, vi snakker hele tiden. Ikke sandt? Råbende af alle kræfter, sprang han op på bulldozeren og trak ledningen efter sig over hele pladsen. - Du vil have hovedtelefon, skreg han. - Du hører mig meget bedre. Mig? Jeg mikrofon. - Ud fra den larm han lavede, kom jeg til den overbevisning at det ikke var nødvendigt med telefoner. Hans stemme hørtes tydeligt, selv når motoren gik.

Jeg fortsatte med at køre prøvede at dreje og vænne mig til store krabat. Marcel spankulerede skvadrende frem og tilbage på maskinen og bandt ledninger til og om dragerne. Da han kom op til mit udkikstårn, stak han en arm ind gennem det åbne vindue, bankede mig på skulderen og brølede: - På med telefonen, tag den på, ja? Du høre godt. Vent, jeg gå tilbage! Han pilede langs med dragerne, dumpede ned på sit sæde og råbte ind i mikrofonen. - Du høre godt? Ja? Jeg kommer! I sin iver havde han helt glemt, at jeg også havde en mikrofon. Næsten før jeg var kommet til mig selv, var han tilbage og hamrede på vinduet. - Godt? Godt? Du høre godt?

Hør her, sagde amerikaneren, - I to gutter kører i nat. Alle papirerne er her. Marcel kender vejen til Paris, når der chance for at tjene nogle dollars. Det var en fornøjelse at lære dig at

kende. Amerikaneren gik sin vej ud af mit liv. Måske læser han dette og sætter sig i forbindelse med mig gennem mine forlæggere. Jeg gik tilbage til mit spartanske værelse. Marcel gik til det lokale værtshus. Jeg sov resten af dagen.

Da mørket faldt på, spiste jeg et enkelt måltid og tog en taxi ud til hangaren Min bagage som nu var reduceret til absolut minimum, lagde jeg ind bag førersædet. Motoren startede og gik tilfredsstillende. Benzinmåleren stod på fuld. Lyset var i orden. Jeg rullede maskinen ud i det frie og lidt rundt for at varme den op. Månen kom op og steg højere og højere. Ingen Marcel. Jeg standsede motoren, gik ned og vandrede lidt rundt. Endelig rullede en vogn op på pladsen, og Marcel kom ud. - Selskab, vrælede han. Farvel party. Vi køre nu, ja?

Ærgerlig startede jeg motoren igen, tændte de stærke lygte og rullede ud på vejen. Marcel råbte så højt i mikrofonen, at jeg skubbede hovedtelefonen ned om halsen og glemte alt ham. Mange kilometer senere kørte en tysk politibil op forbi mig og stoppede mig. Deres udkik sover. De overholder ikke bestemmelserne, når De kører uden at have en mand bag til at passe på. Marcel kom farende op. - Mig? Sove? Du ikke bruge dine øjne, betjent. Fordi jeg sidde behageligt, blive nævenyttig. Politimanden gik nærmere til mig for at snuse til mig. - Nej, han en helgen, sagde Marcel. - Han drikke ikke. Heller ikke piger, tilføjede han eftertænksomt.

- Deres papirer! sagde politimanden. Han undersøgte dem omhyggeligt, søgte efter den mindste ting, som kunne være i uorden. Så fik han øje på mine amerikanske maskinistpapirer.

- Nå, De er amerikaner? Godt, vi skal ikke have mere vrøvl med Deres konsul. Af sted med jer. Han rakte papirerne tilbage til mig, som om de var befængt med pest, og skyndte sig tilbage til sin vogn og for af sted. Jeg fortalte Marcel, hvad jeg mente om ham og sendte ham tilbage til hans plads, og fortsatte gennem natten. Med tredive kilometer i timen, en fart som vi ifølge loven skulle holde, syntes de hundrede kilometer til Saarbrücken at være endeløse. Lige før Saarbrücken kørte vi bort fra vejen og stoppede for ikke at sinke den anden trafik og forberedte os på at tilbringe dagen dér. Da jeg havde spist, tog jeg papirerne og gik til den lokale politistation for at klare overgangen ved grænsen. Med en motorcykelbetjent foran og bagved, krøb vi langsomt frem ad sideveje, indtil vi nåede toldstedet.

Marcel var rigtig i sit es, nu da han kunne tale med sine landsmænd. Jeg forstod; at han og en af toldbetjentene, som han havde mødt i modstandsbevægelsen, alene havde vundet krigen. Næsten da! Da vi var blevet undersøgt, fik vi lov til fortsætte ind i Frankrig. Den venlige toldbetjent tog sig af Marcel resten af dagen, og jeg lagde mig til at sove ved siden maskinen.

Meget, virkelig meget sent, kom Marcel tilbage fulgt af to franske betjente. Med et blik på mig, bandt de ham fast til hans sæde, død for denne verden, og vinkede mig grinende af sted. Jeg buldrede af sted i mørket, med en kolossal maskine under mig og en drukkenbolt bagpå. Hele tiden holdt jeg skarpt udkik efter omstrefjende politivogne. Én kom susende og en betjent lænede sig ud ad vinduet, gjorde en ironisk bevægelse mod Marcel, vinkede til mig og fortsatte ud ad vejen. Med Metz bag mig og intet tegn på liv fra Marcel kørte ind til siden af vejen og stoppede. Jeg gik bagom og så på ham. Han sov som en sten. Intet kunne vække ham, så jeg fortsatte. Da morgenen brød frem, kørte jeg igennem Verduns gader, og videre hen til den store vognpark, som var mit endemål.

Lobsang, kaldte en søvnig stemme bagfra. - Hvis du ikke starter nu, kommer vi for sent. For sent? sagde jeg. *Vi er i Verdun!*

Det var dødstilhed. Så et skrig - *Verdun!*

Hør, Marcel, sagde jeg. - Du blev bragt til mig i aftes døddrukken og sanseløs. Du blev bundet til dit sæde. Jeg har måttet gøre alt arbejdet, jeg måtte selv finde vej. Nu skaffer noget morgenmad. Af sted! En meget tavs Marcel skyndte sig ned ad gaden for senere at vende tilbage med morgenmad.

Fem timer senere kom en lille sortsmudset mand i en gammel Renault. Uden et ord gik han rundt om bulldozeren, betragtede den nøje, så efter skrammer, så efter den mindste at lave vrøvl over. Hans tykke øjenbryn gik sammen over hans næse, en næse som havde været brækket og var sat dårligt sammen. Til sidst kom han hen til os. Hvem af jer har kørt den?

Det har jeg, sagde jeg.

- Du skal køre den tilbage til Metz, sagde han.

Nej, var mit svar, - jeg er blevet betalt for at bringe den hertil. Alle papirerne er udstedt

hertil. Jeg er færdig med den.

Hans ansigt blev mørkerødt af raseri, og til min overraskelse tog han en springkniv frem fra sin lomme. Jeg havde let at afvæbne ham, kniven fløj hen over min skulder, og den sortsmudsede mand lå på ryggen på jorden. Da jeg så mig omkring så jeg til min forbavselse, at en stor flok arbejdsmænd var kommet til. - Han har ordnet chefen, sagde en af de

- Han må have overrasket ham, mumlede en anden. Med voldsomt sæt sprang den sortsmudsede op fra jorden som en gummibold. Han for ind på værkstedet og snuppede et koben. Bandende kom han farende ud, svingede det mod mig og prøvede at ramme mig på halsen. Jeg faldt ned på knæ, tog fat om hans ben og trak til. Med et frygteligt skrig faldt han om med brækket ben. Kobenet faldt ud af hans bånd, gled hen til jorden og klang højt, da det ramte noget metal.

- Nå, chef, sagde jeg og rejste mig. - Du er ikke *min* chef vel? Nu må du give mig en pæn undskyldning, ellers bliver nødt til at begynde forfra. Du prøvede at myrde mig.

- Få fat i en læge, få fat i en læge, stønnede han, - jeg dør.

- Først en undskyldning, sagde jeg brutalt, - ellers får du brug for en bedemand.

- Hvad foregår der her? Hvad? Hvad er det? To franske betjente skubbede sig gennem skaren, kiggede på chefen jorden og slog et stort grin op. - Endelig har han mødt en der var bedre end ham selv! lo den ene. Betjentene så respektfuldt på mig og bad om at se mine papirer. Tilfredse med dem og efter at have hørt af de omkringstående, hvad der var sket -kørte de igen. Ekschefen undskyldte med tårer i øjnene i ydmygelse. Jeg knælede ned ved siden af ham og satte hans ben på plads. Jeg stivede det af med to brædder fra en kasse. Marcel var forsvundet. Han var stukket af fra faren og ud af mit liv.

Mine to kufferter var tunge. Jeg havde taget dem ned fra bulldozeren og gik nu væk fra stedet, og ned -gaden, ind i et nyt afsnit af min rejse. Jeg havde ikke noget arbejde og kendte ikke nogen. Marcel havde vist at han ikke var til at stole på, fordrunken som han var. Verdun øvede ingen tiltrækning på mig på det tidspunkt. Jeg standsede den ene forbipasserende efter den anden, men de mente åbenbart, at jeg ville have bedre af at se slagmarkerne end jernbanestationen. Til sidst lykkedes det mig dog at finde den rigtige vej. Jeg traskede ned ad Rue Poincare. Jeg måtte hvile mig hvert andet øjeblik, og jeg spekulerede på, hvad jeg skulle gøre af mine kufferter. De var så tunge at slæbe på. Skulle jeg tømme dem for bøger?

Nej, dem var jeg nødt til at beholde. Handelsflådeuniformen? Den var også nødvendig. Tøvende kom jeg til den slutning, at kun havde det nødvendigeste med mig. Jeg travede videre til Place Chevert og drejede til højre, da jeg kom til Qui de la Republique. Jeg betragtede trafikken på Meuse floden og spekulerede på hvilke skibe det var der sejlede forbi, og besluttede mig til at sætte mig ned og hvile mig lidt. En stor Citroen gled stille hen til stedet hvor jeg sad og standsede ud for mig. En høj, mørkhåret mand steg ud. Han gik hen til mig og sagde: -Er De den mand, som vi skylder tak, fordi De ordnede chefen? -Det er mig, sagde jeg. - Vil han have mere?

Manden lo og sagde: - I flere år har han terroriseret hele egnen. Selv politiet var bange for ham. Han udrettede store ting under krigen, siger han. Har De lyst til at få et job?

Jeg så manden nøje an, før jeg svarede. - Ja, jeg har brug for arbejde - hvis det er indenfor lovens grænser!

Det job, som jeg kan tilbyde Dem, er i høj grad indenfor. Han holdt inde og smilede til mig: - Men hør nu her, jeg ved alt om Dem. Marcel havde fået besked på at bringe Dem til os, men han stak af. Jeg kender til Deres russisk rejse og alle Deres senere rejser. Marcel havde et brev med fra amerikaneren om Dem, og derefter forsvandt han fra mig ligesom fra Dem.

-Hvor vel tilrettelagt, tænkte jeg. Imidlertid, beroligede mig selv, disse europæere gør tingene på en anden måde vi, der kommer fra østen.

Manden betydede mig at jeg skulle følge med. Set deres kufferter ind i vognen. Så tager vi et sted hen og spiser frokost og snakker om det.

Det lød godt. Endelig kunne jeg slippe af med de forbandede kufferter for en tid. Glad lagde jeg dem ind i vognen satte mig ind ved siden af ham. Han tog mig med hen på det bedste hotel, Coq Hardi, hvor han øjensynligt var velkendt Med mange udråb og overtalelser på grund

af mine ringe fordringer, hvad frokost angik, kom han til sagen.

- Det drejer sig om to gamle damer. Den ene er otteogfirs (88) og den anden er syvoghalvfjerds (77), fortalte han og så sig forsigtigt omkring. - De er meget ivrige efter at besøge den en søn, som bor i Paris. Men de er bange for banditter. Gamle mennesker har en sådan skræk, de har oplevet to hårde kriger og de ønsker en pålidelig mand til at beskytte Dem. De betale godt. Damer? Gamle damer? Bedre end unge, tænkte jeg.

Men jeg kunne stadig ikke rigtig lide tanken. Så tænkte jeg på mine kufferter. Tænkte på hvordan jeg skulle komme til Paris.

- Det er nogle venlige gamle damer, sagde manden. – Der er kun én ulempe. De må ikke køre hurtige end halvtreds (50) kilometer i timen. Forsigtigt kikkede jeg mig rundt i lokalet. To gamle damer! De sad tre borde længere borte. - Ved den Hellige Buddhas tand, tænkte jeg for mig selv. - Så vidt er det altså kommet! Et billede af de to tunge kufferter viste sig mit øje. Tunge kufferter som ikke kunne gøres lettere. Penge oven i købet, og jo flere penge jeg havde, jo lettere ville jeg kunne klare mig i Amerika, medens jeg søgte job. Jeg sukede bedrøvet og sagde: - De betaler godt, sagde De. Og hvordan er det med bilen? Jeg skal ikke tilbage denne vej.

- Ja, min ven, de betaler særdeles godt. Grevinden er meget rig. Bilen? Hun kører i en ny Fiat, som er en gave til sønnen. Kom og hils på dem. Han rejste sig og gik hen til de to damer. Mens han bukkede så dybt, at han mindede mig om pilgrimer på vej til Lhasa, præsenterede han mig. Grevinden så hovmodigt på mig gennem lorgnetterne.

'Nå - De betragter dem som kapabel at køre os på en sikker måde min gode mand?

Jeg så på hende lige så høvent og svarede: - Frue, jeg er ikke Deres mand. Hvad sikkerheden angår, er mit liv lige så dyrebart for mig som Deres åbenbart er for Dem. Jeg er blevet bedt om at forhandle om turen med Dem, men jeg må tilstå at jeg nu har mine tvivl om gennemførelsen.

Hun så i lang tid på mig med et iskoldt blik, så løsnedes den stenagtige stramhed i hendes kæber og hun brød ud i ungpige latter.

- Ah! udbrød hun, - jeg kan godt lide lidt temperament. Det er så sjældent i vore dage. Hvornår kan vi starte?

- Vi har ikke diskuteret betingelserne endnu, jeg har heller ikke set Deres bil. Hvornår har De lyst til at starte, hvis jeg slår til? Og hvorfor vil De have, at jeg skal køre? Der er sikkert mange franskmænd som ville være villige til at køre.

Betingelserne som hun tilbød var fine. - Jeg foretrækker en modig mand, en mand med temperament, en som har været omkring, som har set noget af verden og kender livet. Hvornår kan vi komme af sted? - Så snart De er klar.

Jeg ventede to dage, så tog vi af sted i den nye Fiat. Vi kørte vejen til Reims, cirka hundrede kilometer borte, og dér tilbragte vi natten. Vi dryssede af sted med ca. halvtreds til tres kilometer i timen, hvad der gav mig rigelig tid til at nyde omgivelserne og samle mine tanker. Den følgende dag startede vi ved middagstid og kom til Paris i god tid til te. Jeg parkerede bilen garagen til hendes søns hus, som lå i udkanten af byen. Så hankede jeg igen op i mine kufferter og sov den nat i et billigt pensionat i Paris. Den næste dag så jeg mig om efter et eller andet, som kunne skaffe mig til Cherbourg eller Le Havre. Bilforhandlere var de første jeg forsøgte; skulle nogen af dem have en bil leveret i Cherbourg eller Le Havre? Jeg vandrede kilometer efter kilometer, fra forhandler til forhandler.

Ingen af dem ønskede nogen service fra min side. Om aftenen var jeg tilbage til det billige pensionat og kom ind midt i et opløb. En mand blev båret ind i pensionatet af en betjent og af pensionærerne. En ødelagt cykel lå på gaden udenfor.

Forhjulet var krøllet sammen. Manden var på vej hjem fra arbejde, havde set sig tilbage og hjulet kom ned kloakrist, og han var væltet. Hans ankel var forstuvet.

- Jeg mister mit job, jeg mister mit job, stønnede han. - Jeg er nødt til at levere et møblement i Caen i morgen.

Caen? Navnet forekom mig bekendt. Caen? Jeg undersøgte det. En by et hundrede og tres kilometer fra Paris og på vejen til Cherbourg. Den lå omtrent hundrede kilometer fra Cherbourg. Jeg tænkte over det og gik så hen til ham.

- Jeg er på vej til Cherbourg eller Le Havre, sagde jeg.

- Jeg vil følge med møbelvognen og klare dit job, hvis der er nogen der kan køre vognen tilbage. Du kan hente pengene for det. Jeg er tilfreds med turen.

Han så glad på mig. - Åh, jo det kan sagtens klares, vi skal laste møblerne fra et stort firma her og aflevere dem i Caen. Det var hurtigt ordnet. Næste morgen skulle jeg være med hjælper på møbelvognen, uden løn.

Henri, føreren, ville ikke have haft vanskelighed med at et bevis på uduelighed. Der var kun én ting, hvor han var vanskelig at slå, og det var evnen til at få andre til at lave arbejde som han selv skulle gøre. Så snart vi var kommet udenfor Paris, stoppede han og sagde: '- Du kører, jeg er tret'. Så gik han om bag i vognen, udsøgte sig det mest komfortable møbel og lagde sig til at sove. Jeg kørte.

Da vi nåede Caen, sagde han: - Du må begynde med bære møblerne ud, jeg skal lige have disse papirer underskrevet. Da han vendte tilbage, var der kun de ting tilbage, som krævede to mand. Han forsvandt igen men vendte tilbage med gartneren, som hjalp mig med at bære de sidste ting ind. Han dirigerede os, så væggene ikke skulle blive ødelagt! Da vi var vi færdige kravlede jeg ind på førersædet. Henri krøb op på siden af mig. Jeg vendte lastvognen og kørte til jernbanestationen. Jeg havde lagt mærke til at den lå et stykke ad vejen. Der stoppede jeg, tog mine to kufferter og sagde til Henri: - Nu kan du køre! Så kravlede jeg ned og gik til stationen.

Der afgik et tog til Cherbourg tyve minutter senere, så jeg købte billet, fik noget at spise, og så rullede toget ind på perronen. Vi dundrede af sted i det begyndende tasmørke. I Cherbourg efterlod jeg mine kufferter på stationen og gik ned ad Entrepotkajen for at finde ét sted at sove. Til sidst fandt jeg logi for sømænd. Jeg gik ind og lejede et meget beskedent værelse, betalte forud og gik tilbage efter min bagage. Da jeg var meget træt, gik jeg i seng og sov.

Næste dag sørgede jeg for at være så meget som muligt sammen med de sømænd, der boede på pensionatet. Derfor fik jeg følgende dage mulighed for at komme ned i flere skibes maskinrum. Hele ugen igennem opsøgte jeg de forskellige speditjonskontorer for at få hyre og komme over Atlanten.

Shipping -mændene så på mine papirer, undersøgte min søfartsbog og spurgte: - Så du brugte alle dine penge i ferien? Og du skal bare rejse tilbage? Det er i orden, vi skal nok tænke på dig, hvis der kommer noget.

Jeg kom mere og mere sammen med sømænd for at lære deres specielle fagsprog, og jeg lærte en masse om de forskellige skibe og rederier. Først og fremmest lærte jeg at jo mere man lytter, jo mere intelligent blev man antaget for at være. Endelig, ti dage senere, blev jeg kaldt ned til en shippingmand. Han sad sammen med en lille firskåren mand. - Er du klar til at sejle i nat, hvis det er nødvendigt? spurgte shippingmanden.

Jeg er klar til at sejle nu, svarede jeg. Den lille firskårne mand betragtede mig nøje. Så brød han ud i en regn af spørgsmål som jeg ikke rigtig forstod. - Kaptajnen her er skotte. Hans tredje maskinist er blevet syg og er blevet indlagt på hospitalet. Han vil have, at du skal gå ombord med det samme oversatte agenten. Ved at koncentrere mig meget, lykkedes mig at følge resten af skottens tale og svare ham tilfredsstillende. - Gå hen og hent dit grej, sagde han til sidst, - og ombord.

I logiet betalte jeg min regning, tog mine kufferter og præjede en taxa til skibet. Det var en gammel rusten kasse, som trængte til at blive malet og var ynkeligt lille til en Atlanterhavsrejse. - Ja, hun er sgu ude over sin første ungdom, sagde en mand på kajen, - og hun ruller fælt i hård sø.

Jeg skyndte mig op ad landgangen, efterlod mine kufferter ved kabyssen og klatrede ned ad jernstigen hvor Mac, maskinmesteren, ventede. Vi snakkede sammen om maskinen og han var tilfreds med mine svar. - Okay, sagde han til sidst, - vi går hen og skriver under på klareringspapirerne. Stewarden vil vise dig, hvor dit kammer ligger.

Vi skyndte os tilbage til speditjonskontoret og underskrev papirerne og vendte tilbage til skibet. - Du går direkte på vagt laddie, sagde Mac. Og således, sikkert for første gang i historien, tog en lama der udgav sig for at være amerikaner, vagt som maskinist ombord på et skib. De første otte timer jeg på vagt, mens skibet lå ved kaj, var behagelige. Min intensive læsning blev nu suppleret med praktik, og jeg følte mig tryk.

Med klokkekimen og den hvæsende lyd fra damp begyndte de skinnende stålstempler at løfte og sænke sig, løfte og sænke sig. Hjulene rullede hurtigere og hurtigere og bragte skibet til

live. Der var en lugt af varm olie og damp. For mig var det et lige så mærkeligt liv, som det ville have været for mester Mac at komme til et lamakloster. Mac som nu stod roligt med piben mellem tænderne og den ene hånd på det skinnende kontrollhjul. Klokkerne ringede igen, og telegrafens skive halv bak. Uden næsten at kaste et blik derhen drejede hjulet og slog et håndtag op.. Maskinens dunken tog til, og skroget rystede let. - Stop, sagde telegrafskiven, hurtigt fulgt af halv kraft frem. Næsten før Mac kunne nå kontrollen, lød klokken igen med fuld kraft frem.

Roligt arbejdede skibet sig fremad. Mac kom hen til mig.

- Nå, laddie, du har klaret dine otte timer. Af sted med dig. Når du går forbi, så sig til stewarden, at jeg vil have kakao.

Kakao, mad! Det mindede mig om, at jeg ikke havde spist i mere end tolv timer. Hurtigt klatrede jeg op ad jernstigen ud på dækket og tilbage i den friske luft. Skumsprøjten stod ind over boven, og skibet dykkede en del, medens vi stod ud mod det åbne hav. Bag mig svandt lysene fra den franske kyst bort i mørket. En skarp stemme bragte mig tilbage til virkeligheden. - Hvem er du, unge mand? Jeg vendte mig om og så førstestyrmand stå ved siden af mig.

-Tredje maskinist, sir, svarede jeg.

-hvorfor er du så ikke i uniform? Svarede han.

- Jeg er afløser for den syge maskinist, sir, jeg kom ombord i Cherbourg og gik direkte på vagt.

- hmm, sagde førstestyrmanden - Få uniformen på med det samme, her skal være disciplin. Med den salut spankulerede han af sted, som om han var førstestyrmand på Queen Mary ikke på en gammel rusten fragtdamper.

Ved døren til kabyssen gav jeg Macs ordre videre. - Er du de n nye tredie? spurgte en stemme bag mig. Jeg vendte mig og så anden -maskinisten, der lige var kommet ind. - Ja, svarede jeg. Jeg er på vej ned for at få uniformen på, og derpå skal jeg ned og spise.

Han nikkede. - Jeg går med dig. Styrmanden har netop klaget over at du ikke var i uniform. Han troede, at du var en blind passager. Fortalte ham, at du lige var kommet ombord og var gået på vagt med det samme. Han gik med mig og viste hvor mit kammer lå. Det lå lige overfor hans. - Bank på, når du er klar, så kan vi spise sammen.

Uniformen havde været lidt for stor til mig, så jeg havde fået syet den ind. Nu da jeg stod klædt som officer i handels-flåden, tænkte jeg på hvad min fader Lama Mingyar Dondup ville sige, hvis han kunne se mig. Jeg kom til at le ved tanken om det røre, der ville opstå, hvis jeg optrådte i den mundering i Lhasa. Jeg bankede på hos andenmester og vi gik sammen til officersmessen for at spise middag. Kaptajnen, som rede sad til bords, sendte os et skulende blik.

Føj, sagde andenmester, da første ret blev sat foran ham. Stadig den samme svineføde. Sker der aldrig nogen ændring ombord?

Mister! Kaptajnens stemme næsten løftede os ud af vore sæder. - Mister! De beklager Dem evig og altid, De skulle tage på et andet skib, når vi kommer til New York.

En eller anden begyndte at fnise, en fnisen som skiftede i en nervøs hosten, da kaptajnen så i hans retning. Resten af måltidet foregik i stilhed, indtil kaptajnen blev færdig før os og forlod messen. - Helvedes til skib, sagde en officer. -Han var førstestyrmand i den britiske flåde under krigen. Han sejlede i transportkonvojer og kan ikke komme over det.

- I fyre er skøre, altid mavesure, altid utilfredse, sagde en anden stemme.

- Nej, hviskede andenmesteren til mig, - han er ikke amerikaner, bare en puertoricaner, som har set for mange film.

Jeg var træt, men gik alligevel ud på dækket, før jeg tørnede ind. På læsiden var nogle mænd ved at smide varm aske havet og alt det affald, som havde hobet sig op under opholdet i havn. Skibet hoppede lidt, så jeg gik ned til mit kammer. Væggene var plastret over med pinup girls, som jeg rev ned og smed i papirkurven. Da jeg klædte mig af og tumlede i seng, vidste jeg at jeg ville være i stand til at klare mine pligter ombord.

- Det er tid, råbte en stemme, og en hånd åbnede døren og tændte lyset.

- Er det allerede tid? tænkte jeg søvngigt. Det syntes om jeg netop var faldet i søvn. Jeg så på mit ur og stod op. Vask, påklædning og jeg var på vej til morgenmad. Messen var tom nu, og jeg spiste alene og hurtigt. Med et blik udenfor, hvor de første solstråler var ved at komme frem,

skyndte jeg mig ned ad stallejderen til maskinrummet. - Du er præcis, sagde andenmesteren. - Det kan jeg lide. Der er ingenting å rapportere, udover at der er to smørere i tunnelen. Nå, skrider, sagde han og gabte voldsomt.

Maskinerne dunkede rytmisk og monotont; hver omdrejning bragte os nærmere til New York. Ude i fyrrummet var det sorte hold i gang med at fyre og skovle for at holde dampen oppe - lige i nærheden af den røde streg. Ud fra tunnelen, der skrueakslen lå, kom to snavsede og svedige mænd. Heldet var med mig, temperaturen var normal, der var intet der ikke var som det skulle. Snavsede papirer blev skubbet hen til mig, forbrug, 002 procent, og andre data. Jeg skrev under, satte mig ned og førte bemærkninger ind i maskinrums loggen for min vagt.

- Hvordan klarer hun den, mester? sagde Mac da han kom ned ad kahytstrappen.
- All right, svarede jeg. - Alt er normalt.

Jeg ville ønske at jeg kunne få den kaptajn å opføre sig normalt. Han siger at vi brugte for meget kul på sidste rejse. Hvad skal jeg gøre? Fortælle ham at han skal ro skibet? Han sukkede, satte sine stålindfattede briller på næsen, læste loggen og underskrev den.

Skibet arbejdede sig over Atlanten. Dag efter dag på den samme monotone måde. Det var ikke noget lykkeligt skib, officererne snerrede ad maskinfolkene. Kaptajnen var en egensindig mand, som troede at han havde kommandoen over en Atlantliner i stedet for en gammel rullende spand af en fragtdamper. Selv vejret var dårligt. En nat kunne jeg ikke sove for hoppen, og rullen, og jeg gik op på dækket. Vinden hylede gennem rigningen med en nedslående klagesang, og fik uvilkårligt til at mindes den gang da jeg havde stået på taget af Chakpori sammen med Lama Mingyar Dondup og Jigme og var rejst ind i det astrale. Midtskibs, ved læsiden stod en ensom skikkelse og holdt sig desperat til rælingen og kastet op igen og igen. Hjertet var næsten ved at følge med, som han selv senere sagde. Jeg var ganske immun overfor søsyge fandt det ret så morsomt at se gamle garvede sømænd blive sat ud af spillet så let. I kaptajnens kahyt var der mørkt.

Skumsprøjt strømmede over boven og flød bagud til det sted jeg stod. Skibet rullede og hoppede som en afsindig, med masterne aftegnet som et vanvittigt kors på nattehimmelen. Langt til styrbords side sås en Atlantliner, fuldt oplyst. Hun kom hen imod os med skruende bevægelser, som ikke kan gjort det rart for passagererne. Med vinden i ryggen holdt vi en ganske god fart, idet hendes kolossale overbygning fungerede som sejl. - Hun vil hurtigt være i Southampton, sagde jeg til mig selv og gik nedenunder.

Netop da stormen var på sit højeste, blev en af bundvands-pumperne tilstoppet af noget, der var gået løs ved skibets urovevælgelser, og jeg måtte helt ned i bunden og lede de folk som arbejdede på at reparere den. Larmen var øredøvende, skrueakslen vibrerede, fordi skruen (no; propellen) løb helt vild, når bagstavnen rejste sig i vejret, og rystede når stævnen dyppede ned i vandet, før den stødte mod den næste bølge. I lasten arbejdede dæksfolkene feberagtigt med at sikre en enorm kasse med maskindele, som havde revet sig løs. Det forekom mig mærkeligt, at der var så megen utilfredshed på dette skib, når alle gjorde deres bedste for at klare deres job. Hvad betydning havde det om man arbejdede i bunden af skibet eller var oppe på dækket eller stod på broen?

Arbejde. Der var ingen mangel på arbejde her, pumper som skulle gås efter, pakkasser som skulle pakkes om, instrumenter som skulle inspiceres og checkes og trosserne til spillene gås efter før losningen i New York. Mac var en god arbejder og en retfærdig mand. Han elskede sin maskine, som en elsker sin førstefødte. En dag sad jeg på en lugekarm og ventede på at skulle på vagt. Små stormskyer for over himlen, der var tegn på at en kraftig regn ville følge efter. Jeg sad i le af en ventilator og læste. Pludselig mærkede jeg en kraftig hånd på min skulder og en brummende skotsk stemme der sagde: - Åh, laddie, jeg undrede mig over, hvad du lavede i din fritid. Hvad er det? Westerns? Sex?

Smilende rakte jeg ham bogen. - Skibsmotorer, sagde jeg.

- Mere interessant for mig end westerns eller sex! Han brummede anerkendende, medens han bladede i bogen før han gav, den tilbage til mig. - Godt for dig, laddie, sagde han. - Vi skal nok få en maskinist ud af dig, og du vil snart blive chef selv, hvis du fortsætter på den måde. Han stak sin gamle forsuttede pibe i munden igen, nikkede venligt til mig og sagde: - Du kan overtage hende nu, laddie.

Skibet var i oprør. - Kaptajnsinspektion. Tredje, hviskede andenmesteren. - Han er

vanvittig, tror at han er på en Atlanter liner, og inspicerer hele skibet, kamre og alt, på hver rejse.

Jeg stod ved min køje, da kaptajnen kom ind, fulgt af førstestyrmand og purseren. - Hm, mumlede den store mand medens han hånlige så sig omkring. - Ingen pin-ups? Sagde han. - Jeg troede at alle, amerikanere var vilde med dem!

Han kastede et blik på mine bøger om skibsmotorer, og et kynisk smil spillede om hans mund. - Er der en roman inden i tekniske omslag? spurgte han. Uden et ord tog jeg et skridt frem og åbnede hver bog på en tilfældig side. Kaptajnen lod en finger glide her og der, på et gelænder, under køjen oven over døren. Så på sin stadig rene finger og nikkede misfornøjet og skred ud ad døren. Andenmesteren smilede medvidende. - du klarede ham denne gang, men han er en snu rad.

Der var en atmosfære af spændt forventning. Mænd gik deres landgangstøj efter, og vaskede sig en ekstra gang, og tænkte på hvor mange pakker de vovede at tage med gennem tolden. De talte om deres familier, om deres piger. Alle tunger var løsnet, alle hæmninger kastet overbord. Snart ville de være i land og se deres venner og kærester. Kun jeg måtte gå land i New York som en fremmed, uden venner, ukendt.

I horisonten stod de høje tårne på Manhattan, lysende i solen efter at være blevet vasket af styrtregnen. Enkelte vinduer kastede solstrålerne tilbage efter at have forandret dem til smeltet guld. Frihedsgudinden (jeg lagde mærke til, at hun vendte ryggen til Amerika) dukkede op foran os. - Halv kraft frem, lød telegrafafen. Skibet sagtnede farten og den lille bov-bølge døde hen, da vi gik til kaj. Trosser

blev smidt ud og fanget og skibet var endnu en gang fortøjet. I rørene døde dampen hen med en hvæsen. De store stempler rørte sig ikke, skibet duvede let i sine fortøjninger, men blev forstyrret noget af forbipasserende skibe. Vi arbejdede med at vende klapper, bringe det udvendige udstyr til live, spil og hejseapparater og lignende.

Mænd for rundt på dækket og slog kilerne løse, som holdt lugedækslerne, drog presenningerne af og åbnede lastrummet. Snart var skibet et inferno af råben og skrigen. Skibsagentene og stevedorerne kom ombord. Kraner raslede og prustede - og der var en løben frem og tilbage. Havnelægens assistent gennemgik mandskabslisterne. Politiet kom ombord og tog en stakkels blind passager med sig, en fyr som vi i maskinen ikke havde hørt om. Den ulykkelige mand blev eskorteret af to brutalt udseende politimænd, iført håndjern, og ført ud en ventende politivogn hvor han hurtigt blev skubbet ind. Vi stillede op i kø, fik vore penge, kvitterede for dem og så udleveret vore søfartsbøger. Mac havde skrevet i min:

Meget pligttopfyldende. Dygtig på alle måder. Vil være velkommen ombord når som helst. - Hvor er det synd, tænkte at jeg må opgive dette her, at jeg ikke kan fortsætte.

Jeg gik ned på mit kammer. Ryddede op og anbragte alt mit tøj i de to kufferter. De indeholdt foruden tøj, bøgerne og uniformerne. Med et sidste blik på kammeret forlod jeg det og lukkede døren efter mig.

- Har du ændret mening? spurgte Mac. - Du er en go sømand, jeg ville blive glad, hvis du to med på næste tur.

- Nej, mester, svarede jeg, - jeg vil skifte lidt og få noget mere erfaring.
- Erfaring er en god ting. Held og lykke!

Jeg gik ned ad landgangen med mine to kufferter. Væk fra det forankrede skib. Et andet liv lå foran mig; hvor jeg dog hadede at flytte rundt, al denne usikkerhed, uden nogen at kalde sin ven.

- Hvor er De født? spurgte toldereren.
- Pasadena, svarede jeg og tænkte på papirerne i min hånd.
- Noget at fortolde? spurgte han.

- Ingenting, sagde jeg. Han så skarpt på mig. - Okay, luk dem op, drævede han. Jeg placerede mine to kufferter foran ham og åbnede dem. Han rodede og rodede og vendte bunden i vejret på dem og undersøgte foret. - Pak sammen, sagde han og forlod mig. Jeg pakkede sammen og gik uden for gitterporten. Udenfor i den brølende trafik standsede jeg et øjeblik for at orientere mig. – der – der er galt makker? Det er New York dette her! sagde en grov stemme bag mig. Da jeg vendte mig, så jeg en politi betjent stå og glo på mig.

- Er det forbudt at standse op? spurgte jeg ham.

- Se at komme af vejen! brølede han. Langsomt hankede jeg op i mine kufferter og vandrede ad gaden. Jeg var imponeret over de enorme metalbjerge Manhattan, som mennesket havde skabt. Men aldrig havde jeg følt mig så ensom som nu. Jeg var fuldstændig fremmed denne del af verden. Bag mig brølede stridseren til en uheldig fyr: - sådan gør vi ikke her i New York – af vejen! Folk så trætte og stressede ud. Bilerne kørte med vanvittig fart. Der var en konstant hvinen af dæk og lugt af sveden gummi.

Jeg fortsatte. Til sidst fik jeg øje på et skilt, ”Logi for mænd“, og jeg drejede taknemmeligt ind gennem døren.

- Skriv her sagde en kold, upersonlig stemme. Omhyggeligt udfyldte jeg blanketten, som ligegyldigt var skubbet hen til mig, og jeg rakte den tilbage med et ”tak“. - De skal ikke takke mig, sagde den kolde stemme, - jeg gør kun min pligt. Det er ikke nogen tjeneste jeg gør Dem. Jeg stod og ventede. - Nå, hvad er der så? sagde stemmen. Værelse nummer tre nul tre. Det står der jo på blanketten og nøglen.

Jeg opgav. Hvordan kan man diskutere med en menneske-automat. Jeg gik over til en mand, øjensynligt en sømand, som sad i en stol og læste i et ugeblad. - Vi fyre irriterer sikkert den stakkel, sagde han, før jeg kunne nå at åbne munden.

- Hvad nummer er det?

- Tre nul tre, varede jeg ulykkeligt. - Det er første gang jeg er her.

- Det er på tredje sal, sagde han. - Det er tredje værelse til styrbord. Jeg takkede ham og gik hen til en dør, der var mærket elevator. - Tryk på knappen, sagde manden i stolen. Det gjorde jeg, og efter nogle minutter fløj døren op, og en neger vinkede mig ind. - Nummer? spurgte han.

- Tre nul tre, svarede jeg. Han trykkede på en knap, og det lille rum bevægede sig hurtigt opad og stoppede pludselig.

Negeren åbnede døren og sagde: - Tredie. Døren gled i bag mig, og jeg var atter alene.

Fortumlet så jeg igen på nøgleskiltet for at checke nummer og gik hen ad gangen for at finde mit værelse. Jo, der var det! Nummer 303 stod der på et lille skilt på den tredje dør fra elevatoren. Jeg stak nøglen i låsen og drejede om. Døren kom op, og jeg trådte ind i værelset. Det var et ganske lille værelse, opdagede jeg, af nogenlunde samme størrelse som kammeret på skibet. Da jeg havde lukket døren, fik jeg øje på en med husordensregler. Jeg læste dem omhyggeligt og fandt ud at jeg ikke kunne blive der mere end fireogtyve timer, med mindre jeg var forhyret på et skib. Og så var maksimumstiden kun otteogfyre timer. Fireogtyve timer! Selv her var der så ingen fred. Jeg satte mine kufferter ned, børstede støvet mig og gik ud for at få fat i en avis, så jeg kunne se om var muligt at få et arbejde som jeg kunne klare.

Sjette kapitel

York var et meget uvenligt sted. Folk, som jeg forsøgte standse for at spørge om vej, så forskrækket på mig og vandrede videre. Efter en nats søvn spiste jeg min morgenmad og stod på en bus for at komme til Bronx. Fra aviserne havde fået den idé, at det ville være billigere at bo dér. Nær Bronx Park stod jeg af og travede op ad gaden, mens jeg kiggede efter ”værelse til leje“-skiltet. En vogn i stor fart for imellem to lastvogne og over i den forkerte side af gaden, ud, fortsatte op på fortovet og ramte mig i venstre side.

Endnu engang hørte jeg lyden af ben, der brækkedes. Da jeg faldt om på fortovet, og før

jeg besvimeede, så jeg en af mine to kufferter og forsvinde med dem. Luften var fuld af musik. Jeg var lykkelig. Jeg hvilede ud efter de svære år. - Aha, udbrød Lama Mingyar Dondup, - er du altså her igen! Jeg åbnede øjnene og så ham stå og smile til mig med den største hengivenhed lysende ud af øjnene.

- Livet på jorden er hårdt og bittert, og du har haft oplevelser som de fleste mennesker heldigvis er forskånet for. Det er kun en overgang, Lobsang, kun en ubehagelig overgang. Efter den lange nat vil der komme en opvågning til en fuldkommen dag hvor du ikke længere behøver at vende tilbage til jorden, og heller ikke til de andre dybereliggende verdener. Jeg sukkede. Det var vidunderligt at være her, men det fremhævede bare endnu mere den hårdhed og uretfærdighed, der herskede jorden. - **Du lever dit sidste liv på jorden**, Lobsang, sagde leder. Du er ved at bevæge dig ud af Karma og er også ved at udføre et stort arbejde, et arbejde som onde magter prøver at hindre.

Karma! Det fik mig til at tænke tilbage på den belæring jeg engang havde modtaget i mit elskede Lhasa langt borte.

Ringningen med de små sølvklokker var hørt op. Der lød ikke længere trompetfanfarer gennem Lhasadalen. Omkring mig var der en unaturlig stilhed, en stilhed som ikke skulle være der. Jeg vågnede af mit drømmeri, netop som munkene i templet begyndte på deres dybttonende litani for den afdøde. Afdøde? Ja, selvfølgelig! Litaniet for den gamle munk, som døde for kort tid siden. Døde efter et liv i lidelser, efter at have tjent andre, efter at være blevet misforstået og kun have høstet utak.

- Hvilken frygtelig Karma han må have haft, sagde jeg til mig selv. - Hvilken slet person han må have været for at gøre sig skyldig til en sådan straf.

- *Lobsang!* Stemmen bag mig lød som, et fjernt rullende tordenskrald. De slag, som regnede ned over min sammenkrøbne krop, var ikke så langt borte, desværre. - Lobsang! Du gemmer dig og viser manglende respekt for din bort-dragende broder, tag den, og den her. Pludselig standsede slagene og udskældningen som ved et trylleslag. Jeg drejede mit smertende hovede rundt og stirrede op på den store skikkelse, som stod over mig, stadig med en tyk knippel i sin hævede hånd.

- Proktor, sagde en velkendt stemme, - det var i sandhed ondskabsfuld afstraffelse af en lille dreng. Hvad har han gjort, der gør ham fortjent til at lide sådan? Har han vanhelliget templet? Har han vist manglende respekt ovenfor de gyldne figurer? Tal, og forklar din brutalitet.

- Ærværdige Mingyar Dondup, jamrede templets proktor, drengen her dagdrømte, medens han skulle have været til litani sammen med sine kammerater.

Lama Mingyar Dondup, selv ingen lille mand, så bedrøvet på den to meter høje mand fra Kham, som stod foran ham. Lamaen talte med fast stemme. - Du kan gå nu, proktor, jeg vil selv tage mig af ham. Medens proktor bukkede respektfuldt og gik, vendte min leder, Lama Mingyar Dondup, sig til mig. - Nu Lobsang, lad os gå til mit værelse, så du kan gengive historien om dine utallige velafstraffede synder. I mit liv havde ingen anden end min leder vist mig venlighed, og jeg havde svært ved at holde mine tårer tilbage af glæde og taknemmelighed.

Lamaen vendte sig bort og gik langsomt hen ad den øde korridor. Jeg fulgte ydmygt i hans fodspor, fulgte ham endda ivrigt, vel vidende at der ingen uretfærdighed ville komme fra denne store mand. Ved indgangen til sit værelse stoppede han op, vendte sig mod mig og lagde en hånd på min skulder.

- Kom ind, Lobsang, du har ikke begået nogen forbrydelse, kom ind og fortæl mig om dette problem. Med disse ord puffede han mig foran sig og bad mig sætte mig ned. - Mad, Lobsang, mad, det tænker du jo også på. Vi må have mad og te, medens vi snakker. Roligt ringede han med sin sølvklokke, og en tjener kom ind.

Indtil mad og drikkevarer var serveret sad vi uden at tale. Jeg tænkte på den sikkerhed, hvormed alle mine forseelser blevet konstateret, næsten før de var blevet begået. Endnu en gang brød en stemme ind i mine tanker. - Lobsang! Du dag- drømmer! Mad, Lobsang, der står mad foran dig, og du - af alle mennesker, ser det ikke. Den venlige, spøgende stemme bragte mig tilbage, og næsten automatisk rakte jeg ud efter de søde sukkerkager, som henrykkede min gane. Kager som var blevet bragt til Tibet fra det fjerntliggende Indien til Dalai Lama, men som i kraft

af hans venlighed også stod til min rådighed.

I nogen tid sad vi og spiste, eller rettere jeg spiste, og lamaen smilede mildt til mig. - Nuvel, Lobsang, sagde han, da viste tegn på at have fået nok, - hvad er det så alt for noget?

- Mester, svarede jeg, - jeg tænkte på den munk, som døde på hans frygtelige Kharma. Han må have været en meget slet mand i mange liv. Og medens jeg tænkte på det, glemte jeg alt om tempeltjeneste, og proktor fik fat i mig, før jeg kunne nå at stikke af.

Han brast i latter. - Se, se, Lobsang, du ville være flygtet fra din Kharma, hvis du havde kunnet! Jeg så mørkt på ham, vel vidende at kun få kunne løbe fra den rappe, letfodede og atletiske proktor.

- Lobsang, denne sag om Kharma, ak, hvor er der mange, der misforstår den. Selv her i tempelet. Set dig godt tilbage så skal jeg fortælle dig noget som nok vil tage lidt tid.

Jeg skubbede mig lidt rundt og satte mig endelig tilbage. Jeg ville hellere have været ude sammen med de andre og ikke sidde her og lytte til foredrag - for selv fra en så stor mand som Lama Mingyar Dondup, var et foredrag et foredrag, og medicin var og blev medicin, smagte det end nok så godt.

- Du ved alt dette, Lobsang, eller du burde i hvert fald vide det, hvis du havde lyttet til dine lærere. Men jeg vil atter minde dig om at din opmærksomhed lader en del tilbage at ønske! Med denne salut sendte han mig et gennemborende blik og fortsatte. - **Vi kommer til denne jord som til en skole. Vi kommer for at lære vore lektier.** Ved vort første møde med skolen begynder vi i den underste klasse, fordi vi er uvidende og ikke har lært noget endnu. Ved klassens slutning består vi enten vore eksaminer eller vi dumper. Hvis vi består dem, går vi videre til en højere klasse, når vi vender tilbage efter skole-ferien. Hvis vi dumper, må vi vende tilbage til den samme klasse, som vi forlod. Hvis vi dumper i måske bare ét fag, kan vi måske få lov til at komme op i en højere klasse og studere det fag som vi dumpede i.

Dette var tale i et sprog, som jeg forstod. Jeg vidste alt om eksaminer - om at dumpe i et fag og være nødt til at fortsætte i en højere klasse, konkurrere med større drenge, og samtidig læse i den tid som ellers skulle have været fritid, læse under et vagtsomt øje fra en gammel lama, en som var så gammel, at han havde glemt alt om sin egen drengetid.

Der lød et brag, og jeg hoppede så meget i stolen, at jeg næsten faldt ud af den. - Åh, Lobsang, vi fik endelig en reaktion sagde min leder, medens han leende satte sølvklokken tilbage, efter at have samlet den op fra gulvet bag mig. - Jeg talte til dig, uden at du hørte mig, dine tanker var langt borte.

- Jeg er ked af det, ærede Lama, svarede jeg, - men jeg tænkte på hvor klar din lektion var.

Lamaen stivnede i et smil og fortsatte: - Vi kommer til denne jord som børn kommer i en skoleklasse. Hvis vi klarer os godt og lærer vel i vor levetid, hvad der var meningen, så rykker vi længere frem og får et bedre liv. Hvis vi ikke lærer vor lektie, går vi tilbage til samme legeme og i nogle tilfælde har en mand i et tidligere liv, været meget ond mod andre. Han må da vende tilbage til jorden og søge at sone sine misgerninger. Han må vende tilbage og vise godhed mod andre. Mange af de største reformatorer var syndere i et tidligere liv. Livets hjul drejer tilbage, bringer rigdom til den ene, og fattigdom til den anden, men tiggeren af i dag bliver måske prinsen af i morgen, og sådan fortsætter det fra liv til liv.

- Men ærede Lama, indskød jeg, - betyder det, at hvis en mand nu er tigger og mangler det ene ben, så har han skåret benet af en anden person i et andet liv?

- Nej, Lobsang, det gør det ikke. Det betyder, at den mand havde brug for at være fattig, og var nødt til at miste et ben, så han kunne lære sin lektie. Hvis du skal lære om tal, så tager du din tavle og din kugleramme. Hvis du skal lære at skære, tager du din kniv og et stykke træ. *Du anvender det værktøj, som er anvendeligt til opgaven.* Sådan er det med det legeme vi har, legemet og vort liv er det mest anvendelige for den opgave vi skal løse.

Jeg tænkte på den gamle munk, som var død, han havde altid begrædt sin slette Kharma, og jeg undrede mig over hvad han havde bedrevet siden han havde gjort sig fortjent til et så dårligt liv. - Ah, ja', Lobsang, sagde min leder, der læste du mine tanker, - den uoplyste begræder altid Kharma. De gør sig ikke klart, at de sommetider er ofre for andres slette handlinger, og skønt de lider uretfærdigt nu, vil de i et senere liv få fuld erstatning herfor. Igen siger jeg til dig, Lobsang, at du kan ikke kan dømmen en mands udvikling udefra hans øjeblikkelige status på jorden, ej heller kan du beskyldte ham for at være ond, fordi han synes at have vanskeligheder. *Du skal*

ikke dømmende, for før du har alle kendsgerninger, hvad du ikke kan have i dette liv, har du ikke nogen sund dømmekraft.

Lyden af tempeltrompeterne gjaldede gennem hallerne og korridorerne og opfordrede os til at slutte vor samtale og overvære aften -gudstjenesten. Lyden af tempeltrompeter? Eller var det en dybttonende gongong? Det forekom mig, at gongongen var inde i mit hoved. Den rungede, rykkede i mig, bragte mig tilbage til jorden. Med besvær åbnede jeg øjnene. Der stod skærme ved min seng og tæt ved en ilt (oksygen)-beholder.

- Han er vågen, doktor, sagde en stemme. En slæben af fødder og raslen af stivet tøj hørtes. Jeg kunne skimte et rødt ansigt.

- Ah! sagde den amerikanske læge. - De er vendt tilbage til livet! De var sandelig lavet godt til! Jeg så uforstående på ham.

- Mine kufferter? spurgte jeg, - er de i orden?

- Nej, en fyr forsvandt med dem, og politiet kan ikke finde ham.

Senere på dagen kom politiet ind ved min seng for at få nogle oplysninger. Mine kufferter var væk. Manden, som havde kørt mig ned og skadet mig alvorligt, var ikke forsikret. Det var en arbejdsløs neger. Endnu en gang var min venstre arm brækket, fire ribben brækket og begge mine fødder kvæstede.

- De vil være ude inden en måned, sagde lægen muntert. Så fik jeg dobbeltsidet lungebetændelse. Jeg lå på hospitalet i ni uger. Så snart jeg var i stand til at stå op, blev jeg afkrævet betaling for opholdet. - Vi fandt tohundredeogtres (260) dollars i Deres tegnebog, vi bliver nødt til at tage de tohundrede -og- halvtreds (250) af dem til at dække Deres ophold. Jeg så forbløffet på manden. - Jamen, jeg har ikke noget job, intet, sagde jeg.

- Hvordan skal jeg kunne leve for ti dollars?

Manden trak på skuldrene. - Tja, De må lægge sag an imod negeren. De har fået behandling her, og vi skal have den betalt. Vi har intet at gøre med sagen. Læg sag an mod den mand, som var skyld i det.

Rystet gik jeg ned ad trapperne. Tumblede ud på gaden. Ingen penge, ikke mere end ti dollars, intet job, ingen steder at bo. Hvordan skulle jeg kunne leve, det var problemet. Portieren pegede med tommelfingeren. - Op ad gaden, arbejdsanvisning, gå derhen. Jeg nikkede sløvt og vandrede af sted efter min sidste chance. I en snævret sidegade så jeg et ramponeret skilt, hvor der stod noget om, at der var arbejde at få. Opstigningen til tredje sal var næsten mere, end jeg kunne klare. Gispende klyngede jeg mig til gelænderet, indtil jeg fik vejret igen.

Kan du vaske op, makker? sagde manden med de gule tænder og rullede en flosset cigar mellem fingrene og så op og ned ad mig. - Gætter på at du lige er kommet ud af fængslet eller hospitalet sagde han. Jeg fortalte ham alt, hvad der var sket mig, hvordan jeg havde mistet mine ejendele og penge. - Så skal du tjene penge i en fart, sagde han, rakte efter et kort og udfyldte nogle rubrikker. Han gav mig det, og bad mig om at tage det til et hotel med et meget berømt navn. Jeg gik derhen for at spare buspengene.

- Tyve dollars om ugen og et måltid per dag, sagde personalechefen.

For tyve dollars om ugen og et måltid om dagen vaskede jeg bjerge af snavsede tallerkener op og skrubbede trapper i ti timer hver dag. Tyve dollars om ugen, og et måltid om dagen! Måltiderne som serveredes for personalet var af den samme standard som dem der blev serveret for gæsterne. Personalemåltiderne var små og uden smag.

Min løn var så lille, at jeg ikke kunne afse penge til et værelse. Jeg sov i parker, under broer og i opgange, og lærte forsvinde før betjenten kom forbi på sin morgenrunde og prikkede en i siden og gryntede sit: - Vil-du-se-at-komme-op! Jeg lærte at fore mine klæder med aviser for at holde den bidende kulde ude, som strøg igennem New Yorks øde gader ved nattetid. Mit eneste sæt tøj var slidt og plettet, og jeg havde ikke noget undertøj at skifte med. Når jeg vaskede mit tøj, lukkede mig inde på et toilet og vaskede det i håndkummen og tørrede det på varmerørene bagefter, for før det var tørt kunne jeg ikke komme ud. Mine sko havde huller i sålerne, og jeg lappede dem med pap, medens jeg holdt øje med affaldsbøtter for at finde et par som en gæst havde kasseret. Men der var mange andre end mig som havde den samme idé, så det lykkedes mig ikke med det første. Gradvis nåede jeg dog at udskiftet mit tøj og få et andet par, slidte men dog en forbedring. Langsomt samlede jeg hundrede dollars sammen.

En dag, da jeg arbejdede nær ved en servicedør, hørtes to gæster snakke sammen. De

diskuterede en annonce, der ikke havde givet det ønskede resultat, nemlig at skaffe mand med de rigtige kvalifikationer. Jeg arbejdede langsommere og langsommere. - Kendskab til Europa. God stemme, radiotuning....hørte jeg. Der skete noget i mig og jeg for rundt om hjørnet og råbte: - Alt det dér kan jeg. De så himmelfaldne på mig og brød derefter ud i latter. Overtjeneren og en anden tjener kom løbende med rædselen malet i ansigterne.

- Ud, sagde overtjeneren, greb mig hårdt i kraven, og rev min stakkels jakke i stykker. Jeg vendte mig om mod ham og, gav ham min iturevne jakke: - Tyve dollars om ugen berettiger Dem ikke til at tale til mig på den måde! Det sagde jeg med høj stemme. Den ene af de to mænd betragtede mig med en vis mistro. - Tyve dollars om ugen sagde De?

- Ja, hr., det er hvad jeg får i løn, og et måltid om dagen. Jeg sover i parker, politiet jager mig fra det ene sted til det andet. Jeg kom til dette mulighedernes land, og dagen efter blev jeg kørt ned af en bil. Medens jeg var bevidstløs, blev mine kufferter stjålet fra mig, og mine penge er gået til at betale hospitalet med. Bevis? De kan efterprøve min historie, den er sand fra ende til anden! Inspektøren vred sine hænder og var på grådens rand. Vi blev ført ind på hans kontor. Jeg måtte stå, medens de andre satte sig ned. Den ældste af de to telefonerede til hospitalet, og fik bekræftet hele historien ned til mindste detalje. Inspektøren stak en tyvedollarseddel i hånden på mig. - Køb en ny jakke, sagde han, - og forsvind så! Jeg stak sedlen tilbage i hans slatne hånd. - Behold den, svarede jeg, - De vil få mere brug for den end jeg. Jeg forlod kontoret, men da jeg var ved, at gå ud af døren, tog nogen mig armen og en stemme udbrød: - Stop! Den ældre mand så mig lige ind i øjnene. - Jeg tror De vil passe os. Vi vil prøve Dem. Kom til Schenectady i morgen. Her er mit kort. Jeg fortsatte ud af døren.

- Vent lidt, her er halvtreds dollars i rejsepenge.

- Nej tak, sagde jeg, - jeg har penge til at rejse for selv. Jeg vil ikke have Deres penge, før jeg er sikker på, at jeg kan fylde Deres betingelser, for jeg kan ikke betale dem tilbage, hvis De ikke kan bruge mig. Jeg forlod værelset. Fra mit skab i omklædningsrummet, hentede jeg mine fattige ejendele og gik på gaden. Jeg havde ingen andre steder at gå hen end parken. intet tag over hovedet, ingen at sige farvel til. Om natten faldt regnen skånselsløst og gjorde mig våd ind til skindet.

Heldigvis var mit nye tørt, fordi jeg havde ligget oven på det. Om morgenen drak jeg en kop kaffe og fandt ud af at den billigste måde at komme til Schenectady fra New York på - var ved at tage bussen. Jeg købte en billet og satte mig ind på et sæde. En passager havde efterladt en avis på sædet; den læste jeg for at undgå at gruble over min usikre fremtid. Bussen rullede ud ad vejen, mil efter mil. Om eftermiddagen ankom vi til byen. Jeg gik til den offentlige badeanstalt, og gjorde mig så præsentabel som muligt, tog mit nye tøj på og gik ud.

I radiostudioerne ventede to mænd. Time efter time bestormede de mig med spørgsmål. Den ene efter den anden kom ind og gik ud igen. Til sidst havde de fået hele min historie.

- De siger, at Deres papirer ligger hos en god ven i Shanghai? sagde den ældste mand. - Så vil vi antage Dem midlertidigt og telegrafere til Shanghai og få Deres ting sendt hertil. Så snart vi har Deres papirer, bliver de fast ansat. En hundrede og ti dollars om ugen; vi kan diskutere dette nærmere, når vi får Deres papirer. Lad dem sende hertil på vor regning.

Den næste mand talte. - Jeg er sikker på, at han kan bruge et forskud, sagde han.

- Giv ham en måneds forskud, sagde den første. - Lad ha starte i overmorgen.

Derefter begyndte en lykkelig periode i mit liv. Jeg elskede arbejdet, som gav mig stor tilfredshed. Efter nogen tid kom mine papirer, min gamle krystalkugle, og nogle få andre ting. De to mænd undersøgte alting og gav mig en lønforhøjelse på femten dollars. Livet var begyndt at tilsmile mig, mente jeg.

Efter nogen tid, hvor jeg sparede det meste af, hvad jeg tjente, begyndte jeg at få følelsen af at jeg ikke kom nogen vegne; jeg kom ikke videre med min bestemte opgave i livet. Senior i foretagendet var meget glad for mig, og jeg gik derfor til ham og diskuterede mit problem, og fortalte ham, at jeg vi forlade dem så snart de havde fundet en afløser for mig. Jeg blev der i endnu tre måneder.

Mellem mine papirer, som var kommet fra Shanghai, var et pas som var udstedt af de britiske myndigheder. På den tid- for længe siden, var briterne meget glade for mig, for de brugte mig i deres tjeneste. I vore dage, nuvel, nu mener de vel ikke at jeg kan hjælpe dem mere. Jeg gik op til den britiske ambassade i New York med mit pas og andre papirer, og fik efter megen

bryderi og forsinkelser et visum og en arbejdstilladelse til England.

Til sidst lykkedes det dem at få en mand i stedet for mig, og jeg blev der kun to uger mere for at sætte ham i gang. Amerika er måske enestående i den forstand at en person som ved hvordan man gør det, kan rejse gratis næsten overalt. Jeg kikkede i forskellige aviser, indtil jeg under Transport så følgende: "Californien, Seattle, Boston, New York. Gratis benzin. Ring til 0000000 XXXX Auto Drive-away." Firmaer af den slags vil gerne have biler sendt ud over hele kontinentet. Det er en god idé for den, der har lyst til at rejse, rejse billigt vel at mærke, at sætte sig i forbindelse med autoleveringsfirmaer. Efter at have aflagt en enkel prøve får man udleveret benzin-checks til visse udvalgte benzinstationer på ruten.

Jeg henvendte mig til XXX Auto Drive-away og sagde, at jeg gerne ville køre en vogn til Seattle. - Ingen problemer overhovedet, overhovedet ikke, sagde manden med irsk accent.

- Jeg mangler en god fører, som kan køre en Lincoln dertil. Kør mig lidt rundt, så jeg kan se hvordan du bærer dig ad. Medens jeg kørte ham rundt, fortalte han mig nogle nyttige ting. Han syntes at kunne lide mig, for han sagde: - Jeg genkendte din stemme, du har været speaker. Det måtte jeg indrømme.

Han sagde: - Jeg har en radio, som jeg bruger til at kontakt med det gamle land. Der er noget galt med den, kan ikke tage kortbølger mere. Her i byen har de ikke forstand på den slags radioer, har du?

Jeg lovede, at jeg ville kigge på den, og han inviterede mig hjem til sig om aftenen. Han lånte mig endda en bil til at komme derhen i. Hans kone var usædvanlig venlig, og de indpodede i mig en kærlighed til Irland, som blev stærkere, da jeg senere boede der en tid.

Radioen var en meget berømt engelsk model, en usædvanlig Eddystone, hvis lige ikke findes. Heldet var med mig. Irlenderen tog en af spolerne op, og jeg lagde mærke til den måde han holdt den på. - Lad mig få den spole, sagde jeg, og har du en lup? Det havde han og en hurtig undersøgelse viste at den måde han havde behandlet den på, havde fået en af ledningerne til at løsne sig. Jeg viste ham det. - Har du en loddebolt og noget loddetin? spurgte jeg. Nej, men hans nabo havde. Af sted for han og kom tilbage med loddebolt og loddetin. Det var kun et øjeblik arbejde at lodde ledningen fast, og radioen fungerede. Små justeringer på indstillingen, og den blev endnu bedre. Snart lyttede vi til B.B.C. i London.

- Jeg var ved at sende radioen tilbage til England for at få den repareret, sagde irlenderen. - Nu vil jeg gøre noget for dig til gengæld. Ejeren af den Lincoln ønskede, at en af firmaets chauffører skulle levere den til ham i Seattle. Han er en rig mand. Jeg vil antage dig, så du får penge for det. Vi vil give dig firs dollars, og vi forlanger et hundrede og tyve af ham. Er det i orden? I orden? Ja, mon ikke, det passede mig fint.

Den følgende mandag startede jeg mod Seattle. Pasadena var mit første bestemmelsessted. Jeg ønskede at sikre mig, at den maskinist, hvis papirer jeg havde brugt, virkelig ikke havde nogen familie. New York, Pittsburg, Columbus, Kansas city, mange mil. Jeg havde ikke travlt, jeg brugte en uge til turen. Om natten sov jeg i den store vogn for at spare hotel-udgifterne, jeg drejede bare af fra vejen, når jeg fandt et passende sted. Snart var jeg ved foden af de amerikanske Rockies, og nød den bedre luft, nød det mere og mere jo længere jeg kom opad. En hel dag blev jeg her i disse dejlige bjerge, før jeg fortsatte til Pasadena. De grundigste forespørgsler bragte ingen oplysninger for dagen om maskinistens eventuelle familie. Han syntes at have været en gnaven fyr, som foretrak sit eget selskab frem for nogen andens.

Jeg kørte gennem Yosemite National Park. Derefter igennem Crater Lake National Park, så Portland, og til sidst endte jeg i Seattle. Jeg kørte bilen i garage, hvor den blev omhyggeligt inspiceret, smurt og vasket. Derefter telefonerede garage mesteren til ejeren. - Kom, sagde han, - han vil have den bragt over til sig. Jeg kørte Lincoln'en, medens garagemesteren kørte i en anden, så vi havde transport hjem. Tre mænd kom ud af huset, da vi kørte ind af indkørslen. Garagemesteren var meget ærbødig overfor den sammenbidte mand der havde købt vognen. De to mænd som var med var automobilingeniører, som straks begyndte at undersøge vognen fra a til z.

- Den er blevet behandlet meget omhyggeligt, sagde senior-ingeniøren, - den kan De roligt tage.

Den sammenbidte mand nikkede nedladende til mig. - Kom ind på mit kontor, sagde han, - De skal have en bonus på hundrede dollars det er til Dem alene, fordi De har kørt så forsigtigt.

- Mand dog! sagde garagemesteren bagefter. - Det var mægtigt pænt af ham, du skød papegøjen.

- Nu ønsker jeg bare et job som bringer mig til Canada, sagde jeg. - Kan du hjælpe mig?

- Tja, svarede garagemesteren, - det du behøver er en tur til Vancouver, men jeg har ikke noget i den retning. Det eneste jeg har, er en kunde som skal have leveret en ny De Soto. Han bor i Oroville, lige ved grænsen. Han ville blive glad hvis du kunne levere vognen, for han kan ikke lide at køre så langt selv. Han er god nok. Jeg ringer til ham.

- Ah, Hank! sagde garagemesteren til manden i telefonen.

- Hold nu op med at sjakre, og fortæl mig om du vil have den De Soto? Han lyttede et stykke tid og brød ind igen. - Ja, men det er jo det jeg siger, ikke? Jeg har en fyr her, som er på vej til Canada. Han har kørt en Lincoln hertil fra New York. Hvad siger du, Hank? Hank snakkede i et væk i Oroville. Jeg hørte hans stemme som et forvirret mumleri. Garage-mesteren sukkede af irritation. - Du kan sætte din check i banken, jeg tror at jeg har kendt dig i tyve år eller mere, jeg er ikke bange for at du skal lure mig Han lyttede lidt endnu.

- Oo-kay, sagde han til sidst, - det skal jeg nok. Ja, jeg sætter det på regningen. Han lagde røret på, og pustede ud med en lyd som endte med en lang fløjten. - Sig mig en gang, sagde han til mig, - kender du noget til kvinder? Hvem kender noget til dem? De gør det ikke engang selv! Garagemesteren så mit, tomme blik og fortsatte: - Hank deroppe, han har været ungarl i fyrré år, er jeg sikker på. Nu vil han have, at jeg skal tage noget feminint dingeldangel med til ham. Nå, nå, nå, jeg formoder, at han er blevet varm på en eller anden, den stakkel. Jeg må nok heller spørge madammen hvad jeg skal sende.

Senere på ugen, kørte jeg ud af Seattle i en brand ny De Soto og en ladning dametøj. Hans kone havde været fornuftig nok til at ringe Hank op for at høre, hvad det drejede sig om. Seattle til Wenatchee, Wenatchee til Oroville. Han var tilfreds, så jeg spildte ikke tiden, men fortsatte til Canada. Jeg blev et par dage i Osyoos. Ved, et lykketræf var jeg i stand til at komme tværs over Canada, fra Trail, gennem Ottawa, Montreal, og Ouebec. Der er ingen grund til at gå nærmere ind på det her, for det var så usædvanligt, at der måske kan blive en bog ud af det.

Quebec er en pragtfuld by, med det minus at man kan blive temmelig upopulær i visse dele af byen, hvis man ikke kan tale fransk. Mit kendskab til det sprog var netop stort nok til at jeg kunne gøre mig forståelig. Jeg opsøgte kajerne, og det lykkedes mig at få en fagforeningsbog for sømænd, tog jeg hyre på en båd som dæksmand. Ikke noget højtbetalt job, det satte mig i stand til at arbejde mig over Atlanten endnu en gang Båden var en gammel beskidt plimsoller. Kaptajnen og styrmændene havde for længst mistet interessen for søen og skibet. Der blev ikke gjort meget rent Jeg blev ikke populær fordi jeg ikke ville spille om penge eller være med i deres snak om piger. Jeg var imidlertid frygtet, fordi et angreb på mig fra den stærke mand ombord, resulterede i at han måtte bede om nåde. Det gik to af hans bande endnu værre og jeg blev i den anledning slæbt for kaptajnen og bebrejdet at jeg invaliderede hans besætning. Der blev ikke tænkt på at jeg bare havde forsvaret mig selv! Bortset fra disse mindre tilfælde, var turen uden oplevelser, og snart arbejdede skibet sig langsomt op gennem Kanalen.

Jeg var på frivagt og på dækket, da vi passerede Needles kom ind i Solent, den stribe vand der er afgrænset af Isle Wright og fastlandet. Langsomt gled vi forbi Netley med dets meget smukke omgivelser. Op forbi de travle færger ved Woolston og ind i havnen i Southampton. Ankeret kastedes med et plask, og kæden raslede gennem klysset. Skibet svingede med stævnen mod strømmen, maskinrums telegrafene ringede og den lette vibration fra maskinen ophørte. Embedsmænd kom ombord, undersøgte og snusede rundt på mandskabskamrene. Havnelægen gav os grønt lys, og langsomt dampede skibet op til sin fortøjningsplads. Som medlem af mandskabet blev jeg ombord, indtil skibet var losset. Da jeg havde fået mine penge, tog jeg mine få ejendele og gik i land.

- Noget at fortolde? spurgte toldereren.

- Slet ingenting, svarede jeg, og åbnede min kuffert som befalet. Han kikkede på mine få ting, lukkede kufferten og slog et kryds på den med kridt.

- Hvor længe skal De være her? spurgte han.

- Jeg agter at slå mig ned her, svarede jeg.

Han så i mit pas, visum og arbejdstilladelse og nikkede.

- Okay, han viste mig ud af porten. Jeg gik min vej, og vendte mig for at kaste et sidste blik

på det skib, som jeg netop havde forladt. Et bedøvende slag slog mig i gulvet, og jeg drejede mig hurtigt om. En toldembedsmand var kommet løbende ind fra gaden, øjensynlig for sent på den, og var bruset sammen med mig. Nu sad han meget forstumlet på vejen. Han sad der et stykke tid, så gik jeg hen for at hjælpe ham op. Han slog ud efter mig i raseri, så jeg tog min kuffert i stedet for og ville fortsætte.

- Stop! skreg han.

- Det er i orden, sagde den tolder, som havde visiteret.

- Han har ingenting og hans papirer er i orden.

- Jeg vil selv tage mig af ham, råbte den tilsyneladende højere embedsmand. Der stod andre toldembedsmænd i nærheden, deres ansigter var alvorlige. En forsøgte at lægge sig i mellem men blev råt anmodet om at holde kæft.

Jeg bragt ind i et værelse, og snart ankom den vrede toldembedsmand. Han undersøgte min kuffert, mens han smed ting på gulvet. Han undersøgte foret og bunden på den lille, miserable kuffert. Ærgerlig over at han ikke kunne finde noget, forlangte han mit pas. - Ah, udbrød han, - De har visum og arbejdstilladelse. New York har ingen bemyndigelse til at udstede begge. Det afhænger af vort skøn her England. Han lyste af triumf, og med en dramatisk bevægelse rev han mit pas over og smed det i papirkurven. Efter en pludselig indskydelse tog han de to stykker af det iturevne pas op igen og stak dem i lommen. Han ringede på en klokke, og to mænd kom ind fra forkontoret. - Denne mand har ingen papirer, sagde han. - Han skal udvises. Før ham hen til varetægtsarresten.

- Jamen jeg har selv set dem, sagde en af tolderne, - de var i orden.

- Betvivler De min kompetence? råbte den overordnede.

- Gør som jeg siger!

En mand tog bedrøvet min arm. - Kom nu, sagde han. Jeg blev ført ud og indsat i en celle.

I guder, gamle dreng, sagde den friske unge mand fra udenrigsministeriet, da han kom ind i min celle, længe, længe efter. - Det er vel nok noget værre rod dette her, ikke sandt". Han strøg sig over sin glatte barnekind. og sukkede dybt - De kan nok selv se Deres stilling, gamle dreng, den er simpelt helt desperat! De *må* jo have haft papirer, ellers ville gutterne i Quebec simpelthen ikke have ladet Dem komme om bord. Og nu har De ingen! De må være blevet forlist ombord på skibet Ikke også? Jeg mener...

Jeg så vredt på ham og bemærkede: - Mine papirer blev revet i stykker med vilje. Jeg forlanger at blive løsladt og tilladelse til at komme ind i landet.

- Ja, ja, svarede den friske unge mand, - men kan De bevise det? Jeg har hørt en lille fugl synge om, hvad der er sket.

Men vi må stå bag vore uniformerede medarbejdere, ellers ville pressen falde over os. Loyalitet og korpsånd og den slags.

- Nå, således, sagde jeg, - De kender sandheden. Det at mine papirer blev ødelagt, og alligevel, i dette højt berømmelige Frihedens Land, kan De stå og se på at jeg bliver sat for en helt uanstændig forfølgelse?

- Jamen kære ven, De var i besiddelse af et pas tilhørende en borger i en for os fremmed stat. De er ikke fra fødselen af, medlem af det britiske statssamfund. Jeg er bange for at De ganske enkelt er udenfor vort område. Så medmindre De går ind på at Deres papirer, skal vi sige: blev tabt, må vi anklage Dem for forsøg på illegal indrejse i landet. Det kan let komme til at betyde to års tid i brummen. Hvis de vil spille vort spil vil De ganske enkelt blive sendt tilbage til New York.

- New York? Hvorfor New York? spurgte jeg.

- Hvis De bliver sendt tilbage til Quebec, kan vi få problemer. Vi kan sagtens bevise at De kommer fra New York. Så det er altså op til Dem! New York eller to års ufrivillig gæsteoptræden hos Hendes Majestæt. Ved nærmere eftertanke tilføjede han: - Selvfølgelig vil De alligevel blive udvist efter fængselsophold, og myndighederne vil sandsynligvis konfiskere de penge De har på Dem. Vort forslag gør det for Dem at beholde dem.

Den friske unge mand rejste sig og børstede et usynligt fnug af sin ulastelige jakke. - Tænk over det, gamle dreng, tænk nu over det Vi. tilbyder Dem en herlig måde at komme ud af suppedasen på! Med disse ord gik han og lod mig alene tilbage i cellen.

Ufordøjelig engelsk mad blev bragt ind til mig i cellen, og forsøgte at skære kødet i stykker

med den sløveste kniv jeg endnu har anvendt. De må have været bange for at jeg min ulykke skulle tænke på at begå selvmord. Ingen ville kunne begå selvmord med den kniv.

Dagene gik. En venlig vagt smed nogle aviser ind. Da jeg havde kastet et blik i dem, lagde jeg dem bort, for de omhandlede kun sex og skandaler. Når mørket faldt på fik jeg et krus kakao og en skive brød med margarine. Nætterne var kolde og så fugtige, at jeg kom til at tænke på grave og hensmuldrende lig.

En morgen hilste vagten mig med et smil, der truede hans stenansigt - De skal ud i morgen, sagde han. Kaptajnen på et skib har lovet at tage Dem med, hvis De vil arbejde Dem over til New York. De bliver overgivet til politiet ved ankomsten til New York.

Op på formiddagen kom en mand for at fortælle mig om at jeg ville få det værste arbejde ombord, nemlig at skovle kul på en gammel fragter, som overhovedet ikke havde moderne fyringsmetoder. Jeg ville ikke få hyre, og jeg måtte skrive under på at jeg var villig til at arbejde på de betingelser. Om eftermiddagen blev jeg hentet ned til speditjonskontoret, der hvor jeg måtte underskrive papirerne i overværelse af kaptajnen.

Fireogtyve timer senere, stadig under bevogtning, blev jeg ført ombord og låst inde i et lille kammer og fik at vide at jeg skulle blive der indtil skibet var i internationalt farvand. Snart efter begyndte en gammel motor at dunke og vække skibet til et trent liv. Der lød trin af kraftige fødder over mig og af skibets hæven og sænken vidste jeg, at vi var på ud i krap sø. Jeg blev ikke lukket ud, før vi havde Portland vel om styrbord. - så er det med at se og komme i gang, kammerat, sagde fyrbøderen og rakte mig en skovl og en ildrager.

- Rens de der huller for slagter. Få dem op på dækket, smid dem overbord. Det må gerne gå raskt!

- Av, se her! drævede den kraftige mand i folkelukafet, jeg senere kom frem til det. - Vi har fået en kineser eller jap ombord. Hej du, sagde han og slog mig i ansigtet. - du husker Pearl Harbour?

- Lad ham være, Butch, sagde en anden, - stridserne er efter ham.

- Hov, hov! vrædede Butch, - lad os ta os af ham bare for Pearl Harbours skyld. Han kom mod mig, hans hender gik som plejlstænger og han blev mere og mere vild da ingen af hans slag ramte mig. - Nå det tror du, gryntede han og for ind på mig for at gribe mig i struben. Gamle Tzu andre i det fjerne Tibet havde for længe siden forberedt på den slags. Jeg lod mig falde, helt afslappet, og Butch kunne ikke stoppe. Han snublede over mig og maste ansigtet det svære bord, brækkede kæben og rev næsten det ene øret af. Jeg havde ikke mere ballade med besætningen efter dette. Langsomt dukkede New Yorks profil op foran os. Vi pløjede fremad, og efterlod en mørk stribe røg på himlen fra den dårlige kulkvalitet som vi brugte. En indisk fyrbøder så sig forsigtigt om, og kom så nærmere hen til mig.

- politiet komme efter dig, sagde han. - Du god mand, hørte chefen sige, hvad kaptajnen fortalte ham. De bange for at få ører i maskine. Han gav mig en vandtæt tobakspung. - Put penge i den og forsvind over siden før de få dig i land. Han hviskede fortroligt, fortalte mig, hvor jeg kunne gemme mig, hvor han selv tidligere havde gjort det. Jeg lyttede omhyggeligt da han fortalte mig hvordan jeg kunne undvige politiet, efter at jeg var sprunget overbord. Han gav mig navn og adresse på folk som ville hjælpe mig, og han lovede at sætte sig i forbindelse dem når han gik i land.

- Jeg har haft samme vanskeligheder som du, sagde han. - Jeg blev stukket på grund af hudfarve.

- Hej, du! Der lød en stemme fra broen. - Kaptajnen vil snakke med dig. Skynd dig!! Jeg skyndte mig op på broen, styrmanden pegede i retning af bestiklukafet. Kaptajnen sad ved et bord og gennemgik nogle papirer.

- Ah, sagde han da han så mig. Jeg overgiver dig til politiet. Har du noget at fortælle mig inden?

- Hr. kaptajn, svarede jeg, - mine papirer var i orden, men en overordnet toldembedsmand rev dem i stykker.

Han så på mig og nikkede, så på sine papirer igen og tog tilsyneladende sin beslutning. - Jeg kender den mand, du henviser til. Jeg har selv haft problemer med ham. Det officielle ansigt skal reddes, lige meget hvad det betyder af ulykke for andre. Jeg ved at din historie er sand, for jeg har en ven i tolden som har bekræftet den. Han så ned igen og rodede i papirerne. - Jeg har

denne klage her, som siger, at du er blind passager.

- Men hr. kaptajn! udbrod jeg, den britiske ambassade New York kan bekræfte hvem jeg er. Det samme kan shippingmanden i Quebec.

Min gode mand, sagde kaptajnen og så bedrøvet ud, - du ved ikke hvordan det går til i den vestlige verden. Det vil blive undersøgt. Du kommer i land, bliver fængslet, dømt og sendt i fængsel. Og glem! Når tiden kommer du skal ud, bliver du tilbageholdt, indtil du kan blive udleveret til Kina.

Det vil betyde døden, sagde jeg.

Han nikkede. - Ja, men offentligheden er tilfreds. Vi ombord på dette skib har erfaring for det, helt tilbage til forbudsdagene. Vi blev arresterede på mistanke og fik en stor bøde selv om vi var ganske uskyldige.

Han åbnede en skuffe foran sig og tog en lille ting ud. - Jeg vil fortælle politiet, at du blevet uretfærdig anklaget, jeg vil hjælpe dig, så godt jeg kan. De giver dig nok håndjern på - men undersøger dig ikke, før du kommer i land. Her en nøgle som passer til politiets håndjern. Jeg vil ikke give dig den men jeg ser ikke, hvis du tager den. Han lagde den skinnende nøgle foran mig, rejste sig fra sin plads, og vendte sig mod kortene. Jeg tog nøglen og puttede den i min lomme. Tak, hr. kaptajn, sagde jeg, - jeg har det bedre fordi De tror på mig.

Langt borte så jeg politibåden komme imod os, med et hvidt skumsprøjt for boven. Den kom elegant langs med siden, foretog en halv drejning og gled ind imod os. Lejderen blev sænket, og to betjente kom ombord og gik op på broen, mellem besætningens skulende blikke. Kaptajnen hilste dem velkomne og bød på drinks og cigarer. Så tog han papirerne frem fra sit skrivebord: - Denne mand har arbejdet godt, og efter min mening er han blevet uretfærdigt behandlet af en statsebedsmand. Hvis han havde fået lov til at kontakte den britiske ambassade, kunne han have ført beviser for det.

Den ældste af betjentene bemærkede kynisk: - Alle fyre er uskyldige; fængslerne er fulde af uskyldige mænd som slet ikke har gjort noget - siger de selv! Vi skal bare ha han her med og ha' sat ham i en celle, så kan vi godt holde fri. Kom så kammerat! sagde han til mig. Jeg hankede op i kuffert.

- Næh, den får du ikke brug for, sagde han og skubbede til mig. Ved nærmere eftertanke gav han mig håndjern på.

- Nej, det behøver De ikke, råbte kaptajnen. - Han løber ingen steder, og hvordan vil De få ham ned i båden?

- Hvis han falder i vandet, fisker vi ham op igen, svarende betjenten og grinede råt.

Det var ikke let at klatre ned ad lejderen, men jeg klarede det uden uheld - til betjentens ærgrelse. Så snart vi var i båden var der ingen der tog sig af mig. Vi sejlede forbi en masse skibe og nærmede os hastigt politiets anløbsbro. Nu er det tid, tænkte jeg, og med et sæt var jeg ude over siden og lod mig synke. Med stort besvær fik jeg nøglen i låsen og drejede den rundt. Håndjernene åbnede sig og sank.

Langsomt, meget langsomt steg jeg op til overfladen. Politibåden var langt borte men de fik øje på mig og begyndte at skyde. Kuglerne sprøjtede omkring mig, og jeg dykkede igen. Jeg blev ved med at svømme, til jeg havde det som om mine lunger skulle sprænges. Så dukkede jeg op til overfladen igen. Politiet var langt væk og ledte efter mig på det mest sandsynlige sted, der hvor de ventede jeg ville komme i land. Men jeg kravlede i land det sted, hvor det var mindst sandsynligt - jeg vil ikke sige hvor, for andre kunne måske få brug for det.

I timevis lå jeg på noget tømmer, rystende og med smertende lemmer, mens det snavsede vand skulpede om mig. En robåd med tre betjente dukkede frem. Endnu engang lod jeg synke ned i vandet, så kun mine næsebor var over overfladen. Selv om jeg var skjult af et stykke tømmer, var jeg klar til at flygte med sekunders varsel. Båden roede frem og tilbage. - Han må være kold nu, sagde en. - Liget bliver opdaget senere. La' os komme i land og få noget kaffe. Båden gled bort. Et stykke tid senere kravlede jeg op af vandet igen, rystende af kulde.

Dagen gik til ende. Jeg bevægede mig langsomt fra tømmeret op ad en halvrådden stige. Forsigtigt klatrede jeg op, og da jeg ikke kunne se nogen, løb jeg ind i et bådeskur. Jeg tog tøjet af og vred det så tørt som muligt. I den anden ende af skuret kom en mand til syne. Det var inderen. Han kom mod mig, og da han var ud for mig, fløjtede jeg sagte. stoppede og satte sig på en pullert. - Den du klare fint, sagde han. - Stridsere gå helt fejl af dig. Mand! Du rigtig

ophidse dem. Han rejste sig og så sig omkring.

-Følg mig, sagde han, - men hvis du blive fanget, jeg ikke kende dig. En farvet gentleman venter med lastvogn. Når vi komme til du krybe ind og dække dig med en presenning. Han gik, og jeg ventede lidt før jeg fulgte efter. Jeg sprang fra den ene bygning til den anden. Skvulpen af vand omkring mig og en politivogns hylen var de eneste lyde, der forstyrrede freden. Pludselig lød der en dunken fra en lastbilmotor der blev startet, og jeg så baglygterne foran mig. En stor neger nikkede til inderen og vinkede venligt til mig, idet han pegede mod vognens bagende. Det var smertefuldt at kravle op i den, men det lykkedes, og jeg trak presenningen over mig.

Lastbilen kør og stoppede. De to mænd sprang ud og den ene sagde: - Vi skal lige have lastet den. Kryb lidt frem. Jeg krøb frem mod førerhuset, og der var en del larm, medens nogle kasser blev skubbet ind.

Lastvognen bumpede videre ad de ujævne veje. Men snart holdt vi igen, og en grov stemme råbte: - Hvad har I der, folkens?

- Kun affald, sir, svarede negeren. Tunge fodtrin kom, op på højde ed mig og en eller anden ragede i affaldet bag ved.

- Okay, sagde stemmen, - kør! En port blev åbnet, negeren skiftede gear, og vi kørte ud i natten. Vi syntes at køre i timevis. Så drejede lastbilen skarpt, bremsede og holdt stille. Presenningen blev taget af, og der stod inderen og negeren og grinede til mig. Jeg så sløvt frem for mig og greb efter mit penge. - Jeg vil betale jer, sagde jeg.

- Der er ikke noget at betale, sagde negeren.

- Butch ville dræbe mig, før vi nåede New York, sagde inderen. - Du redde mig, nu jeg redde dig, og vi også kæmpe mod racediskrimination. Kom nu ind.

- Race, tro og farve har ingen betydning, tænkte jeg. -mennesker har rødt blod!

De førte mig ind i en varm stue, hvor der var to mulat kvinder. Snart var jeg pakket ind i varme tæpper og fik varm mad. Derefter viste de mig et sted hvor jeg kunne sove, og jeg faldt hen.

Svende kapitel

Jeg sov i to døgn. Mit trætte legeme svævede mellem to verdener. Livet har altid været hårdt mod mig, altid lidelser og store misforståelser. Men nu sov jeg.

Mit legeme var ladt bag ladet tilbage på jorden. Medens jeg for opefter, så jeg den ene af negerkvinderne kigge medlidende på min tomme skal. Så vendte hun sig om og satte sig og så ud af vinduet. Befriet for mit legeme kunne jeg se farverne i det astrale endnu tydeligere. Disse mennesker, disse farvede som hjalp mig, medens den hvide race kun tænkte på at forfølge mig, disse mennesker var *gode*. Lidelser og besværligheder havde forfinet deres sjæle, og deres ubekymrede opførsel var kun et dække over deres inderste følelser. Mine penge, og alt hvad jeg havde tjent ved hårdt arbejde, lidelser og afsavn var stoppet ind under min hovedpude, så sikkert hos disse mennesker som i den bedste bank.

Jeg for videre og videre, forlod alle begreber om tid og sted, gennem astralplan efter astralplan. Til sidst nåede jeg Landet med Det Gyldne Lys, hvor min leder, Lama Mingyar Dondup modtog mig.

- Dine lidelser har i sandhed været store, sagde han, - men hvad du har gennemgået har tjent en god sag. Vi har studeret jordens mennesker, mennesker fra mærkelige, misforståede kulturer, som har forfulgt dig og vil forfølge dig, fordi de har så ringe forståelse. Men nu skal vi tale om din fremtid. Dit nuværende legeme nærmer sig afslutningen for dets aktive liv, og de planer vi har for denne afslutning må bringes til udførelse. Han vandrede ved siden af mig langs bredderne af en dejlig flod. Vandet funkledede, som om det var besjælet. På begge sider lå der haver så pragtfulde, at jeg knapt kunne tro mine øjne. Selv luften syntes at vibrere af liv. Et stykke derfra kom en gruppe mennesker, klædt i tibetanske dragter, vandrende imod os. Min leder smilede til mig. - Dette er et vigtig møde, sagde han, - for vi har planer for din fremtid. Vi ønsker at finde ud af, hvordan forskningen i den menneskelige aura kan blive stimuleret, for vi har bemærket, at når "aura" nævnes på jorden, forsøger de fleste mennesker at skifte emne. Gruppen kom nærmere, og jeg genkendte mænd, som jeg havde næret ærefrygt for. Nu smilede

de mildt til mig betragtede mig som deres ligemand. - Lad os gå hen et sted hvor der er lidt mere behageligt, sagde en, - så vi kan tale sammen i fred og ro. Vi bevægede os hen ad den sti, mændene var kommet ad, og drejede fra ad en sidegang. Foran os lå en bygning så ufattelig skønhed, så jeg helt ufrivilligt stoppede op med et gisp af undring. Murene syntes at være af den reneste krystal, med fine pasteltoner og under-toner af farver, som forandrede, når man så på dem. Stien føltes blød under fødderne, og der skulle ikke megen overtalelse til fra min leders side for at få mig til at gå derind.

Da vi kom ind, så vi at det var et stort tempel, et uden mørke, rent og med en luft der simpelthen fik en til føle, at dette var livet. Vi gik gennem hovedfløjen, indtil kom til det man på jorden ville kalde abbedens værelse. Her herskede der en velgørende enkelthed. På væggen hang et billede af *Den store Virkelighed*. Der var levende planter op ad væggene og gennem de store vinduer kunne man se ud over det vidunderlige parkområde.

Vi sad på puder, ligesom i Tibet, og jeg følte mig hjemme og næsten tilfreds. Tanken om at mit legeme stadig var på jorden, foruroligede mig, for så længe min Sølvsnor var ubrudt, var jeg nødt til at vende tilbage. Abbeden (jeg vil kalde ham sådan, selv om han i virkeligheden havde en meget højere rang) så sig omkring og talte så:

- Herfra har vi fulgt med i alt hvad der er sket dig på jorden. Vi vil først fortælle dig at de lidelser du udsættes for, ikke har forbindelse med din Karma, men at du i stedet fungerer som vort studieobjekt. Du vil få din belønning for alt det du går igennem. Han smilede til mig og tilføjede: - Skønt det jo ikke hjælper dig meget, så længe du må lide på jorden! - Imidlertid, fortsatte han, - har vi kontakt med en person i England, der vil forlade sit legeme. Vi bragte ham til astralplanet og diskuterede sagen med ham. Han er *meget* opsat på det og vil gøre alt, hvad vi forlanger. Og på vor opfordring har han skiftet sit navn ud med et, der passer bedre til dig. Hans liv har ikke været lykkeligt, han afbrød frivilligt forbindelsen med sin familie. Venner har han aldrig haft. Han harmonerer med dig. Men vi vil ikke snakke om ham endnu; senere, når du overtager hans legeme, vil du få lidt af hans liv at se. Din nuværende opgave går ud på at bringe dit legeme tilbage til Tibet, for at det kan blive bevaret. Ved hårdt arbejde og afsavn har du samlet lidt penge sammen, men du har brug for en smule mere til rejsen. Det vil du kunne klare ved fortsat indsats. Og nu må du nyde dit ophold her en dag, før du vender tilbage til dit legeme.

Det var vidunderligt for mig at være sammen med min leder, Lama Mingyar Dondup, ikke som barn, men som voksen og i stand til at kunne værdsætte denne store mands usædvanlige evner og karakter. Vi sad alene på en moseklædt bjerg side og så ud over en bugt med blå vand. Træerne svajede i den lette brise og førte en duft af ceder og fyr med sig. Vi sad dér i timevis og snakkede om det forgangne. Min historie stod som en åben bog for ham; nu fortalte han mig sin. Således gik dagen, og da den purpurrøde skumring satte ind, vidste jeg at tiden var kommet hvor jeg skulle vende tilbage til den urolige jord med dens bitre mennesker og ondsksfulde tunger - tunger som forårsagede det onde på jorden.

- Hank! Åh, Hank! Han er vågen! Der lød en knirken som en stol der blev flyttet, og da jeg åbnede øjnene, så jeg den store neger stå og se ned på mig. Han smilede ikke længere, ansigtet var fyldt med respekt, ja næsten ærefrygt. Kvinden slog kors for sig og bøjede hovedet let, da hun så hen på mig.

- Hvad er der? Hvad er der sket? spurgte jeg.

Vi har set et mirakel. Os alle sammen. Den store neger talte med en højtidelig tone i stemmen.

Har jeg været til stort besvær? spurgte jeg.

Nej, du har kun bragt os glæde, svarede kvinden.

Jeg ville gerne give jer en gave, sagde jeg og rakte efter mine penge.

Negeren sagde stille: - Vi er fattige mennesker, men vi vil ikke tage imod dine penge. Lad dette være dit hjem, indtil du er rede til at forlade os. Vi ved hvad du udretter.

Men jeg ville gerne vise min taknemmelighed, svarede jeg. Uden jer ville jeg være død.

Og gået til en store herlighed! sagde kvinden og tilføjede, du kan give os noget som er større end penge. Lær os at bede.

Jeg var tavs et øjeblik, forbløffet over anmodningen. - Ja, - jeg vil lære jer at bede, som jeg selv lærte det.

Alle religioner tror på bønnens kraft, men få mennesker hvad der ligger bag processen,

hvorfor bønner virker

"...Jeg var tavs et øjeblik, forbløffet over anmodningen. - Ja, sagde jeg, - jeg vil lære jer at bede, som jeg selv lærte det:

- Alle religioner tror på bønnens kraft, men få mennesker forstår hvad der ligger bag processen, hvorfor bønner virker for nogle og tilsyneladende ikke for andre. De fleste af den vestlige verdens mennesker tror at mennesker i østen enten beder til et udskåret billede eller slet ikke beder. Begge forestillinger er usande, og jeg vil nu fortælle jer, hvordan i kan fjerne bønnen fra mysticismens og overtroens rige og bruge den til at hjælpe andre, for bønnen er i virkeligheden en reel ting. Det er en af de største kræfter på denne jord, når den bruges som det er meningen at den skal bruges.

- De fleste religioner har den tro, at hver person har en beskyttende engel, eller nogen til at passe sig. Det er sådant set rigtigt, men den beskyttende engel er vedkommende selv, ens andet **jeg** - det andet **jeg** som eksisterer på den anden side af livet. Meget, meget få mennesker kan se denne engel, denne deres beskytter, medens de opholder sig på jorden, men de der kan, er i stand til at beskrive den i detaljer.

Denne beskytter, vi må kalde den noget, så lad os kalde den det, har ikke et materielt legeme, sådan som vi har det på jorden. Den viser sig spøgelsesagtigt; sommetider kan en clairvoyant se den som en blå glimtende skikkelse, større end almindelig legemstørrelse og forbundet til det kødelige legeme med det, der kendes som Sølvsnoeren, den snor som banker og gnistrer af liv, når den formidler meddelelser fra den ene til den anden. Denne beskytter har ikke et legeme som det jordiske, men er alligevel i stand til at gøre de samme ting, som det jordiske legeme kan gøre, og mange flere ting som det jordiske legeme ikke kan. For eksempel kan beskytteren bevæge sig til en hvilken som helst del af verden i ét nu. Det er beskytteren som foretager rejser i det astrale og via Sølvsnoeren sender det tilbage, som er nødvendigt for det jordiske legeme.

- Når du beder, så bed til dig selv, til dit andet **jeg** - til dit overjordiske jeg.

Hvis vi vidste, hvordan vi skulle bede, ville vi sende disse bønner gennem Sølvsnoeren, for den telefonlinie vi anvender er et fuldkomment instrument, og vi må gentage os selv for at være sikre på, at meddelelsen kommer igennem. Så når du beder, skal du tale, som du talte i telefon over meget lang afstand, tal med klar og tydelig stemme og tænk over, hvad det er du siger. Fejlen, må jeg tilføje, ligger hos os her i denne verden, hos det ufuldkomne legeme vi har i denne verden, fejlen skal ikke søges hos vores beskytter. Bed med enkle ord og sørg for, at dine bønner altid er positive og aldrig negative.

- **Når I har afpasset jeres bønner så de er helt positive og umuligt kan blive misforstået, skal I gentage bønnen tre – 3 - gange.** Lad os tage et eksempel: lad os forudsætte at en person er syg og lider meget, og I ønsker at gøre noget for ham. Da skal I bede for denne persons helbredelse. I skal bede tre gange *og sige nøjagtigt det samme* hver gang. I skal forestille jer, at en skyggeagtig skikkelse i virkeligheden går ind i den anden persons hus, følger den samme vej, som I selv ville følge, og lægger hånden på den person og derved helbreder ham. Jeg vil vende tilbage til dette emne om et øjeblik, men jeg vil gerne sige, at det skal gentages så mange gange, som det er nødvendigt; så vil der være en bedring at spore.

- Nu kunne man spørge, om fuldstændig helbredelse er mulig. Hvis en person har fået amputeret et ben, vil intet antal bønner kunne erstatte dette ben. Men hvis en person har kræft eller en anden alvorlig sygdom, så kan den blive standset. Det er indlysende, at jo mindre alvorlig sygdommen er, jo lettere er det at helbrede den. Enhver kender til optegnelser om mirakelhelbredelser i verdenshistorien. Lourdes og mange andre steder er berømte for deres helbredelser, men disse helbredelser er foretaget af det andet jeg - **af personens beskytter** - i forbindelse med stedets berømmelse.

Lourdes for eksempel er berømt over hele verden for sine mirakelhelbredelser, så derfor drager folk dertil, helt overbevist om at de vil blive helbredt. Meget ofte overføres denne overbevisning til personens beskytter og derfor helbredes vedkommende meget, meget let. Nogle mennesker hælder til den anskuelse, at det er en helgen eller en engel eller et gammelt

helgenrelikvie, der foretager helbredelsen, men i virkeligheden er det personens selv, der er den egentlige helbreder, og hvis en helbreder søger kontakt med en person med det formål at helbrede denne syge person, så er helbredelsen kun mulig gennem personens beskytter. Som jeg tidligere har sagt, peger det hele tilbage på dig selv, det rigtige jeg som du er, når du forlader dette skyggeagtige liv og går ind i Den store Virkelighed. Mens vi lever på jorden, er vi tilbøjelige til at tro, at det er denne verden som er den eneste ting der gælder, men jorden - denne verden - nej, det er illusionernes verden, den hårde verden, hvor vi må lære de ting, som ikke læres så let i den bedre, mere ophøjede verden, som vi vender tilbage til.

- Du kunne selv være indisponeret på en eller anden måde, du kunne være syg, eller du kunne mangle den esoteriske kraft. Dette kan helbredes, det kan overvindes, hvis du tror på det og virkelig ønsker det. Lad os forudsætte, at du har et stort ønske, en brændende lyst til at hjælpe andre; du ønsker måske at blive helbreder, læge. Så skal du bede i ensomhed, for eksempel i dit soveværelse. Du skal sætte dig i den mest afslappede stilling med fødderne samlet og hænderne foldet, ikke den sædvanlige bedeatITUDE, men med fingrene flettet ind i hinanden. På denne måde bevarer og forøger du det magiske kredsløb i legemet. Auraen bliver stærkere, og Sølvsnoeren vil kunne videregive meddelelserne mere nøjagtigt. Når du da sidder i den rigtige stilling, og du er i den rette stemning, skal du bede.

Du kan for eksempel bede sådan: - Giv mig kraft til at helbrede, så jeg kan helbrede andre. Giv mig kraft til at helbrede, så jeg kan helbrede andre. Giv mig kraft til at helbrede, så jeg kan helbrede andre.

Medens du bliver siddende i den afslappede stilling, skal du nogle minutter senere forestille dig, at du er omgivet af det skyggeagtige omrids af dit eget legeme.

Som jeg før har sagt, må du forestille dig den vej, du ville følge for at komme til den syge persons hus, og så i din fantasi lade dit legeme rejse til dette hus, hvor den person bor, som du vil helbrede. Forestil dig at dit *overjeg* er ankommet til huset. Forestil dig at du rækker en arm, en hånd ud og rører ved personen. Forestil dig at en strøm af livgivende kraft går gennem din arm og ind i personen i form af et levende blåt lys. Forestil dig at denne person langsomt bliver helbredt. Med tro, med lidt træning, kan det gøres. Det bliver gjort hver dag i det fjerne østen.

Det er nyttigt at forestille sig, at du lægger den ene hånd på personens nakke og den anden hånd på det syge sted. Det er nødvendigt at du beder for dig selv hver dag og flere gange dagligt og altid gentager bønnen tre gange for at opnå det ønskede resultat. **Endnu engang: du må tro for at opnå resultat.** Men lad mig fremkomme med en meget alvorlig advarsel. Der findes en meget gammel okkult lov, som forhindrer dig i at opnå personlig vinding gennem bønnen. Du kan ikke udrette noget, med mindre det er uselvisk, -for at hjælpe andre, og kun hvis du virkelig tror på at det også vil hjælpe andre.

Jeg kender et virkeligt tilfælde, hvor en mand, som havde en beskeden indtægt men ellers havde det ganske godt, fik den idé, at hvis han vandt det irske sweepstake, så ville han hjælpe andre; han ville være menneskehedens store godgører.

- Uden tilstrækkelig viden om esoteriske begreber lagde han store planer for, hvad han ville gøre. Han lagde ud med et omfattende program for opsendelse af bønner. Han fulgte dette program omhyggeligt i to måneder; han bad om at måtte vinde det irske sweepstake. I to måneder bad han hver dag mange bønner i serier på tre. Som han havde ønsket det, så skete det; han vandt det irske sweepstake, og han vandt den største præmie.

- Til sidst havde han mange penge, og det gik ham til hovedet. Han glemte alle sine gode hensigter, alle sine løfter. Han glemte alt, undtagen at han nu havde en masse penge, og kunne gøre præcis, hvad han havde lyst til. Han brugte simpelthen alle pengene på sig selv. I nogle måneder havde han det dejligt, men han blev mere og mere kynisk. Og så skete det uundgåelige, at han i stedet for at hjælpe andre med pengene, mistede dem alle, både dem han havde vundet og de få han havde haft i forvejen. Til sidst døde han af græmmelse og blev begravet på fattigkirkegården.

- Jeg siger nu til jer, at hvis I bruger den kraft, som ligger i bønnen, ordentligt, uden tanke på egen fortjeneste, uden tanke på at søge ophøjelse, så har I et så stort kraftcenter i hænde, en kraft så stor, at hvis bare en lille gruppe virkelige mennesker gik sammen og bad for freden, så

ville der blive fred, og krige eller tanken om krig ville ikke længere eksistere.

I nogen tid var der stilhed, medens det jeg havde fortalt dem trængte ind. Så sagde kvinden: Jeg ville ønske at du kunne blive her et stykke tid og lære os det! Vi har set et mirakel, men nogen kom og sagde, at vi ikke skulle tale om det.

Jeg hvilede i nogle timer. Så stod jeg op, klædte mig på og skrev et brev til mine venner i Shanghai, og fortalte dem hvad der var sket med mine papirer. De sendte mig et nyt pas med luftpost, og det lettede min tilværelse i meget høj grad. Der kom også et brev fra en meget rig dame. - I nogen tid, skrev hun, - har jeg søgt Deres adresse. Min datter, som De reddede fra japanernes klør, er nu her hos mig og er fuldstændig restitueret. De reddede hende fra at blive voldtaget og fra det der var værre, og jeg ønsker at betale vor gæld til Dem,, i hvert fald i den udstrækning det er muligt Vi føler vor taknemmelighed, og jeg beder Dem om at meddele mig, hvad jeg gøre for Dem.

Jeg skrev til hende og fortalte, at jeg havde et ønske om rejse tilbage til Tibet for at dø der. - Jeg har penge nok til kunne købe en billet til en havn i Indien, svarede jeg, - men ikke nok til at kunne komme tværs over kontinentet. Hvis du virkelig vil hjælpe mig, så køb en billet fra Bombay til Kalimpong i Indien. Jeg behandlede hele sagen som en spøg, men uger senere modtog jeg et brev indeholdende en første klasse billet til sørejsen og en første klasses billet resten af vejen Kalimpong i Indien. '

Jeg skrev omgående til hende og udtrykte r taknemmelighed, og fortalte, at jeg ville give de penge, jeg således havde sparet, til negerfamilien, som havde været venlig imod mig.

Negerfamilien var ked af, at jeg skulle rejse, men lykkelige for at jeg for en gangs skyld skulle rejse komfortabelt. Det var utroligt svært at få dem til at modtage penge. Til slut delte vi dem mellem os!

- Der er en ting, jeg vil spørge om, sagde negerkvinden. - Du vidste, at pengene ville komme eftersom de skulle tjene et godt formål. Sendte du, hvad du kalder en *tænkt form* efter dem?

- Nej, svarede jeg, det må være sket gennem en kilde langt borte fra denne verden.

Hun så undrende ud." - Du lovede os at du ville fortælle om den *tænkte form*, før du rejste. Har du tid til det nu?

- Ja, svarede jeg. - Sæt jer ned så vil jeg fortælle jer en historie. Hun satte sig ned og foldede hænderne. Hendes mand slukkede noget af lyset og lænede sig tilbage i stolen, da jeg begyndte at tale:

- I det brændende sand, mellem de store og grå stenbygninger og med den blændende sol over sig vandrede en lille gruppe mænd gennem de smalle gader. Efter nogle minutters vandring standsede de ved en tarveligt udseende dør, bankede på og gik ind. Der blev udvekslet nogle få bemærkninger, og

mændene fik overrakt fakler, som spruttede og sendte små dråber harpiks overalt. Langsomt vandrede de videre gennem korridorer og kom længere og længere ind i Ægyptens ørken.

Luften var tung og usund. Den trængte ind gennem næsen og klæbede til slimhinderne og gav dem kvalme.

- Der var intet andet lys end det der kom fra fakkelbærerne, som gik i spidsen for den lille procession. Da de kom længere ned i det underjordiske kammer blev duften af røgelse, myrrha og mærkelige eksotiske urter stærkere. Der var også en mærkelig lugt af død, af forrådnelse, og hensygnende vegetation.

Ved den fjerneste væg stod en samling krukke, der indeholdt hjerter og indvolde af de mennesker, som var ved at blive balsamerede. De var omhyggeligt mærkede med angivelse af indholdet og datoen for forseglingen. Processionen fortsatte, gik forbi dem; uden at ænse dem og fortsatte videre forbi salpeterbadet, i hvilket legemerne blev sænket ned og holdt i halvfems (90) dage. Og nu flød der legemer i disse bade, og af og til kom en medhjælper frem og vendte op og ned på dem ved hjælp af en lang stang. Næsten uden at kaste et blik på disse flydende legemer gik processionen ind i det inderste kammer. Dér, hvilende på planker af sødt duftende træ, lå den Faraos, indhyllet i tøj - bandager, overdrysset med vellugtende urter og indsmurt i salver.

- Fire bærere kom ind i kammeret, tog liget og vendte det, og hvorefter de placerede det i et let træhylster, som havde stået ad væggen. Idet de løftede det til skulderhøjde, vendte de og fulgte fakkelbærerne ud af det underjordiske rum, salpeterbadene, og ud af rummene som husede Ægyptens balsamerere. Liget blev båret til et andet kammer, som lå nærmere overfladen, og hvor et svagt lys skinnede ind. Her blev det taget ud det grove træhylster, og sat ind i et andet som nøjagtigt havde ligets form. Hænderne blev lagt over kors på brystet og bundet stramt til med bandager. En papyrusrulle, som fortalte den døde mands historie, blev lagt ved siden af.

- Her kom præster fra Osiris, Isis og Horus. Her sang de de indledende bønner, som skulle føre sjælen gennem under-verdenen. Her forberedte også Ægyptens troldmænd og magikere den *tænkte form*, den *tænkte form* som skulle beskytte den døde legeme og hindre vandaler i at bryde sig ind i graven og forstyrre freden.

- Overalt i Ægypten blev der udstedt proklamationer, som fortalte om de straffe, der ville blive dem til del, som krænkede graven. Straffen var følgende: først ville tungen blive revet ud af forbryderen og hans hænder blive hugget af ved håndledet. Få dage senere ville hans indvolde blive taget ud, og han ville blive begravet i det varme sand med kun hovedet stikkende frem, et ophold som kun ville vare et par timer.

- Tutankhamons grav blev berømt på grund af den forbandelse, som de der krænkede graven blev udsat for. **Alle der trængte ind i Tutankhamons grav døde eller pådrog sig mystiske uheldelige sygdomme.**

- De ægyptiske præster var i besiddelse af en videnskab, som er gået tabt, videnskaben til at skabe den *tænkte form*, til at foretage ting, som mennesket ikke kan klare. Men den videnskab behøvede ikke at være gået tabt, for hvem som helst kan, med lidt øvelse, og med nogen stædighed, skabe en *tænkt form* som vil virke for det gode eller det onde.

- Hvem var den digter som skrev: - Jeg er herre over min sjæl? Den mand udtrykte en stor sandhed, måske større end han var klar over, for mennesket er i høj grad herre over sin sjæl. Folk i den vestlige verden har udtænkt materielle ting, mekaniske ting, alt sammen ting som har med det verdslige at gøre. De har prøvet at udforske rummet, men de har svigtet når det drejede sig om at udforske det største mysterium af alle, menneskets underbevidsthed, for ni tiendedele af mennesket er underbevidst, hvilket vil sige at kun en tiendedel er bevidst.

Kun en tiende-del af menneskets muligheder er genstand for vilje. Hvis et menneske kan være halvanden tiendedel bevidst, vil han være et geni, men genier på jorden er kun genier i én retning. Ofte er de meget ufuldkomne i andre retninger.

- Ægypterne i Faraos dage var fortrolige med kraften i underbevidstheden. De begravde deres Faraos i dybe grave, og med deres kunst, og med deres kendskab til menneskeheden, omspandt de gravene med fortryllelse. De lavede *tænkte former* som vogtede de døde faraos grave, og forhindrede de ubudne gæster i at trænge ind.

- Men man kan lave *tænkte former* som vil det gode, men vær sikker på at de er bestemt for det gode, for en *tænkt form* kan ikke skille godt fra ondt. Den kan gøre både godt og ondt, men den onde *tænkte form* vil til slut bringe ulykke over sin fremstiller.

- Historien om Aladdin, er i virkeligheden historien om en *tænkt form* der var forhekset. Den er baseret på en af de gamle kinesiske legender, legender som virkelig er sande.

- Fantasien repræsenterer den største kraft her på jorden. Fantasi er et dårligt navn. Hvis man bruger ordet fantasi tænker man automatisk på en frustreret person med neurotiske tendenser, og dog kunne intet være fjernere sandheden. Alle store kunstnere, alle store malere, også store forfattere, har en brilliant kontrolleret fantasi, ellers ville de ikke kunne forestille sig den færdige ting, som de er i færd med at fremstille.

- Hvis vi i hverdagen kunne tøjle vor fantasi, så ville vi kunne gøre det vi nu betragter som mirakler. Lad os for eksempel sige, at en af vore kære lider af en uhelbredelig sygdom, en sygdom som videnskaben ikke kan helbrede. Denne person kan blive helbredt, hvis en anden skaber en *tænkt form*, som opnår kontakt med den syges overjeg og hjælper dette overjeg med at skabe nye dele til erstatning for de angrebne. Således kan en person der lider af sukkersyge med den rigtige hjælp genskabe de beskadigede dele af bugspytkirtlen, hvis manglende funktion er årsag til sygdommen.

- Hvordan kan man skabe en *tænkt form*? Nåh ja, det er let. Det vil vi komme ind på nu. Man må først bestemme sig for hvad man vil udføre og være sikker på at det er noget godt. Så må man tage fantasien til hjælp; man må forestille sig det man ønsker at gøre. Vi forudsætter at personen er syg i et eller andet organ.

Hvis vi skal skabe en *tænkt form*, må vi forestille os den person, som skal kureres, meget nøje. Vi må prøve at forestille os det organ som skal helbredes. Når vi har skabt et billede af dette omtalte organ, må vi forestille os at det langsomt bliver bedre og bedre. Således laver vi denne *tænkte form* ved at forestille os personen; vi forestiller os den tænkte form stående ved siden af den syge, og med overnaturlige kræfter række ind i det syge legeme, og med en helbredende berøring få sygdommen til at forsvinde.

- Hele tiden må vi tale til den *tænkte form*, som vi har skabt, med fast og velvillig stemme. Der må ikke på noget tidspunkt være nogen negativitet at spore, ej heller tvivl. **Vi må tale i det jævnest mulige sprog og så direkte som muligt. Vi må tale, som om vi talte til et lille barn. Den *tænkte form* kan ikke ræsonnere, og kan kun lyde en enkelt kommando og en enkelt fremstilling.**

- Der kan for eksempel være et sår på et eller andet organ, og vi må sige til den *tænkte form*: - Du skal helbrede dette eller hint organ. Vævet er angrebet. *Dette må gentages adskillige gange daglig, og hvis du forestiller dig, at den tænkte form virkelig gør noget ved det, så gør den det virkelig. Det skete for ægypterne, og det kan ske for vore dages mennesker.*

- Der er mange autentiske tilfælde, hvor grave er blevet hjemsoget af uvirkelige skikkelser. Det skyldes at enten de døde personer eller andre har tænkt så hårdt, at de ligefrem har lavet en form for teleplasma.

Ægypterne på Faraos tid begravede Faraos balsamerede lig, men de anvendte utraditionelle metoder for at deres *tænkte form* kunne genoplives selv efter tusinder af år. De dræbte slaverne langsomt og pinefuldt. De fortal dem, at de ville være uden smerte i den næste verden fordi de ved deres død ydede det nødvendige materiale, hvilket man kunne fremstille en legemlig *tænkt form*. Arkæologiske optegnelser har for længe siden dokumenteret spøgelses og forbandelser i gravene, og at alle disse ting alene er resultatet af absolut naturlige, absolut normale love.

Tænkte former kan laves af hvem som helst med bare en lille smule træning, men det er nødvendig at du hele tiden koncentrerer dig om det gode i din *tænkte form*, for hvis du prøver at lave en ond *form*, så er det helt sikkert, at den *tænkte form* vil vende sig imod dig, og gøre dig megen skade rent fysisk, måske mentalt, eller i det astrale stadium.

De næste dage havde jeg travlt med at skaffe transit visa, og gøre de sidste forberedelser og pakke de ting sammen, som skulle sendes til mine venner i Shanghai. Min krystalkugle var omhyggeligt pakket ned og sendt med, for at kunne bruges i fremtiden, ligeledes sendte jeg mine kinesiske papirer med, papirer som for resten temmelig mange myndighedspersoner har set nu.

Jeg holdt mine personlige ejendele nede på et absolut minimum, og tog kun et sæt tøj og

det nødvendige undertøj med mig. Da jeg ikke havde tillid til embedsmænd, havde jeg lavet fotokopier af alle mine papirer, pas, billetter, vaccinations- certifikater og så videre! - Kommer I med og vinker farvel? spurgte jeg mine negervenner.

- Nej, svarede de. - Vi ville alligevel ikke få lov til at komme ind på grund af vores hudfarve!

Den sidste dag kom, og jeg tog bussen ned til dokkerne. Jeg havde kun en lille håndtaske med mig, og da jeg fremviste min billet, blev jeg stillet overfor spørgsmålet om, hvor resten af bagagen var. - Dette her er alt, svarede jeg. - Jeg har ikke mere.

Tjenestemanden var tydeligt forvirret, og mistænksom. - Vent her, mumlede han, og skyndte sig ind i det inderste kontor. Nogle minutter senere kom han ud igen, nu fulgt af en ældre mand. - Er dette al deres bagage, hr.?. spurgte den nye mand.

- Det er det, svarede jeg.

Han rynkede panden, så på mine billetter, sammenlignede alle detaljerne med nogle lister og vandrede af sted med mine billetter og listerne. Ti minutter senere kom han tilbage og så meget forstyrret ud. Idet han rakte mig mine billetter og andre papirer, sagde han: - Det er meget usædvanligt at folk rejser helt til Indien, med så lidt bagage! Han rystede på hovedet og gik sin vej.

Den første tjenestemand havde øjensynligt bestemt sig for at holde sig helt uden for denne vendte sig bort og ville ikke engang besvare mit spørgsmål om, hvor skibet befandt sig. Til sidst så jeg i mine papirer og fandt ud af, at det ene var et boarding pas som gav alle nødvendige oplysninger.

Der var lang vej at gå til skibet, og da jeg nåede frem til det, så jeg en politimand, som stod ved landgangen og opmærksomt betragtede passagererne gå ombord. Jeg gik frem og viste min billet og gik ombord. En times tid senere kom to mænd ind i min kabine og spurgte mig, hvorfor jeg ikke havde nogen bagage. - Men min gode mand, sagde jeg, - jeg troede, at dette land var et af de frieste i verden? Hvorfor skulle jeg være besværet med bagage? Hvad jeg ønsker at tage med mig er min egen sag, ikke sandt? Han mumlede noget uforståeligt og rodede i sine papirer og sagde: - Vel, vi må bare sikre os at alting er i orden. Tjenestemanden, som først så Deres papirer, troede, at De prøvede at flygte fra myndighederne, fordi De ikke havde nogen bagage. Han gjorde bare sin pligt.

Jeg pege på min kuffert. - Alt hvad jeg behøver er her; jeg kan klare mig med det til Indien, hvor jeg har mere bagage stående.

Han så lettet ud.- Ah, så De har mere bagage i Indien, ja, så er det jo en anden sag.

Jeg smilede for mig selv og tænkte: - De eneste gange har problemer med at komme ind eller ud af et land, er når jeg gør det helt legalt. Når alle mine papirer er i orden begynder der vanskelighederne.

Livet ombord var kedeligt, de andre passagerer var standsbevidste, og historien om at jeg kun havde en medbragt kuffert, satte mig straks udenfor selskabet. Da jeg altså blev accepteret af det ret snobbede samfund, som hurtigt dannedes ombord, følte jeg mig så ensom som i en fængselscelle men dog med den store forskel, at jeg kunne gå frit. Det var både belærende og morsomt, at se de andre passagerer til kalde en steward for at få deres dækstol rykket et lille stykke væk fra min.

Vi sejlede direkte fra New Yorks havn til Gibraltarstrædet og fortsatte tværs over middelhavet og lagde til i Alexandria. Videre til Port Said, gennem Suezkanalen og ind i Det Røde Hav. Varmen generede mig meget; Det Røde Hav var næsten kogende, men endelig kom vi ud af det og sejlede over Det Arabiske Hav for at gå til kaj i Bombay. Jeg havde nogle få venner i denne by, deriblandt nogle buddhistpræster, og jeg tilbragte en uge i selskab med dem, inden jeg fortsatte rejsen gennem Indien til Kalimpong. Kalimpong var overrendt af spioner og journalister. Nyankomne fandt hurtigt ud af, at livet dér var et helvede på grund af de utallige, meningsløse forhør alle til rejsende måtte igennem. Der blev stillet spørgsmål på spørgsmål om fuldstændig ligegyldige ting, og det krævede svar der var lige så meningsløse og intetsigende. Denne tilbøjelighed til at snage i andre folks affærer, som især vesterlændinge udmærker sig ved at have, er for mig en gåde. Jeg fatter ærligt talt ikke grunden til denne nysgerrighed.

Jeg var glad da jeg endelig forlod Kalimpong og drog til mit eget land, Tibet. Jeg var ventet

og blev mødt af et stort selskab af fornemme lamaer, klædt som tiggere og handelsmunke.

Mit helbred var hastigt på retur, og dette bevirkede, at vi ofte måtte gøre holdt og hvile. Men cirka ti uger senere kom vi frem til et ensomt beliggende lamakloster højt oppe i Himalayabjergene, hvorfra vi kunne se ud over Lhasadalen. Klosteret var så lille og så vanskeligt tilgængeligt, at de kinesiske kommunister ikke havde interesseret sig for det.

Jeg hvilede i nogle dage og prøvede at genvinde mine kræfter. Nu var jeg endelig hjemme, og for første gang i mange år følte jeg mig lykkelig. De skuffelser og forræderier, jeg havde været udsat for i vesten, forekom mig nu blot at have været ond drøm. Daglig kom små flokke af mine landsfæller for fortælle mig om de begivenheder, der havde fundet sted, og for at lytte til det, jeg kunne fortælle om den hårde verden udenfor vore grænser.

Jeg deltog i alle gudstjenesterne og fandt vederkvægelse og trøst i de kendte ritualer. Og dog var jeg afsondret fra de andre, fordi jeg snart skulle dø for senere at genopstå. Snart skulle jeg opleve en af de mærkeligste ting som er faldet i menneskes lod. Og var det dog så mærkeligt? Dalai Lama havde selv gået det. Gang på gang havde han overtaget et nyfødt barns legeme. Men forskellen var at jeg skulle overtage en voksens legeme og forme det ind i mit eget, udnytte hele legemet, molekyle for molekyle, ikke bare sjælen. Skønt jeg ikke var kristen havde mine studier i Lhasa krævet at jeg læste de kristnes Bibel og jeg havde gået til forelæsninger om den. Jeg vidste at der i Bibelen stod skrevet om Jesus, søn af Josef og Maria, **at hans legeme var blevet overtaget af Helligånden og var blevet Kristus.** Ifølge Kristi lære var reinkarnation bandlyst, overtagelse af en andens legeme var bandlyst tillige med mange andre ting.

Jeg betragtede byen Lhasa som lå langt dernede, gennem vinduet i min celle. Det var svært for mig at fatte, at de forhadte kommunister regerede dér. Vi vidste at de prøvede at vinde de unge tibetanere over på deres side med gyldne løfter. Vi kaldte det ”at slikke, honning af knivbladet“, for jo mere honning der blev slikket af, jo hurtigere ville den skarpe æg komme frem. Kinesiske tropper stod vagt ved Pargo Kaing; ved indgangen til vore templer stod kinesiske tropper, ligesom vestens strejkevagter, og hånede vor ældgamle religion. Munkene blev forhånede, ja endog mishandlede, og de uvidende bønder og hyrder blev opfordret til at gøre det samme.

Her oppe var vi i fred for kommunisterne. Det var et af de mest utilgængelige steder. Området var fuldt af skjulesteder; der var myriader af huler, og adgangen hertil var begrænset af en enkelt sti, som snoede sig op over selve bjergtoppen. Den var smal og stejl, et enkelt fejltrin ville betyde et fald på mere end tusind meter. Når vi gik udenfor, iførte vi os dragter, som smeltede sammen med bjergsiden. De grå dragter beskyttede os mod at blive opdaget af de kinesiske vagtposter, som til stadighed gennemsøgte terrænet med kikkert.

Langt borte kunne jeg se kinesiske specialister anvende teodolitter og målestokke. De kravlede rundt som myrer, placerede deres stokke og gjorde optegnelser i deres bøger. En munk kom til at gå ind foran en soldat, en forseelse der omgående fik soldaten til at stikke sin bajonet i benet på, munken. Gennem, min kraftige kikkert, min eneste luksus; kunde jeg se blodet sprøjte og det sadistiske grin på kineserens ansigt.

Det var en god kikkert og jeg kunde se langt omkring. Til det stolte Potala og mit eget Chakpori. Der var noget der rørte sig i mit baghovede, der var et eller andet der var galt – noget der manglede i mit billede jeg lige havde set. Der var intet der rørte sig på vandet i søen ved Slangetemplet. I Lhasas gader var der ingen hunde der rodede rundt i affaldsdyngerne. Ingen vildgæs, ingen hunde! Jeg vendte mig om mod munken ved min side. - Kommunisterne har dræbt dem alle for at spise dem. Hunde arbejder ikke derfor skal de heller ikke æde, siger kommunisterne, men de skal til gengæld selv ædes. Det er nu en forbrydelse at eje en hund, kat eller anden form for kæledyr. Jeg så med rædsel på munken. En forbrydelse at holde hund? Uvilkårligt så jeg igen på Chakpori. - Hvad er der sket med vore katte der? spurgte jeg.

- Dræbt og spist, var svaret.

Jeg sukkede og tænkte: - Ah, hvis jeg dog bare kunne fortælle folk, hvordan kommunismen i virkeligheden er, hvordan de behandler menneskene. Hvis blot folk ikke var så svære at overbevise.

Jeg tænkte på den høje lama, jeg for nylig havde mødt. Han havde fortalt mig en hårrejsende historie om en gruppe nonner, der havde været udsat for et overfald af kinesiske

kommunister. Lamaen havde på en rejse truffet den eneste overnonne som efter at have aflagt beretningen var udåndet i hans arme. Hun og de øvrige nonner, fortalte hun, blevet overfaldet af en horde vilde kinesiske soldater. De havde vanhelliget deres hellige steder og stjålet alt af værdi.

Den gamle priorinde havde de klædt nøgen, og smurt hende ind i smør. Derefter havde de sat ild til hende og grinet og hylet af glæde over hendes fortvivlede skrig. Til sidst, da hendes stakkels sorte, forkullede legeme lå på jorden, stak en af soldaterne sin bajonet i hende for at være sikker på at hun var død.

Ældre nonner blev ligeledes klædt af og rødglødende jern blev stukket ind i dem, til de døde under store pinsler. Yngre nonner blev voldtaget for øjnene af de andre, alle blev voldtaget mellem tyve og tredive gange i løbet af de tre dage soldaterne var der.

Et lille selskab af munke som var på vej til Lhasa, havde truffet dem og forsøgt at hjælpe dem ved at give dem deres egne klæder og havde på alle måder forsøgt at bevare dem smule liv, der endnu var tilbage i dem. De kinesiske kommunistesoldater, som også var på vej til Lhasa, havde overrasket dem og behandlet munkene med en sådan brutalitet, at det ikke kan beskrives.

- Ah! Om man kunne fortælle den vestlige verden om kommunisternes terror, tænkte jeg, men jeg skulle senere finde af, at det er umuligt at skrive eller fortælle sandheden i vesten. Alle grusomhederne må gattes ud, alt må have et skær af anstændighed. Er kommunisterne anstændige, når de tager, mishandler eller dræber? Hvis folk i den vestlige verden ville lytte til de sande beretninger fra dem der har lidt, ville i sandhed kunne spare sig selv for sådanne afskyeligheder, kommunisme er snigende som kræft, og når folk tror at det kun er en anden slags politik, så er der virkelig fare for jordens folkeslag. Som én af dem der har lidt, vil jeg sige: vis folk i skrift og i billeder (ligeegyldigt hvor skrækkelige de er) hvad der foregår bag jerntæppet.

Mens jeg rugede over disse ting og betragtede landskabet under mig, kom en gammel krumbøjjet mand, der støttede sig til en stok, ind i min celle. Hans ansigt var præget af meget lidelse. Hans kindben stak frem og var dækket af en pigmentagtig hud. Jeg så at han var blind, og rejste mig for tage imod ham. Hans øjenhuler lyste som vrede røde huller og hans bevægelser var usikre som hos den der ikke har været blind ret længe. Jeg satte mig hos ham og tog hans hånd og tænkte på, at vi her i det besatte land ikke længere havde noget, der kunne lindre smerte og bortveje de lidelser, som hans tomme øjenhuler måtte give ham.

Han smilede tålmodigt og sagde: -, Du bekymrer dig om mine øjne, broder, og grunden til deres tilstand. Det skete på den hellige vej, hvor jeg var knælet ned i støvet foran et helligt alter. Da jeg rejste mig op og så i retning af Potala, var der ved et uheld en kinesisk officer i samme synsfelt. Han anklagede mig for at have set hovent på ham, ja oven i købet betragtet ham fjendtligt. Jeg blev bundet fast bag i hans vogn og slæbt hen ad jorden til torvet. Der blev i hast samlet tilskuere sammen, og for øjnene af dem blev mine øjne revet ud og kastet for fødderne af mig. Min krop har, som du kan se, mange sår, der endnu knapt er begyndt at hele. Jeg blev ført hertil af andre og er glad for at møde dig.

Jeg gispede højt af rædsel, da han åbnede sin kjortel, for hele hans krop var en stor rå, blodig masse, efter at være blevet slæbt bag efter. vognen. Jeg kendte denne mand udmærket. Jeg kendte ham fra dengang jeg blev lama, for han havde været en af mine faddere. Jeg havde studeret under ham som aspirant.

Han havde været lama, dengang da jeg var draget ned under Potala for at gennemgå ceremonierne om ”Den Lille Død”. Nu sad han her ved siden af mig, og jeg så at hans død var nært forestående.

- Du har rejst vidt omkring og set og oplevet meget, sagde han. - Nu er min sidste opgave i denne inkarnation at hjælpe med at få et blik via de akashiske optegnelser ind i en vis englænders tilværelse. Han er meget ivrig efter at overdrage sit legeme, så du kan overtage det. Du vil kun få små glimt, for det kræver megen energi, og vi er begge svage. Han tav, og lidt senere fortalte ha med et svagt smil: - Den kraft jeg må anvende, vil betyde enden på mit liv. Men jeg er glad for at få lejlighed til at erhverve mig fortjeneste ved at udføre denne opgave. Tak, broder, fordi du gør dette muligt. Når du er tilbage efter astralrejsen, vil jeg ligge død ved siden af dig.

De akashiske optegnelser! "Hvilken vidunderlig kilde til viden var ikke de "De akashiske optegnelser". Hvor er det tragisk, at folk ikke undersøger de muligheder, der ligger i optegnelserne, i stedet for at fremstille atombomber. Alt hvad vi foretager os, alt hvad der sker, bliver usletteligt aftrykt i Akasha, dette fintmærkende medium som gennemtrænger alle materier. Enhver bevægelse, som har fundet sted på jorden siden dens skabelse, er tilgængelig for den, som har den nødvendige øvelse. For dem, der holder deres øjne åbne, ligger hele verdenshistorien åben. En gammel forudsigelse fastslår, at efter slutningen af dette århundrede vil videnskabsmænd kunne bruge de akashiske optegnelser til at se tilbage i historien. Det vil være interessant at få at vide, hvad Cleopatra i virkeligheden sagde til Antonius, eller hvad Gladstones berømte bemærkninger gik ud på. For mig ville det være pragtfuldt at se mine kritikeres ansigter, når de konstaterer, hvilke fæhoveder de har været, når de bliver *tvunget* til at indrømme, at jeg skrev sandheden. Det eneste der er trist i denne sammenhæng, er, at ingen af os vil være til stede der til den tid.

Men disse akashiske optegnelser, kan vi forklare dem nærmere? Alt hvad der sker *præges* af sig selv i dette medium, som gennemtrænger selv luften. Når en lyd er opstået, eller en bevægelse er blevet påbegyndt, er den for altid registreret. Ved hjælp af egnede instrumenter kan alle se det. Prøv at betragte det, som man betragter lyset, eller de vibrationer som kaldes lys eller synsevne. Som enhver videnskabsmand ved, ser vi stjerner om natten, som måske ikke længere eksisterer. Nogle af de stjerner er så langt borte, at lyset fra dem, som når os nu, kan være begyndt sin rejse til jorden, endnu før den blev til. Vi har ingen mulighed for at vide, om stjernen døde for en million år siden, for vi vil stadig kunne se lyset i måske endnu en million år. Det vil måske, være lettere, hvis vi taler om lyden. Når vi ser et lynglimt, hører vi først lyden nogle sekunder senere. Det er lydets langsomhed, der gør, at vi først ser lynet og bagefter hører lyden. Det er lysets langsomhed, der gør det muligt at se ind i det forgangne.

Hvis vi på et øjeblik kunne flytte os til en planet så langt borte, at det tager lyset et år at nå jorden, som vi lige havde forladt, så kunne vi dér se lys som var opstået et år, før det nåede os. Hvis vi havde nogle superstærke, superfølsomme kikkerter, med hvilke vi kunne betragte en hvilken som helst del af jorden, ville vi kunne se begivenheder, som var et år gamle. Hvis vi fik evnen til at flytte til en planet, sammen med vor kikkert, og denne planet lå så langt borte, at lyset fra jorden var en million år om at nå den, ville vi være i stand til at se jorden, som den så ud for en million år siden. Ved at bevæge os længere og længere væk, på et øjeblik naturligvis, kunne vi nå et punkt, hvor vi ville være i stand til at overvære jordens tilblivelse og måske endda solens.

De akashiske optegnelser sætter os netop i stand til det. Ved specialtræning kan vi bevæge os ind i astralverdenen, hvor tid og afstand ikke eksisterer, og hvor der findes andre dimensioner. Så kan man se alt. Andre tider og andre afstande. Lad os tage et eksempel: Forestil dig, at du har en kilometer tynd tråd, for eksempel en sytråd. Man er nødt til at bevæge sig ad den ene side og om på den anden. Som det forholder sig på jorden, kan man ikke bevæge sig gennem tråden, og heller ikke rundt om dens omkreds. Man er nødt til at rejse en kilometer hen ad overfladen og tilbage igen på den anden side. Rejsen er lang. **På astralplanet bevæger man sig bare igennem.** Dette eksempel er selvfølgelig meget simpelt, men at bevæge sig gennem de akashiske optegnelser er ligeledes simpelt, når man bare ved hvordan man skal gøre det.

De akashiske optegnelser kan ikke anvendes til forkastelige formål, de kan ikke bruges til opnåelse af oplysninger, som ville være til skade bagefter. Uden særlig tilladelse kan man ikke få lov til at se og diskutere en privatpersons affærer. Man kan naturligvis se og diskutere ting og begivenheder, som er rent historiske.

Nu skulle jeg altså se glimt af en andens privatliv, og jeg skulle beslutte mig endeligt; skulle jeg overtage dette fremmede legeme som erstatning for mit eget? Mit eget blev stadig svagere og svagere, og hvis jeg skulle kunne udføre min tildelte opgave, var det nødvendigt at få et legeme som kunne hjælpe mig over den periode, hvor jeg skiftede molekylerne over til mit eget legeme.

Jeg satte mig tilbage i stolen og ventede til den gamle lama skulle tale.

Ottende kapitel.

Langsomt sank solen ned bag den fjerne bjergkæde og satte de høje toppe i relief. Dybrøde skygger trådte frem fra hulningerne, som dyr der kommer frem om natten for at lege. Langsomt krøb det bløde mørke langs foden af Potala, krøb højere, indtil kun det sidste skær reflekteredes på de gyldne tage, før også de var indhyllet i mørke. Et efter et dukkede der små lysglimt frem, ligesom rigtige juveller på sort baggrund.

Bjergvæggen i dalen fremstod meget hård og barsk, med lyset bag den svandt hen. Heroppe, i vort hjem blandt klipperne, fangede vi de sidste stråler af den nedgående sol der oplyste et bjergpas. Så var også vi i mørke. Vi havde intet lys, det var vi berøvet på grund af faren for opdagelse. os var der kun nattens mørke og mørket i, vore tanker, dens vi betragtede vort forræderisk invaderede land.

- Broder; sagde de blinde lama, hvis nærværelse jeg næsten havde glemt, medens jeg beskæftigede mig med mine egne sørgelige tanker. - Broder, skal vi drage af sted?

-sammen sad vi i lotusstilling og mediterede over det vi nu skulle opleve. Den milde nattevind klagede svagt i henrykkelse, medens den legede rundt om klippestykker og tinder og hviskede ind ad vinduet. Med et ikke ubehageligt ryk, som ellers følger med en sådan løsriven, for den blinde lama, som ikke længere var blind, og jeg befriede fra vore legemer ind i det frie område på en anden planet.

- Det er godt at kunne se igen, sagde lamaen, - man sæl først pris på sit syn, når man ikke længere har det. Vi svævede af sted sammen, ad den kendte vej, til det sted som vi benævnte MINDERNES HAL. Vi nærmede os i stilhed og så at andre og så at andre var i færd med at forske i de akashiske optegnelser, men hvad de så var usynlig for os, ligesom vore billeder ville være usynlige for dem.

- Hvor skal vi begynde, broder, sagde den gamle lama. -Vi vil ikke trænge os på, svarede jeg, - men vi skulle jo gerne se, hvad det er for en mand, vi har med at gøre.

I nogen tid herskede der stilhed mellem os, medens billederne viste sig skarpe og klare for os. - Ah nej, skreg jeg pludselig og sprang op. - Han er jo gift! Hvordan skal jeg klare det? Jeg har aflagt kyskhedsløfte! Jeg trækker mig ud af dette foretagende! Meget ophidset vendte jeg mig om og tav ved synet af den gamle mand, der rystede af latter. I lang tid var hans munterhed så stor, at han ikke kunne få et ord frem.

- Broder Lobsang, lykkedes det ham til sidst at få fremstammet, - du har virkelig livet mig op på mine sidste hensvindende dage. Jeg troede først at alle jordens djævle havde bidt dig, da du tog sådan på vej. Nuvel broder, det er overhovedet ikke noget problem, men lad mig først drille dig lidt. Du har fortalt mig om vesterlændingene og om deres mærkelige tro. Lad mig da citere fra denne, fra deres egen Bibel: ægteskabet er ukrænkeligt (Hebræerne, kapitel 13, vers 4). Endnu engang blev han angrebet af et latteranfald, og jo mere bistert jeg så på ham, jo mere lo han, indtil han til sidst holdt op af udmattelse.

Broder, fortsatte han, da han atter var i stand til det - de som leder og hjælper os har tænkt på det. Du og damen kan leve sammen i venskab, for det sker dog også for vore munke og nonner, at de til tider lever under samme tag. Lad os ikke tage sorgerne på forskud. Lad os fortsætte med optegnelserne. Med et dybtfølt suk nikkede jeg stumt. Jeg var ikke i stand at udtrykke mig med ord. Jo mere jeg tænkte på det, jo mindre syntes jeg om det. Jeg tænkte på min leder, Lama Mingyar Dondup, som havde det rart et eller andet sted oppe i Landet Med Det Gyldne Lys. Mit udtryk må være blevet mørkere og mørkere, for den gamle lama begyndte at le igen. Til sidst faldt der atter ro over os, og sammen betragtede vi levende billeder i de akashiske optegnelser. Jeg så manden, hvis legeme jeg skulle overtage. Med stigende interesse så jeg at han lavede kirurgisk udstyr og til min glæde så jeg, at han vidste, hvad han gjorde. Han var en dygtig tekniker, og jeg nikkede bifaldende, mens jeg så ham klare den ene ting efter den anden.

Scenen skiftede, og vi kunne se London i England, fuldstændig som om vi selv var til stede. De store røde busser larmede igennem gaderne, svingede ud og ind i trafikken, stap-fulde

af folk. En helvedes skrig og jammer brød ud, og vi så folk styrte til beskyttelsesrummene i de mærkelige beton-bygninger, der var opført i gaderne. Der hørtes en uophørlig knasende lyd fra antiluftskytset. Jagerfly tegnede deres streger på himlen. Uvilkårligt dukkede vi os, når bomberne fra et bombefly hvinede mod jorden. Der var et øjeblik stilhed og whoom! bygninger hoppede i vejret og kom ned igen som støv og murbrokker.

Nede i undergrundsbanen levede menneskene en mærkelig huleboertilvarelse. De gik til beskyttelsesrummene om aftenen og kom frem som muldvarpe den følgende morgen. Tilsyneladende levede hele familier hernede, sov på feltsenge og prøvede at få en smule privatliv ved at hænge tæpper imellem sig.

Jeg havde fornemmelsen af at stå på en jernplatform, højt oppe over Londons tage, med klart udsyn over den bygning folk kalder "The Palace". Et enkelt fly dukkede frem fra skyerne og tre bomber for ned imod den engelske konges hjem. Jeg så mig omkring. Når man ser gennem de akashiske optegnelser, ser man som om man selv er hovedperson, så både den lama og jeg oplevede alt som om vi var hoved personer. Det forekom mig nu som om jeg befandt mig en brandtrappe, der var udsænk over Londons hustage. Jeg havde set den slags før, men jeg måtte forklare min ledsager hvad den brugtes til. Så gik det op for mig, at den skikkelse jeg befragtede, var en mand fra luftmeldetjenesten, der havde udkig efter fly, for at kunne advare mod en truende fare. Luftalarmen blev afblæst, og jeg så manden klatre ned og tage sin hjelm af.

Den gamle lama vendte sig om mod mig med et smil. –Det er meget interessant, dette her. Jeg har aldrig set den slags begivenheder i vesten. Mine interesser har været begrænset til mit eget land. Nu forstår jeg hvad du mener når du siger at et billede er mere værd end tusind ord. Vi må kigge på det igen.

Medens vi sad og betragtede optegnelserne, så vi Londons gader blive mørklagte. Bilerne var forsynet med særlige lygte-skærme. Folk ramlede ind i lygtepæle og stødte mod hinanden. I undergrundstogene blev det almindelige lys slukket, når togene dukkede op til overfladen, og triste blå pærer blev tændt i stedet. Lyskasterne fejede hen over nattehimmelen; sommetider oplyste de spærreballonernes grå sider. Den gamle lama så på ballonerne med stor begejstring. Astralrejser forstod han udmærket, men disse grå uhyrer der var fortøjet højt oppe og svingede frem og tilbage i nattevinden, forbavsede ham virkelig. Jeg må tilstå at jeg fandt min ledsagers minespil ligeså interessant som de akashiske optegnelser.

Vi så manden gå ud af toget. og vandre gennem de mørklagte gader, indtil han kom til en stor beboelsesejendom. Vi så ham gå ind men fulgte ham ikke; i stedet betragtede vi det travle scenen udenfor. Husene var ødelagt af bomber, og redningsfolkene arbejdede stadig på at finde frem til de levende og døde. Sirenernes hyl afbrød redningsoperationerne. Højt oppe, ligesom møl der sværmer omkring en lampe, blev de fjendtlige fly fanget ind af søgelysenes krydsende stråler. De glimtende lys fra et af flyene vakte vor interesse, og vi så at glimtene var bomber på vej ned. En af dem faldt med et dumpt brag ned i en stor beboelsesejendom. Der kom et voldsomt lysglimt og derpå en sky af støv og murbrokker. Folk kom styrtende ud på gaden til en meget tvivlsom sikkerhed der.

- Du har haft det værre end dette, min broder, i Shanghai, ikke sandt? spurgte den gamle lama.

- *Meget værre*, svarede jeg. - Vi var forsvarsløse. Der var meget få hjælpemidler. Som du ved, blev jeg begravet i et ødelagt beskyttelsesrum dér og slap kun ud med besvær.

- Skal vi bevæge os lidt i tiden? spurgte min ledsager. - Vi er for svage til at opholde os længe ved hvert emne.

Jeg var absolut enig med ham. Jeg behøvede kun at vide, hvilket menneske det var der skulle overdrage mig sit legeme.

Jeg for min part havde ingen interesse i at snage ind i folks privatliv. Vi bevægede os længere frem i optegnelserne, gjorde holdt og fortsatte igen.

Morgenlyset var *besudlet* af røgen fra de mange ildebrande. Natten havde være et sandt inferno. Det så ud som om halvdelen af London stod i flammer. Manden gik ned ad gaden, som var fyldt med murrester og knust glas, en gade som var blevet bombet kraftigt. Ved en midlertidig barrikade blev han stoppet af en politimand. - De kan ikke komme længere, hr. Bygningerne er farlige. Vi så direktøren ankomme og tale med den mand, hvis liv vi betragtede. Med et ord til politimanden, dukkede de under rebet og gik sammen ind i den ødelagte bygning.

Vand sprøjtede ud over det hele fra sprængte rør. Sanitetsrør og el-ledninger var viklet ind i hinanden, som et fed garn efter at en killing havde leget med det. Et pengeskab hang på kanten af et hul, et lille skub ville være nok til at sende det ned gennem huset. Afsvedne tøjstykker/laser blafrede i brisen, og brændt papir fløj som flager af kulsort sne ind fra den nærmeste bygning. Jeg, som har set mere til krig og lidelser end de fleste, blev syg af at se på denne meningsløse ødelæggelse. Optegnelserne fortsatte....

Arbejdsløshed i krigstidens London! Manden prøvede blive antaget som reservopolitibetjent. Prøvede forgæves. Hans sundhedsattest var mærket fjerde grad, uegnet til tjeneste. Nu da han var uden arbejde på grund af udbombningen, måtte han søge arbejde overalt. Firma efter firma nægtede at antage ham. Der syntes ikke at være noget håb, intet som kunne kaste bare det mindste lys over hans hårde tid.

Til sidst, ved et tilfældigt besøg på en brevscole, hvor han havde studeret, og havde imponeret dem med sin kvikke hjerne og arbejdsiver, fik han tilbudt et job på deres kontor ud for London. - Det er et pragtfuldt sted, - sagde manden som havde antaget ham. - Tag derud med de grønne busser. Spørg efter Joe, han skulle være der ved ettiden, men de andre vil tage sig af Dem. Tag Deres kone med. Jeg har selv prøvet at blive flyttet derud. Landsbyen var i sandhed et hul! Og ikke det pragtfulde sted, som han var blevet forledt til at tro.

Der blev fly derude, de blev testet og fløjet derfra til andre dele af landet.

Livet på en brevscole var frygteligt kedsommeligt. Så vidt vi kunne se ved at betragte de akashiske optegnelser, bestod arbejdet i at gennemgå breve og formularer fra folk, og derefter fremsætte forslag om, hvilket kursus de skulle vælge. Min egen personlige mening er at korrespondancekurser er spild af penge, hvis de ikke kombineres med noget praktisk arbejde.

Vore ører fyldtes med en mærkelig lyd, som af en defekt motorcykel. Da vi så os om, fik vi pludselig øje på en mærkelig maskine, et fly uden pilot eller anden besætning. Det gav et host fra sig og motoren satte ud. Så dykkede flyet og eksploderede lige inden det ramte jorden. - Det var et af de tyske robotfly, forklarede jeg den gamle lama, - disse V1 og V2'er lader til at have været meget ubehagelige. Et andet robotfly kom tæt hen over det hus, hvor manden og hans kone boede. Det blæste vinduerne ud i den ene side af huset og væltede væggen i den anden side.

- Det ser ikke ud, som om de har ret mange venner, sagde den gamle lama. - Jeg tror også at de lever mere sammen som bror og søster end som mand og kone. Det må da være en trøst for dig, min broder! sagde den gamle mand og lo.

De akashiske optegnelser gav med tankens hastighed et billede af mandens liv. Vi kunne bevæge os fra den ene del til den anden, gå uden om visse afsnit og se gentagne gange på andre.

Det gik op for manden; at en række tilfælde havde fået hans tanker til at kredse mere og mere om østen. Hans drømme viste ham i Tibet. Men disse drømme var i virkeligheden astralrejser, som var under kontrol af den gamle lama. - Et af vore mindre problemer var, at han ønskede at anvende tiltaleformen "herre", hver gang han henvendte sig til en af os, fortalte den gamle mand mig.

-Nåh, svarede jeg, - det er en af de mest almindelige fejltagelser, som vestens mennesker gør sig skyldige i. De elsker at bruge navne, som indebærer at man har magt over andre. Hvad sagde du til ham?

Den gamle lama smilede og sagde: - Jeg snakkede lidt med ham. Jeg prøvede at få ham til at stille færre spørgsmål. Jeg skal fortælle dig hvad jeg sagde, for det er vigtigt når man skal slutte sig til hans indre egenskaber. Jeg sagde: Det er et udtryk, som jeg og de fleste af østens mennesker finder afskyeligt. "Herre" betyder, at man søger at herske over andre, søger en overlegenhed over dem, der ikke har nogen ret til at bruge ordet "herre". For os betyder "Herre" en, som behersker en viden eller en som er herre over de kødelige fristelser. Vi foretrækker ordet "guru" eller "adept", fortalte jeg ham. For ingen herre, i den betydning vi kender ordet, ville prøve at påvirke en elev eller prakke ham sine egne meninger på. I vesten er der visse grupper og samfund, der mener at de alene har nøglen til de himmelske steder. Visse religioner har brugt tortur til at omvende folk. Jeg mindede ham om et billedskærerarbejde, som hænger i et af vore lamaklostre, "Et tusind munke - et tusind religioner".

- Han forstod åbenbart, hvad jeg mente, sagde den gamle lama, - så jeg fortsatte med at smede, mens jernet var varmt. Jeg sagde: I Indien, i Kina og i det gamle Japan sidder disciplen

for fødderne af sin guru og søger lærdom. Ikke ved at stille spørgsmål, for den kloge discipel stiller aldrig spørgsmål, da han i så fald ville blive sendt bort. At stille spørgsmål ville for en guru være et bevis på, at disciplen endnu ikke er rede til at få svar på sine spørgsmål. Nogle disciple har ventet op til syv år på en oplysning, på svar på et spørgsmål, der ikke blev stillet. I den tid varetager disciplen guruens personlige behov, ordner hans klæder, sørger for hans føde og de få andre ønsker han kan have. Hele tiden er hans ører åbne for oplysning, for ved at modtage oplysning -måske høre han hvad andre får at vide, kan den kloge discipel drage sine egne slutninger. Og når guruen i sin visdom ser at disciplen gør fremskridt, kan han spørge disciplen, og hvis han da finder at noget af det disciplen har lært sig er forkert eller mangelfuldt, kan han rette fejlene og udeladelserne, når han får tid.

- I vesten siger folk: - Svar mig lige på noget: Fru Blavatsky sagde sådan, biskop Leadbeater siger sådan, Billy Graham siger sådan. Hvad siger De egentlig? Jeg tror, De har uret!

Vestens folk stiller spørgsmål bare for at snakke, de snakker og ved ikke hvad de skal sige, de ved ikke hvad de ønsker at høre og når en venlig guru svarer på et spørgsmål, siger studenten øjeblikkelig: - Ah, men jeg har hørt den og den sige dette eller hint eller noget helt andet.

- Hvis disciplen spørger guruen om noget, må det indebære, at disciplen ikke kender svaret, men på den anden side indebærer det også, at guruen kender det. Og hvis disciplen med det samme betvivler svaret, viser det at disciplen er uvidende og har en forudfattet og fuldkommen fejlagtig opfattelse af hvad der sømmer sig, og af almindelig anstændighed. Jeg siger derfor til dig, at den eneste måde at opnå oplysning på er at lade dine spørgsmål være ubesvarede og indsamle oplysninger, drage slutninger og bedømme, så vil du, når tiden er inde, få mulighed for at rejse astralt. Du vil også kunne meditere efter den esoteriske metode og vil således kunne rådføre dig med de akashiske optegnelser, som ikke kan lyve, og som ikke kan svare ud fra sammenhængen, som ikke giver oplysninger eller meninger, der er præget af personlige hensyn.

Menneskets lillehjerne lider af forstoppelse, som beklageligvis forsinker hans eller hendes udvikling og sjælelige fremgang. Den eneste vej til fremgang? Det er at vente og se. Der er ingen anden vej, der er ingen måde hvorpå du kun forcere din udvikling - undtagen ved en klar opfordring fra din guru, som kender dig godt. Og denne guru, der kender dig godt, vil snart fremskynde din udvikling, hvis han mener, at du er værdig til det.

Det forekommer mig, at de fleste mennesker i vesten ville have godt af at blive belært om dette! Men vi var her ikke for at belære, men for at overskue de vigtigste perioder i en mands liv, en mand som snart skulle forlade sit jordiske hylster.

- Dette er interessant, sagde den gamle lama, og gjorde mig opmærksom på en scene i de akashiske optegnelser. - Det tog lang tid at få det ordnet, men da han indså betydningen af det, gjorde han ingen indsigelser. Jeg betragtede scenen med nogen forvirring, men pludselig forstod jeg den. Jo! Det var et sagførerkontor. Papiret var en navneattest, og han var der for at få forandret sit navn. Jo, det var rigtigt, nu huskede jeg det.

Han, havde for nylig skiftet navn, fordi det var blevet videnskabeligt bevist, at det forrige navn ikke harmonerede med mit. Jeg læste dokumentet med stor interesse og så at det ikke var helt korrekt, men det var dog tilstrækkeligt tæt på.

Lidelserne var mangfoldige. Et tandlægebesøg forårsagede så megen skade, at det blev nødvendigt med et hospitalsophold. Da jeg rent fagligt var interesseret, overværede jeg operationen med største opmærksomhed.

Han - manden som vi betragtede - syntes, at hans arbejdsgiver var forsømmelig og ligegyldig over for ham. Vi, som fulgte ham, mente det samme, og den gamle lama og jeg var glade for at manden sagde sin stilling op på breviskolen. Deres møbler blev læsset på en flyttevogn - nogle af dem var gamle og slidte - og manden og hans kone forlod stedet og flyttede til en helt anden egn. I nogen tid boede de hos en kone, der levede af at spå, og som var umådeligt imponeret af sig selv. Manden kæmpede fortvivlet for at finde et arbejde. Noget der ville sætte ham i stand til at tjene penge på en ærlig måde.

Den gamle lama sagde: - Nu nærmer vi os det kritiske punkt. Som du vil se, kæmper han konstant mod skæbnen. Han har ingen tålmodighed, og jeg er bange for at han tager livet af sig hvis vi ikke handler hurtigt.

- Hvad vil du have jeg skal gøre? spurgte jeg.

- Du er den ældste i senioratet, sagde den gamle mand, - men jeg vil gerne have at du

mødte ham i det astrale, så du selv kunne tage stilling til det.

- Selvfølgelig, svarede jeg, - vi rejser sammen.

Et øjeblik stod jeg i dybe tanker, så sagde jeg: - I Lhasa er klokken to om morgenen. I England må den være otte på aftenen, for de er bagefter os i tid. Lad os vente her i tre timer, så kan vi føre ham med op i det astrale bagefter.

- Ja, sagde den gamle lama. - Han sover alene i et værelse så det kan vi sagtens gøre. Men lad os nu hvile, for vi er helt udmattede.

Vi vendte tilbage til vore legemer og sad side om side i det svage månelys. Lysene i Lhasa var slukkede nu, og det eneste lys kom fra munkenes celler og lidt klarere fra de kinesiske vagtposter. Lyden fra den lille bæk udenfor forekom unaturlig høj i nattens stilhed.

Højt oppefra lød en raslen af småsten, som vinden havde sat i skred. De raslede og sprang forbi os og rev større sten med sig. De gled ned ad bjergsiden for at ende i en larmende bunke i nærheden af en, kinesisk barak. Lys blev tændt, og soldaterne kom farende ud med riflerne hævet over hovedet, mens de søgte overalt af frygt for et angreb fra munkene i Lhasa. Røret stilnede snart af, og natten var atter fredfyldt.

Den gamle lama lo stille og sagde: - Det forekommer mig så besynderligt, at folk udenfor vort land ikke kan forstå astralrejser! Det forekommer mig så besynderligt, at de tror det er fri fantasi. Kunne man ikke forklare dem at selve dette at skifte sit legeme ud med et andet ikke er mere kompliceret, end det er for en chauffør at skifte fra den ene bil til den anden? Jeg fatter ikke rigtigt, at disse mennesker med deres tekniske fremskridt er så uvidende i alt, hvad der angår sjælen.

Da jeg jo havde stor erfaring om vestlige forhold, kunne jeg svare ham: - Jamen bortset fra et mindretal har vestens mennesker ikke evner for det åndelige. Alt hvad de ønsker er krig, sex, sadisme og retten til at blande sig i andres affærer.

Den lange nat slæbte sig af sted. Vi hvilede og forfriskede os med te og tsampa. Til sidst kom de første svage stråler af den gående sol op over bjergkæden bag os. Men dalen under os var stadig hyllet i mørke. Et sted begyndte en Yakokse at brøle, som om den mærkede, at en ny dag var på vej. Klokken var fem om morgenen, tibetansk tid. Jeg regnede ud, at klokken måtte være elleve i England. Så skubbede jeg blidt til den gamle lama, som sad og døsede. - Det er på tide at drage ind det astrale, sagde jeg.

Det vil blive sidste gang for mig, svarede han, - for jeg vender ikke tilbage til mit legeme.

Langsomt; uden at skynde os, nåede vi det astrale stadium. Afslappede ankom vi til huset i England. Manden lå og sov og vendte sig lidt uroligt i sengen. Hans ansigt bar præg af utilfredshed. Hans astrale form var omgivet af hans fysiske legeme uden noget tegn på adskillelse.

- Kommer du? spurgte jeg i det astrale. - Kommer du?

...gentog den gamle lama. Langsomt, næsten modvilligt rejste mandens astrale form sig over hans fysiske legeme. Rejste sig og steg op over det, svajede og nejede. Det pludselige brøl fra et forbipasserende tog havde nær sendt det tilbage til det fysiske. Så så det ud som om det astrale havde taget en beslutning, det rejste sig helt, og han stod foran os.

Du ønsker altså at forlade dit legeme? spurgte jeg. Ja, jeg gør. Jeg *hader* det! udbrød han voldsomt.

Vi stod og så på hinanden. Han forekom mig at være en meget misforstået mand. En mand som ikke ville udmærke sig i England men ville have muligheder i Tibet. Han lo bittert:

- Så du vil have mit legeme! Ha! Du vil snart finde ud af at det er en misforståelse. Det er ikke det du *ved*, der betyder noget her i England, men hvem du *kender*. Jeg kan ikke få arbejde, jeg kan ikke engang få understøttelse. Se om du kan gøre det bedre!

- Rolig, min ven, sagde den gamle lama, - for du ved ikke, hvem du taler til. Måske er det din arrogance, der har forhindret dig i at få arbejde.

- Du bliver nødt til at anlægge skæg, sagde jeg, - for hvis jeg overtager dit legeme, vil mit eget snart træde i stedet, og jeg er nødt til at have skæg for at skjule mine beskadigede kæber. Er det muligt for dig at få skæg?

- Ja, sagde han, - det kan jeg sagtens.

- Udmærket, sagde jeg, - jeg kommer tilbage om en måned og overtager dit legeme og befrier dig, således at mit eget legeme får mulighed for at erstatte det, jeg har overtaget. Men

fortæl mig nu, hvornår du første gang blev kontaktet af vores folk.

- Ah, det er lang tid siden, sagde han. - Jeg har altid levet i England, alle urimelighederne og nepotismen. Hele mit liv har jeg været interesseret i Tibet og det fjerne østen.

Hele mit liv har jeg haft drømme, hvor jeg så, eller troede at Tibet, Kina og andre lande, som jeg ikke kendte. For mange år siden fik jeg en meget stærk trang til at udskifte mit navn officielt, hvilket jeg nu har gjort.

- Ja, bemærkede jeg, - det ved jeg alt om, men hvordan blev du kontaktet her for nylig, og hvordan oplevede du det.

Han tænkte sig lidt om, og så sagde han. Jeg skal fortælle dig det men jeg må gøre det på min egen måde, og en del af det jeg nu ved er anderledes end det jeg dengang vidste.

- Udmærket, var mit svar, - fortæl det på din egen facon, så kan vi rette misforståelserne senere. Jeg må lære dig bedre at kende, hvis jeg skal overtage dit legeme, og dette er en af måderne at gøre det på.

- Måske skulle jeg begynde med min første rigtige kontakt. Så kan jeg bedre samle mine tanker. Fra jernbanestationen længere oppe ad vejen kom en klagende, lyd fra et tog, som bragte sene passagerer hjem fra London. Kort efter hørtes lyden af et tog, som satte i gang, og så begyndte manden på sin historie. Jeg lyttede opmærksomt.

- Rose Craft i Thames Ditton, begyndte han, - var et ganske dejligt sted. Det var et hus, som lå trukket tilbage fra vejen. Foran var der en lille have, og bagved en meget større. Selve huset havde en altan bagtil, hvorfra man havde en fin udsigt over landskabet. Jeg tilbragte megen tid i haven, især i forhaven, som havde været forsømt i længere tid. Jeg prøvede ihærdigt at bringe den i orden. Græsset havde fået lov til at gro, så det var en halv meter højt, og at få det slået var et af de største problemer. Jeg havde allerede skåret det meste af med en indisk gurkhakniv. Det var hårdt arbejde, for jeg måtte ned på knæ for at skære græsset, og kniven skulle skærpes meget ofte. Jeg var også meget interesseret i fotografering, og havde i nogen tid prøvet at fotografere en ugle, som boede i et gammelt fyrretræ i nærheden, et fyrretræ der var helt omfavnet af vedbend. Min opmærksomhed blev henledt på et eller andet, der rørte sig i grenene ikke ret højt oppe over mit hoved. Jeg så op, og til min overraskelse så jeg en ung ugle, hoppede lidt rundt og klyngede sig til en gren, blændet af skarpe sollys. Stille lagde jeg min kniv fra mig og skyndte ind for at hente mit fotografiapparat. Med det i hånden listede jeg tilbage til træet og klatrede så forsigtigt som muligt op i træet Uglen var der stadig og jeg kravlede op imod den. Uglen kunne ikke se mig, men den kunne mærke at jeg var og rykkede længere ud på grenen. Jeg tænkte ikke på faren, fulgte med længere og længere ud, og uglen, som mærkede, at jeg nærmede mig, flyttede sig også, så den til sidst sat helt ude for enden grenen, der nu bøjede sig under min vægt.

- Pludselig gjorde jeg en hurtig bevægelse, og der lød et knæk, grenen knækkede og jeg faldt ned på jorden med hovedet først. Selve faldet forekom mig at være i evigheder. Jeg husker at græsset aldrig har set mere grønt ud, alting syntes så stort og jeg kunne se hvert enkelt blad med små insekter på.

Jeg husker også, at en mariehøne fløj op af forskrækkelse ved mit fald, og så mærkede jeg en skærende smerte, og jeg fornemmede et lysglimt med mange farver, og derefter var alt mørkt. Jeg ved ikke hvor længe jeg lå som en sammenkrøllet ubevægelig masse under det gamle fyrretræ, men ganske pludseligt blev jeg klar over at jeg var ved at frigøre mig selv fra mit fysiske legeme, jeg var i stand til at se tingene med større opfattelsesevne end nogensinde før. Farverne var nye og forbløffende klare.

- Forsigtigt rejste jeg mig op, og så mig omkring. Til min forfærdelse fandt jeg mit legeme liggende foroverbøjet på jorden. Der var intet blod at se, men der var en ordentlig skramme over den venstre tinding. Jeg var bragt helt ud af fatningen, fordi kroppen trak vejret med en snorkende lyd og vis tegn på betydelige kvaler.

- Død, - tænkte jeg, - jeg er **død** nu vil jeg aldrig komme tilbage. Jeg så en tynd røgsøjle stige op fra min krop, den steg langsomt op til mig fra hovedet. Der var ingen bevægelse i søjlen, ingen pulseren, og jeg blev greb af panik. Jeg spekulerede på, hvad jeg skulle gøre. Jeg syntes at være naglet til stedet af skræk, eller måske af en grund. Så var der pludselig bevægelse, den eneste bevægelse i denne min mærkelige verden, som tiltrak min opmærksomhed, og jeg havde nær skreget eller ville have skreget, hvis jeg havde haft en

stemme. Over græsplænen, henimod mig, kom der en skikkelse klædt som en tibetansk lama af høj Hans fødder svævede flere tommer over jorden, og alligevel nærmede han sig mig støt. Jeg så bestyrtet på ham.

- Han kom mod mig med udstrakte hænder, og han smilede. Han sagde: - Du har intet at frygte. Der er ingen som vil gøre dig ondt. Jeg havde indtryk af, at han talte et andet sprog end mit. Tibetansk måske, men jeg forstod det, og dog havde jeg ikke hørt nogen lyd.

Jeg kunne ikke engang høre fuglene, eller vindens susen mellem træerne. - Ja, sagde han og gættede, mine tanker, - vi bruger ikke tale, men telepati. Vi så på hinanden og på legemet, som lå på jorden mellem os. Tibetaneren så på mig igen, smilede og sagde: - Du er overrasket over at se mig? Men jeg er her fordi jeg blev draget mod dig. Jeg har forladt mit legeme i dette specielle øjeblik, og blev draget mod dig, fordi dine livsvibrationer er i fuldstændig harmoni med en, for hvem jeg handler. Jeg er kommet her fordi jeg ønsker dit legeme til en som må fortsætte livet i den vestlige verden, og fordi han skal udføre en opgave som ikke tåler nogen hindring.

- Jeg så forbløffet på ham. Manden måtte være gal når han sagde, at han ville have mit legeme! Legemet var mit Jeg skulle ikke have noget af at aflevere noget som var min retmæssige ejendom. Jeg var blevet berøvet mit fysiske legeme mod min vilje, og jeg ville have det igen. Men tibetaneren havde øjensynligt gættet mine tanker igen, for han sagde:

- Hvad har du at se frem til Arbejdsløshed, sygdom, elendighed, et usselt liv under usle forhold, og i en ikke alt for fjern fremtid skal du dø, og så begynder det hele forfra igen. Har du opnået, noget her i livet? Har du gjort noget, som du er stolt af? Tænk over det! Jeg tænkte det over. Jeg tænkte på det forbigangne, på nederlagene, på misforståelserne og al elendighed.

Han tiltalte mig igen: - Vil det gøre nogen forskel, hvis jeg fortæller dig at din karma er slettet, og at du yder et stort bidrag til et arbejde, der er af største nytte for menneskeheden? Jeg sagde: - Nuvel, det kender jeg ikke noget til, menneskeheden har ikke været særlig god mod mig. Hvorfor skulle jeg bekymre mig om den?

- Han sagde: - Nej, for på denne jord er du blind for den sande virkelighed. Du ved ikke hvad du siger, men om nogen tid og i en anden sfære vil du blive klar over de muligheder som du har overset. Jeg ønsker dit legeme til en anden. Jeg sagde:

- Jamen, hvad skal jeg gøre ved det? Jeg kan ikke vandre omkring som et spøgelse for altid, og vi kan ikke begge have det samme legeme.

- Du forstå jeg tog alt dette her bogstaveligt. Det var noget uimodståeligt ved manden, noget absolut ægte. Jeg var ikke et øjeblik i tvivl om at han kunne tage mit legeme, og lade mig drage et andet sted hen, men jeg ønskede at vide mere, jeg ville vide, hvad jeg gjorde. Han smilede til mig og sagde beroligende: - Du, min ven skal få din belønning, du skal undslippe dit Karma, du skal gå ind i en anden sfære, beskæftige dig med noget nyt, og du skal blive befriet for dine synder til gengæld for det du gør nu. Men vi kan kun tage dit legeme, hvis du tillader det.

- I virkeligheden brød jeg mig ikke om tanken. Jeg havde haft mit legeme i fyrrer år, og jeg holdt faktisk af det. Jeg kunne ikke lide tanken om at en anden skulle overtage mit legeme og gå omkring med det. For resten, hvad ville min kone sige til at leve sammen med en anden mand uden at vide det? Han så atter på mig og sagde: - Tænker du slet ikke på menneskeheden? Er du ikke villig til at gøre noget for at bøde på dine egne fejltagelser og give dit eget miserable liv en mening?

Du vinder kun ved det. Den person, jeg handler for, vil tage dit lidet misundelsesværdige liv.

- Jeg så mig omkring. Jeg så på legemet imellem os og tænkte: - Nå ja, hvad pokker! Så sagde jeg: - All right, lad mig se det sted, jeg vil komme til. Hvis jeg synes om det, siger jeg ja. Øjeblikkelig fik jeg en pragtfuld vision, en vision så vidunderlig at ord ikke kan beskrive den. Jeg sagde at jeg var meget tilfreds, at jeg var mere end villig til at blive befriet mit legeme, og at det gerne måtte ske snart.

Den gamle lama klukkede og sagde: - Vi måtte fortælle ham, at det ikke kunne gå så hurtigt, at du først ville komme og se ham selv, før du besluttede dig endeligt. Når alt kom til alt var det en lykkelig for ham og en besværlighed for dig.

Jeg (altså Den gamle lama) - så på dem begge. - Udmærket, sagde jeg til sidst. Jeg vil komme tilbage om en måned. "Hvis du har skæg (det var Lobsangs krav at han måtte anlegge skjegg – fordi dette ville skjule Lobsang mange ansiktsarr – fordi hans egen kropps programmering på meget kort tid ville komme fram i den "nye" – lånte – kroppen. R.Ø.anm.) til den tid, og du er helt sikker på, at du vil påtage dig dette her, så vil jeg frigive dig og sende dig ud på din egen rejse.

Han sukkede tilfreds og et lykosaligt udtryk gled over hans ansigt, mens han langsomt gled ind i sit fysiske legeme. Den gamle lama og jeg rejste os og vendte tilbage til Tibet. (Alt dette siste skjedde altså som et møte på det "finstoffelige" astralplan – hvorfra Den gamle lama og Lobsang med letthet og lynhurtig kunne besøke den andre som var i England. Rø-anm).

Buddhas tand! - hvad var det dog, jeg havde indladt mig på? Opgaven! Det undrede mig stadig, at der overhovedet var en "opgave". At se en aura var for mig lige så enkelt, som det var for en mand med godt syn at se en person stå nogle meter fra sig. Jeg grundede over forskellen mellem øst og vest, og tænkte på, hvor let det ville være at overbevise en vesterlænding om værdien af en ny arbejdsbesparende opgave, og hvor let det ville være at overbevise en østerlænding om noget nyt i åndens rige.

Tiden gik. Jeg hvilede mig meget, mere end nogensinde før i mit liv. Kort før måneden var til ende, kort før jeg skulle vende tilbage til England, aflagde jeg et nyt besøg i "Landet Med Det gyldne Lys".(Navnet han bruker på det åndelige plan som "planleggerne" befinder seg på. R.Ø.anm.)

Foran alle disse højtstående personer havde jeg en ubestemmelig fornemmelse af at være til et stabsmøde, ligesom i krigens tid! Mine tanker blev opfanget af de andre, og en af dem sagde smilende: - Ja, dette er faktisk et stabsmøde! Og fjenden? Det er den onde magt, som vil forsøge at hindre os i at udføre vor opgave.

Du vil møde megen modstand og bagtalelse, sagde en.

- Dine metafysiske kræfter vil ikke blive ændret eller ingen måde forringet ved din skiften til et andet legeme, sagde en anden.

- Dette er din sidste inkarnation, sagde min kære lærer Lama Mingyar Dondup. - Når du har afsluttet det liv (den kropp) du overtager, vil du vende hjem til os. Hvor holder jeg dog meget af min leder, tænkte jeg lykkeligt. De gik nu over til at fortælle mig, hvad der skulle ske. Tre astralrejsende lamaer ville følge mig til England og foretage den egentlige frigørelse af hans Sølvsnor, og fastgøre den til mig! Vanskeligheden lå i at mit eget legeme, stadig i Tibet, stadig skulle være knyttet til mig, da jeg senere ville overflytte mine egne kødmolekyler. Altså vendte jeg tilbage til jorden og rejste sammen med mine ledsagere til England i astraltilstand.

Manden ventede på os. - Jeg er fast besluttet på at gøre sagde han.

En af lamaerne, som var med mig, vendte sig mod manden og sagde: - Du bliver nødt til at falde ned fra det træ ligesom første gang, da vi mødte dig. Og det må nødvendigvis gøres lige så livagtigt som sidste gang, ligeså hårdt og voldsomt, for din Sølvsnor er meget solidt fæstnet. ("Sølvsnoeren" = den eteriske ledning som overfører livskraften fra de åndelige legemer eller kroppe og til den fysiske kroppen. R.Ø.anm.)

Manden kravlede et par meter op, slap taget og faldt jorden med et tilfredsstillende bump. Et øjeblik var det, om tiden stod stille – så ble han frigjort og sagde: - Min kone ved alt om dette her, jeg har forklaret hende det, og hun er indforstået. Han kikkede op på huset og pegede. - Der er hendes værelse, dit er der. Nu er jeg helt klar.

et kunstnerisk billede av situasjonen ved overkoblingen - der redskabet eller kroppen til "engelskmannen" ligger på bakken - mens hans astrallegeme er frigjort og Lobsang over til højre venter på å kobles til kroppens "sølvlenke" - som vil forbinde ham "permanent" til denne kroppen.

En af lamaerne greb fat i mandens astralform og lod en hånd glide langs hans Sølvsnor. Han syntes at binde den op ligesom en navlesnor bindes op efter en fødsel. - Klar, sagde en af præsterne. Manden som var befriet for sin forbindingsnor, gled væk sammen med præsten som hjalp ham. Jeg følte en skærende smerte, en frygtelig pine, som jeg aldrig ønsker skal overgå mig igen, og så sagde den ældste lama: - Lobsang, kan du gå ind i det legeme? Vi vil hjælpe dig.

Det hele blev mørkt. Der var en absolut klam fornemmelse af noget rødt-sort. En følelse af kvælning. Jeg følte at jeg var blevet presset sammen, ind i noget som var for småt til mig. Jeg følte mig for inden i legemet som en blind pilot i en meget kompliceret flyvemaskine, og spekulerede på hvordan jeg skulle få dette legeme til at fungere. - Hvad sker der hvis jeg svigter nu? tænkte jeg elendig til mode. Desperat forsøgte jeg at få rede på det. Til sidst så jeg nogle røde prikker, så nogle grønne. Beroliget forstærkede jeg mine anstrengelser, og så var det ligesom et gardin blev draget til side. Jeg kunne se! Mit syn var præcis det samme som før, jeg kunne se folks aura på vejen. Men jeg kunne ikke bevæge mig.

De to lamaer stod ved siden af mig. Jeg skulle senere finde ud af, at jeg nu kunne se astrale skikkelser såvel som fysiske skikkelser. Jeg kunne også lettere komme i forbindelse med mine venner i Tibet. - En trøstepremie, har jeg ofte fortalt mig for at blive forvist til den vestlige verden.

De to lamaer så bekymret på min stivhed, på min manglende evne til at bevæge mig. Jeg anstrengte mig desperat igen og bebrejdede mig selv, at jeg ikke havde prøvet at finde ud af, om der var nogen forskel på et legeme fra østen og et fra Vesten. - Lobsang! Dine hænder ryster, råbte en lamaerne. Ivrigt prøvede jeg mig frem. En forkert bevægelse fremkaldte en forbigående blindhed. Ved lamaernes hjælp kom jeg ud af legemet igen, studerede det nøje og kom ind i det igen. Denne gang var jeg mere heldig. Jeg kunne se, kunne bevæge en arm og et ben. Med en kraftanstrengelse kom jeg svajende og vaklende op på knæene og faldt tilbage igen. Med en kraftanstrengelse som løftede jeg hele verden på mine skuldre, lykkedes det mig at komme op at stå på benene.

Fra huset kom en kvinde løbende og sagde: - Hvad har de nu gjort ved dig? Du må hellere komme ind og ligge ned. Hun så på mig og et bestyrtet udtryk trådte frem på hendes ansigt. Jeg troede et øjeblik, at hun ville blive hysterisk. Men så fik hun kontrol over sig selv, og lagde en arm om mine skuldre og

hjalp mig hen over græsplænen. Op ad en lille grusgang, op ad en lille trappe og gennem en gang, ind i et lille forværelse. Derfra var det i sandhed meget vanskeligt, der var mange trappetrin at komme op ad, og jeg var endnu meget usikker og klodset i mine bevægelser.

Huset bestod i virkeligheden af to lejligheder, og den jeg skulle bo i var den øverste. Det forekom mig en smule grotesk at træde ind i et engelsk hjem på denne måde, ved at klatre op ad nogle meget stejle trapper, og hænge fast i rækværket for at undgå at falde baglæns. Mine lemmer føltes gummiagtige, som om jeg ikke havde fuld kontrol over dem, hvad jeg da heller ikke havde. Jeg var overbevist om, at det ville tage dage at vinde fuld kontrol over dette nye legeme. De to lamaer kredsede omkring mig (altså i sine astrale legemer som kun den clairvoyante Lobsang og ikke "hans kone" kunne se. R.Ø.anm.), meget bekymrede, men der var selvfølgelig ingenting de kunne gøre. De forlod mig da også kort tid efter, og lovede at komme igen ud på de små timer.

Langsomt kom jeg ind i soveværelset, som nu skulle være mit, vaklende som en søvngænger, og spjættende med arme og ben som en mekanisk mand. Taknemmelig tumlede jeg om på sengen. Endelig, trøstede jeg mig selv, kunne jeg da ikke falde længere ned. Mine vinduer vendte ud til både forsiden og bagsiden af huset. Ved at vende hovedet til højre kunne jeg se tværs over den lille forhave, ud på gaden og over på hospitalet, et syn som jeg ikke fandt særlig opmuntrende i min øjeblikkelige tilstand.

Til den anden side var der et lille vindue gennem hvilket jeg, ved at dreje hovedet til venstre, kunne se hele den større baghave. Den var forsømt, groft græs voksede i store totter som på en eng. Buske adskilte det ene hus fra det andet. For enden af græsplænen var der nogle spredte træer og et ståltrådshegn. Uden for det kunne jeg se omridset af en bondegård og nogle køer der græssede i nærheden.

Jeg kunne høre stemmer udenfor mit vindue, men de var så engelske, at jeg fandt det næsten umuligt at forstå, hvad der blev sagt. Det engelske jeg hidtil havde hørt, havde for det meste været amerikansk eller kanadisk, derfor virkede de meget accentuerede engelske stavelser umådeligt aristokratiske. Jeg fandt også ud af, at jeg selv havde svært ved at tale. Da jeg prøvede at sige noget, kom der kun en hul kvækken. Mine stemmebånd syntes så tykke og mærkelige. Jeg lærte kun langsomt at tale, og måtte først forestille mig, hvad jeg ville udtrykke. Jeg blev ved med at sige cha i stedet for j, og chon i stedet for John og andre lignende fejl. Somme tider kunne jeg dårligt nok forstå, hvad jeg selv sagde.

Om natten kom de astralrejsende lamaer igen og fik min nedtrykthed til at forsvinde, da de fortalte mig, at det nu ville være lettere for mig at foretage astralrejser. De fortalte mig også, at mit forladte tibetanske legeme var blevet anbragt sikkert i en stenkiste, under stadig bevogtning af tre munke. Forskning i gamle bøger havde godtgjort, at det ville blive let for mig at få mit eget legeme igen, men at den fuldstændige overføring ville tage lidt tid.

Jeg blev på mit værelse i tre dage, hvilede mig, gjorde øvelser og prøvede at vænne mig til mit forandrede liv. Tredie dags aften vandrede jeg rystende ud i haven, i ly af mørket. Det forekom mig, at jeg nu var begyndt at blive herre over legemet, selv om der var nogle øjeblikke, hvor en arm eller et ben pludselig nægtede at lystre mig.

Næste morgen sagde kvinden, som nu var min kone, til mig:

Du bliver nødt til at gå på arbejdsformidlingen i dag og undersøge, om de har noget arbejde til dig. Arbejdsformidlingen!

Det sagde mig slet ikke noget før hun brugte ordet 'arbejdsløshedskasse.'. Så gik det op for mig. Jeg havde aldrig

på sådan et sted, og jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle opføre mig der. Jeg vidste fra samtalen, nærheden af Hampton Court, men navnet på stedet lød som om det var Molesey.

Af en eller anden grund, som jeg ikke forstod, kunne jeg ikke få arbejdsløsheds - understøttelse. Senere fandt jeg ud at en person, der havde forladt sit arbejde af egen fri vilje - uanset hvor ubehagelig eller uretfærdig grunden var, ikke var berettiget til hjælp, ikke engang

selv om han havde betalt til kassen i mere end tyve år.

Arbejdsformidlingen! Jeg sagde til hende, at jeg ville tage derhen, hvis hun kunne skaffe mig en cykel. Vi gik sammen ned ad trapperne og drejede til venstre mod garagen, der var fyldt med gammelt ragelse, og der fandt vi en cykel. Jeg betragtede den, som om den var et tortur - instrument. Jeg havde kun cyklet én gang før, i Chungking, hvor jeg var fløjet ned ad bakken, fordi jeg ikke kunne finde bremserne. Forsigtigt besteg jeg dyret og slingrede hen ad vejen mod jernbanebroen og drejede til venstre i krydset. En mand vinkede muntert, og jeg var lige ved at falde af cyklen, da jeg vinkede tilbage. - Du ser ikke rask ud, råbte han. - Kør forsigtigt!

Jeg kørte videre og mærkede pludselig en underlig smerte i benet. Jeg drejede til højre, som jeg havde fået besked på, ind på den store, brede gade mod Hampton Court. Mens jeg rullede af sted, nægtede benene pludselig at lystre mig, men ved at køre på frihjul lykkedes det mig lige at komme over gaden og vælte i en sandbunke med cyklen over mig. Ret fortunlet blev jeg liggende et stykke tid, da en kvinde som havde banket tæpper udenfor sit hus kom løbende hen imod mig råbte: - De skulle skamme Dem! At være fuld på denne tid af dagen. Jeg så Dem. Nu går jeg ind og ringer til politiet. Hun skulede ondt til mig, hvorpå hun drejede rundt på hælen og forsvandt ind i huset. Hun samlede sine tæpper op i farten og smækkede med døren.

- Om hun bare vidste! tænkte jeg. - Om hun bare vidste. Jeg lå der i tyve minutter og prøvede at komme til selv igen. Folk kom ud af deres døre og kiggede på mig. Nogen kom til vinduerne og gloede ud bag gardinerne. To kvinder kom helt ned for enden af deres haver og diskuterede mig med grove hølydte stemmer. Ingen kom på den tanke at jeg måske var syg, og behøvede hjælp.

Til sidst lykkedes det mig med stort besvær at komme på benene igen. Jeg kom op på cyklen og kørte i retning af Hampton Court.

Niende kapitel

Arbejdsformidlingen havde til huse i en dårligt vedligeholdt bygning i en sidegade. Jeg rullede derhen og steg af og begyndte at gå ind ad døren. - Vil du have din cykel stjålet? spurgte en stemme bag mig: Jeg vendte mig om mod den talende. - Nåh, arbejdsløse stjæler vel ikke fra hinanden? sagde jeg.

- Du må være ny på disse kanter; sæt en lås på, ellers får du lov til at spadserer hjem. Med disse ord trak han på skuldrene og gik ind i huset. Jeg gik tilbage og så efter, om der skulle være en lås i saddeltasken. Jo, der var både lås og en kæde.

Jeg var netop ved at sætte låsen i kæden, da en tanke pludselig slog ned i mig: hvor var nøglen? Jeg gennemsøgte mine uvante lommer og fandt et knippe nøgler. Da jeg havde prøvet et par stykker, fandt jeg den rigtige.

Jeg gik over fortovet og ind i huset. Skilte med sorte pile viste vej. Jeg drejede til højre og kom ind i et lokale, hvor der var en masse stole.

- Hallo, professor! sagde en stemme. - Kom herover og vent til det bliver din tur.

Jeg gik over til ham og satte mig ved siden af ham. - Du ser helt anderledes ud i dag, fortsatte han. - Hvad har du gjort ved dig selv?

Jeg lod ham snakke og pumpede ham for oplysninger. Kontoristen råbte navne op, og mændene rejste sig, og tog plads foran ham. Et navn blev råbt op, som forekom mig bekendt.

- Er det en jeg kender tænkte jeg. - Hvad er der i vejen med dig - det er dig han kalder på!! Sagde min nye ven. Jeg rejste mig og gik over til kontoristen, som jeg havde set de andre gøre det.

- Hvad er der i vejen med dig i dag? sagde kontoristen.

- Jeg så dig komme ind, men så forsvandt du, og jeg troede, at du var taget hjem. Han så nøje på mig. - Du ligner ikke rigtig dig selv. Er det dit hår? Nej, for det har du jo ikke meget af. Så rettede han sig op og sagde: - Nej, der er ikke noget til dig i dag, er jeg bange for. Bedre held næste gang. Næste!

Jeg gik fortvivlet ud og cyklede tilbage til Hampton Court.(billeder under)

Der købte jeg en avis og fortsatte langs bredden af Themsen.

Det var et dejligt sted, et sted hvor folk kom om søndagen.

Jeg satte mig på deri græsklædte skråning med ryggen op mod et træ og læste siderne med stillingstilbud.

-Du får aldrig et job gennem

arbejdsformidlingen! sagde en stemme, og en mand

kom hen ad stien og slog sig ned i græsset ved siden af mig. Han plukkede et langt strå, tyggede tankefuldt på det og rullede det frem og tilbage i munden. De betaler dig ikke understøttelse, forstår du, derfor er de ikke interesseret i du skal få arbejde. De giver kun arbejde til dem, der koster dem penge. Så sparer de nemlig penge, forstår du. Hvis de giver dig et job, så er der en anden, der skal have understøttelse, og så får de vrøvl med staten, forstår du.

Det tænkte jeg meget over. Det lød rigtigt nok, selv om det smagte af korrupsion.

- Næh, men hvad ville du gøre? spurgte jeg.

- Mig! Er du tosset, jeg skal ikke have noget arbejde, jeg går bare til understøttelseskassen, det klarer jeg mig med, og så laver jeg lidt ved siden af. Næh, kammerat, hvis du virkelig vil have et job, så gå til et af de bureauer dér. Lad os se engang. Han rakte over og tog min avis og lod mig selv om at finde ud af, hvad de bureauer var for noget. Der var meget at lære endnu, tænkte jeg. Hvor uvidende var jeg ikke om hvad der foregik i den vestlige verden. Mens han suttede på fingrene og stavede højt for sig selv, bladede han rundt i avisen.

- Her noget udbrød han triumferende. – Engagerings bureau.

- Jamen det er for kvinder, sagde jeg ærgerligt.

- Vrøvl, sagde han, - du kan ikke læse. Det står her: mænd og kvinder. Bare se at komme i gang og få revet nogle skillinger fra dem. De prøver sikkert at lure dig, hvis du giver dem lov til det. Du skal bare forlange at få et job, kammerat!

Den samme eftermiddag skyndte jeg mig ind til Londons centrum og gik op ad en vakkelvorn trappe til et kontor i en af Sohos sidegader. En meget sminket kvinde med blond paryk og lyserøde negle sad ved et metalskrivebord i et værelse, der var så lille, at det kunne forveksles med et skab.

- Jeg vil gerne have arbejde, sagde jeg.

Hun lænede sig tilbage og betragtede mig koldt. Højt gabende afslørede hun en mundfuld ødelagte tænder og en belagt tunge. - 'Vemmede? sagde hun. Jeg gloede fuldstændig forvirret på hende. – Vemmede'? gentog hun.

- Jeg er ked af det, men jeg fik ikke rigtig fat på det.

- Vårhærrebevars! sukkede hun pinefuldt. - Forstår De ikke ængelsk? Hær, fyl den ud! Hun smed et spørgeskema hen til mig, tog sin pen, sit ur, en bog og sin håndtaske og forsvandt ind i et værelse bagved. Jeg satte mig ned og gik i krig med spørgsmålene. Endelig kom hun tilbage og pegede med tommel -fingeren i den retning, hvorfra hun var kommet. - Gå derind, kommanderede hun. Jeg rejste mig og gik ind i et lidt større værelse. Der sad en mand ved et ramponeret skrivebord, fyldt med papirer. Han tyggede på en billig, stinkende cigar. Den plettede hat var skubbet om i nakken og truede med at falde af. Han pegede på en stol foran sig.

- Har De penge til at blive skrevet op? spurgte han. Jeg stak hånden i lommen og gav ham den sum, der stod på formularen. Manden tog pengene, talte efter to gange og stak dem i

lommen. - Sig mig engang, har De nogensinde været opvarter? spurgte manden. Nej, svarede jeg. Jeg vil gerne have et job indenfor et af disse fag. Jeg gav ham en række forslag, som jeg havde mulighed for at klare. - Sig mig nu, kan De hjælpe mig eller ej?

Han rynkede panden, mens han så på listen, som jeg havde givet ham. - Hm, jeg ved ikke, sagde han tvivlende. De snakker som en gr... hm, jeg skal se, hvad jeg kan gøre. Kom igen om en uge. Da han havde sagt det, tændte han sin cigar igen, lagde benene op på bordet, tog avisen op fra gulvet og gav sig til at læse. Desillusioneret forlod jeg kontoret, forbi den sminkede kvinde, som hilste mig farvel med en snøften og et hovent blik, ned ad de knirkende trapper og ud på den tarvelige gade.

Ikke langt herfra lå et andet bureau, og jeg stiledede hen mod det. Mit hjerte sank ved synet af indgangen: en sidedør, nøgne træ trapper og snavsede vægge med malingen hængende i laser. Jeg gik op på anden sal (no;2.etg.) og åbnede en dør mærket IND. Jeg trådte ind i et stort lokale, der var lige så bredt som hele bygningen. Rundt omkring stod der vakkelvorne borde, og ved hvert af dem sad en mand eller kvinde med en stak kartotekskort foran sig.

- Ja? Hvad kan jeg gøre for Dem? spurgte en stemme ved siden af mig. Jeg vendte mig og så en kvinde, som kunne have været halvfjerds, skønt hun så ud til at være ældre. Uden vente på svar gav hun mig et spørgeskema; som jeg skulle udfylde og give til pigen ved skranken. Jeg udfyldte hurtigt skemaet med en masse personlige oplysninger og gik hen til pigen, som jeg havde fået besked på. Uden at kaste et blik på kortet, sagde hun: - De skal betale indmeldingsgebyr med det samme. Det gjorde jeg så og blev enig med mig selv om, at de kom let til deres penge. Hun talte pengene omhyggeligt og gav dem videre til en anden pige, som også talte hvorefter jeg fik en kvittering. Pigen rejste sig op og råbte ud i lokalet: Er der nogen, der er ledig? En mand ved skrivebord længst væk vinkede sløvt med den ene hånd. Pigen så på mig og sagde: - Den herre derovre vil tale med Dem. Jeg kantede mig over til ham mellem bordene. I nogen tid han ingen notits af mig, men fortsatte bare med at skrive, så rakte han hånden frem. Jeg tog den og hilste på ham men han rev den til sig, synligt irriteret, og sagde: - Nej! Jeg vil se Deres kvittering! Deres kvittering, mand! Han granskede den nøje, vendte den og undersøgte den blanke side. Han læste forsiden igen og fandt endelig ud af, at den var god nok, for han sagde; -værs'go og sæt Dem.

Til min forbavelse, to han en ny formular og stillede mig de samme spørgsmål, som jeg lige havde besvaret. Han smed min udfyldte formular i papirkurven. Sin egen lagde han i en skuffe, hvorefter han sagde: - Kom igen om en uge tid, så skal vi se, hvad vi kan gøre. Så fortsatte han med at skrive, et arbejde - kunne jeg se - som bestod i et personligt brev til en dame.

- Nej, sagde jeg højt, - jeg har brug for arbejde *nu*.

- Jamen kære ven, forklarede han, - vi kan simpelthen ikke gøre det så hurtigt. Vi må have system i det, forstår De, system!

- Godt, sagde jeg, - enten får jeg arbejde nu eller mine penge tilbage.

- Jamen kære ven! sukkede han. - Det var dog forfærdeligt! Med et hurtigt blik på mit beslutsomme ansigt sukkede han igen og begyndte at trække den ene skuffe ud efter den anden, som for at trække tiden ud, mens han tænkte på, hvad han skulle gøre. En skuffe kom for langt ud. Der lød et krash, og alle mulige personlige sager spredtes ud over gulvet. En æske med flere tusinde clips gik op. Vi kravlede rundt på gulvet og samlede tingene op og lagde dem på bordet.

Til sidst var alt tilbage i skuffen. - Den forbandede skuffe! sagde han opgivende, - den ryger altid ud. Jeg burde snart have vænnet mig til det. I nogen tid sad han og gik sine kartotekskort igennem, kiggede en masse papirer efter, rystede opgivende på hovedet; lagde dem tilbage og' begyndte forfra.

- Åh, sagde han til sidst og blev stille. Et minut senere så han op og sagde: - Jo, jeg har et job til Dem!

Han bladede sine papirer igennem, tog nogle andre briller og rakte blindt ud efter en stak kort. Han tog det første og begyndte langsomt at skrive. - Nå, hvor er det henne? Jo, Clapham. Kender De Clapham? Uden at vente på svar, fortsatte han. - Det er et fotoatelier. De skal arbejde om natten. Gadefotograferne fra West End kommer med deres film om aftenen og henter kopierne om morgenen. Hm, ja, lad mig se. Han blev ved med at rode i sine papirer. - De bliver nødt til selv at arbejde i West End med et kamera, som afløser. Nuvel tag dette kort med til

denne adresse og snak med ham, sagde han og pegede med en blyant på et navn på kortet.

Clapham var ikke et af de sundeste kvarterer i London; den adresse, jeg havde fået opgivet - en simpel sidegade i slumkvarteret lige op ad jernbanelinjen - var i sandhed et usselt sted. Jeg bankede på døren i et hus med afskallet maling. Et af vinduerne var erstattet med pap. Døren blev åbnet på klem og en sjuksket kvinde med håret tjavsende ned i panden kiggede ud.

Jæ, va vær du? Det fortalte jeg hende og hun vendte sig uden et ord og råbte: - Arry, dær æ en mand! Hun smækkede døren i for næsen af mig. Nogen tid efter gik døren op igen, og en mand kom til syne. Han var ubarberet, uden slips og havde en cigaret hængende mellem læberne. Gennem et hul i morgenskoene kunne man se hans tær.

Va ver du, mester? sagde han. Jeg rakte ham kortet fra bureauet. Han tog det, så på det på alle ledder og kanter og rakte mi det igen. - Ulænning, hva'? Mange af dem i Chapham. Ikke så svære å ha mæ å gøre som englændere.

Vil De være venlig at fortælle mig, hvad arbejde går på? spurgte jeg.

Ikke nu! svarede han. - *Jæ må først se daj. Kom ind. Jaj æ i kælar'n*.

Med den bemærkning forsvandt han. Temmelig forvirret trådte jeg ind i huset. Hvordan kunne han være i *kelarn*, når han havde stået lige foran mig, og hvad var *kelarn* i øvrigt?

Entreen var helt mørk. Jeg stod der uden at vide, hvor jeg skulle gå hen, og for sammen, da jeg hørte en stemme i mit øre: - Hej, makker, kommer do ikke ne? En klapren fødder og mandens hoved kom til syne i en svagt oplyst dør, som jeg ikke havde lagt mærke til. Jeg fulgte han ad nogle skrøbelige trin, og frygtede hele tiden, at jeg skulle gå igennem. - Arbejdet! sagde manden stolt. En svag gul pære skinnede gennem en tåge af tobaksrøg. Langs væggen stod en bæk med en afløbsrende. Her stod der fotografiske fade. På et bord ved siden af, stod et miserabelt forstørrelsesapparat, og på et andet bord, der var dækket med et klæde, stod et antal store flasker.

- *de er May og er Arry*, sagde mannen. Lav noen oppløsninger så jeg kan se hvordan du gør det. Han kom i tanker om noget og tilføjede: - Vi bruger altid Johnsons kontrast. Gir de bedste bilder.

Arry stod ved siden af mig og strøg en tændstik på sine bukser for at få ild på en cigaret. Hurtigt lavede jeg nogle opløsninger: fremkalder, stoppebad og fikserbad.

- Okay, sagde han. - Snup så lige en rulle film og lav nogen kopier. Jeg skulle netop til at lave en prøvestrimmel, men han sagde: - *Narj, det er sgu spild af papir. Gi dem fem sekunder.*

Arry var tilfreds med mit arbejde. Vi betaler månedsløn, kammerat, sagde han. - Men du skal ikke ta nogen bilder om natten. *Det ta'r jæ mig af.* Jeg skal ikke ha' ballade med strømmerne. Drengene får sommetider nogen ideer og fikser nogen specile nætter for nogen af kunderne. La' vær med det, dem skal jæ nok klare. Nå, du starter her klokken ti om aftenen og er færdig ved syvtiden om morgenen. Okay? Så er det i orden!

Om aftenen, lige før klokken ti, vandrede jeg hen ad den mørke gade og prøvede at læse husnumrene i det altopslugende mørke. Jeg fandt endelig huset og gik op ad de snavsede trin til den skrammede dør. Jeg bankede på, trådte et skridt tilbage og ventede. Men ikke ret længe. Døren blev revet op med en knirken fra de rustne hængsler. Dér stod kvinden, som havde åbnet for mig om morgenen, men det var en forandret kvinde. Hendes ansigt var pudret og sminket, hår var omhyggeligt ordnet, og det stærke lys bag hendes næsten gennemsigtige kjole afslørede hendes yppige former i alle detaljer. Hun sendte mig et stort smil og sagde: -indenfor skat. Jeg hedder Marie. Hvem har sendt dig? Uden at vente på mit svar, bøjede hun sig frem mod mig. Hendes dybt udringede kjole sank faretruende langt ned, og hun fortsatte: - Det er tredive shilling for en halv time og tre pund for hele natten. Jeg kan alle numrene, skat!

Da hun trådte til side for at lade mig komme ind, faldt lyset entreen på mit ansigt. Hun fik øje på mit skæg og stirrede på mig. - Nåh, er det bare dig! sagde hun koldt, og smilet blev visket af hendes ansigt som kridtstreger på en tavle med en våd klud. Hun hvædede: - Sådan spillede min tid.

Faens osse! Hør du der, drævede hun, - du må se at få en nøgle, jeg er som regel optaget på denne tid af aftenen. Jeg vendte mig om og lukkede gadedøren efter mig og gik ned i kælderen. Der var stabler af kassetter, der skulle fremkaldes, det forekom mig, at alle Londons fotografer havde sendt deres film hertil. Jeg arbejdede i dette mørke, med åbne kassetter, sætte clips på dem og sænke dem ned i tankene. Tidtageren gik klak, klak, klak. Pludselig ringede uret som

fortalte mig at filmene var klar til stoppebadet. Den uvenlige lyd fik mig til at hoppe i vejret og slå hovedet mod det lave loft. Så ud med filmene, og ind i stoppebadet i nogle minutter. Ud igen og i fikserbadet i femten minutter. Et nyt dyp, denne gang i fikserfjernerer, og filmene var klare til udvaskning. Medens det blev gjort, tændte jeg det gule lys og forstørrede et par kopier.

To timer senere havde jeg alle filmene fremkaldt, fikserede, vaskede, og hurtigtørrede i metylalkohol. Fire timer senere gjorde jeg virkelig fremgang med arbejdet. Jeg var også blevet sulten. Jeg så mig omkring, men kunne ikke se nogen steder, hvor jeg kunne koge bare en kedel vand. Der var ikke engang en kedel, så jeg satte mig ned og spiste mit smørrebrød og vaskede omhyggeligt et måleglas for at få et glas vand. Jeg tænkte på kvinden ovenpå, og forestillede mig, at hun drak dejlig varm te, og ønskede at hun ville bringe mig en kop.

Døren oppe ved trappen ned til kælderens blev revet op med et brag, og lyset skinnede ind. Hurtigt sprang jeg op og dækkede en åben pakke fotopapir til, før lyset ødelagde det. Jeg hørte en drøvende stemme: - Hej! Du der! Ve du ha en kop? forretningen går dårligt i aften, og jeg har lige lavet en potte te, før jeg lægger mig. Jeg ku ikke få dig ud af hovedet. Det må have været telepati. Hun lo ad sin egen vittighed og kom ned ad trappen. Hun satte bakken ned, satte sig selv på en stol og pustede støjende røgen ud - Puh, sagde hun, - er der ikke varmt hernede. Hun løste bæltet på sin slåbrok, åbnede den og til min forfærdelse havde hun intet på inden under.

Hun så mit ansigte og kaglede: jeg er ikke ude efter dig, du har andet at tænke på i aften. Hun rejsté sig og hendes slåbrok faldt til jorden, da hun rakte ud efter en stak tørrende aftryk. - Av! udrød hun, og bladede dem igennem, - sikke nogen idioter: Gad vide hvorfor disse fyre er blevet fotograferet. Hun satte sig ned igen og opgav øjensynlig sin slåbrok uden beklagelse. Der var varmt hernede, og jeg var også blevet varmere!

- Tror du på telepati? spurgte hun.
- Selvfølgelig gør jeg det! svarede jeg.
- Jeg så et show på Palladium, og de lavede telepati der. Jeg sagde at det var ægte nok, men fyren som jeg var sammen med sagde, at det var svindel.

Der findes en orientalsk legende om en rejsende i den store Gobiørken, hvis kamel døde. Og manden kravlede videre, næsten død af tørst. Foran sig så han pludselig noget, som så ud til at være et skind fuld af vand, et gedeskind fyldt med vand som ørkenrejsende bruger det. Han skyndte sig desperat hen til skindet, bøjede sig ned for at drikke, og fandt at det var et skind fyldt med de fineste diamanter, som en anden tørstig rejsende havde kastet fra sig for at lette sin byrde. Sådan er det i Vesten, mennesket søger materielle rigdomme, søger tekniske fremskridt, raketter med større og større styrke, pilot-løse fly, og forsøger at udforske rummet. De rigtige værdier, astralrejser, clairvoyance, og telepati behandler de med mistænksomhed, og regner dem for svindel eller varieténumre.

På den tid da Indien var under engelsk overherredømme, var det velkendt, at inderne kunne sende meddelelser over lange afstande, som fortalte om oprør, forestående ankomster eller andet nyt af interesse. Sådanne meddelelser kunne komme tværs over landet på blot et par timer. Det samme fænomen er konstateret i Afrika og er kendt som jungletelegrafien. Ingen telefoner til at sønderrive ens nerver. Menneskene kunne sende meddelelser som følge af deres medfødte egenskaber. I østen er disse ting blevet studeret i århundreder; østens lande er velvilligt indstillede overfor den slags, og der findes derfor ikke negative tanker, som kan forhindre arbejdet med naturens gaver.

Marie, sagde jeg vil vise dig et lille trick som demonstrerer telepatien, eller ånden over materien. Jeg vil være ånden og du materien.

Hun så mistænksomt på mig, skulede endda et øjeblik, men sagde så: - Orlright, så siger vi det.

Jeg koncentrerede mine tanker om hendes nakke, forestillede mig, at en flue stak hende. Jeg forestillede mig, at den virkelig bed hende. Pludselig slog Marie sig i nakken, og brugte et meget uartigt ord om insektet. Jeg forestillede mig, at fluen bed hårdere, og da så hun på mig og lo. - Naj, sagde hun, hvis jeg bare kunne gøre det, sikken sjov jeg kunne have med de fyre som besøger mig!

Nat efter nat gik jeg til det sjuskede hus i den kedelige gade. Marie kom ofte ned med te, når hun ikke havde travlt. Langsomt blev jeg klar over, at hun bag den hårde maske, til trods for

det skrækkelige liv hun førte, var en meget god kvinde, god mod dem der led nød. Hun fortalte mig om manden, der havde antaget mig, og advarede mig mod at være i huset den sidste dag i måneden.

Nat efter nat fremkaldte og kopierede jeg og havde alt til næste morgen. I en hel måned så jeg ingen andre end Marie, men så den sidste dag i måneden blev jeg der alligevel sent. Ved nitiden kom et skummelt udseende individ buldrende ned ad trappen. Han stoppede på det nederste trin og så fjendtligt på mig. - Du mener vel at du skal have betaling først, hva? snerrede han. - Du er færdig her, ud med dig!

- Jeg går når det passer mig, og ikke før, svarede jeg.

- Din - - -! sagde han, - jeg skal lære dig at svare igen! Han snuppede en flaske, slog bunden af den, og kom truende hen imod mig med flasken rettet lige mod mit ansigt. Jeg var træt, og en smule irriteret. Jeg havde lært at slå de største mestre i kunsten i østen. Jeg afvæbnede den foragtelige fyr, en enkel sag, lagde ham hen over mine knæ og gav ham det største lag tærsk han nogensinde havde fået. Marie, som havde hørt skrigene, styrtede ud af sin seng og sad nu på trappen og nød forestillingen! Den stakkels fyr græd virkelig, så jeg stoppede hans hovede ned i skylletanken for vaske hans tårer væk og stoppe hans eder og forbandelser.

Da jeg lod ham slippe, sagde jeg: stil dig over i det hjørne. Hvis du rører dig før jeg siger til, så begynder vi forfra. Han rørte sig ikke.

- Oj, oj! Det var et syn for guder, sagde Marie. - Den lille vanskabning er leder af en af Sohos bander. Du har skræmt livet af ham, skønt han er en af de værste slagsbrødre, der nogen sinde har eksisteret!

Jeg satte mig ned og ventede. En times tid senere kom manden som var min arbejdsgiver ned ad trappen. Han blegnede, da han så mig og banditten. - Jeg vil have mine penge, sagde jeg. - Det har været en dårlig måned, jeg har ingen, jeg skal også betale for beskyttelse til ham, sagde han og pegede på banditten.

Jeg så på ham. - Tror du at jeg vil arbejde i dette stinkende hul for ingenting? spurgte jeg.

- Giv mig fem dage, så skal jeg skrabe nogen sammen. - Ham der, han pegede på fyren, - tager alle mine penge, for hvis jeg ikke betaler ham, så bliver alle mine mænd stukket til politiet eller overfaldet

Ingen penge og heller ikke meget håb om at få nogen! Jeg gik ind på at fortsætte i to uger mere, for at give min boss tid til at støve nogle penge op et eller andet sted. Jeg forlod huset i dårligt humør, og tænkte på hvor heldigt det var, at jeg cyklede til Clapham for at spare pengene til busbilletten. Da jeg var i færd med at låse cyklen op, sejlede banditten op ved siden af mig. - Sig mig, hviskede han hæst, - vil du have et godt job? Med at passe på mig. Tyve pund og ugen, alt betalt.

- Se at komme af sted, din lille modbydelige rotte, svarede jeg hårdt.

- Femogtyve om ugen!

Da jeg vendte mig mod ham, og han kunne se, at jeg var gal (no; sint), gled han til side og mumlede: - Jeg vil gå op til tredive, sidste bud, og alle de kællinger du vil have, og sprut, vær nu rar!

Ved det udtryk jeg nu satte op, væltede han over gelænderet til kældertrappen og forsvandt ud af syne. Jeg steg op på cyklen og kørte hjem.

Jeg beholdt jobbet med at fremkalde billeder i næsten tre måneder, hvorefter, jeg forsøgte mig som gadefotograf, men hverken jeg eller nogen anden fik betaling. Til sidst sagde vi alle op i protest.

Men på dette tidspunkt var vi flyttet til et af disse tvivlsomme steder i Bayswater distriktet, og jeg besøgte den ene arbejdsformidling efter den anden for at få arbejde. Til sidst, formodentlig for at slippe af med mig, sagde en af kontoristene:

- Hvorfor forsøger De ikke et af bureauerne for de højere stillinger, på Tavistock Square. Han udmalede de muligheder det var der. Her er en af dem:

- Men, kære, jo vi har netop det helt rigtige til Dem, vi har brug for en mand til en ny atomforsøgsstation i Caithness, i Skotland. Har De lyst til at tage derop til en samtale. Ivrigt gik han sine papirer igennem.

Jeg svarede: - Betaler De rejseudgifterne?

- Du godeste, nej! lød det eftertrykkelige svar. - De bliver nødt til at betale selv.

Ved en anden lejlighed rejste jeg, på eget initiativ til Cardigan i Wales. Man ønskede en mand med erfaring som civil-ingeniør. Jeg rejste, og betalte altså selv, tværs over England til Wales. Stationen lå forfærdelig langt væk fra det sted, hvor jeg skulle møde til samtale. Jeg vandrede gennem Cardigans gader og nåede, helt ud i den anden ende af byen. - Ork nej, der er sandelig lang vej endnu! sagde den venlige dame, jeg havde spurgt om vej. Jeg gik og gik og nåede til sidst frem til husets indgang, der var skjult af træer. Indkørslen var vel holdt. Den var også meget lang, og den gik stejlt nedad. Til sidst nåede jeg frem til en mand, som var meget venlig og læste mine papirer igennem (som jeg havde fået sendt fra Shanghai til England). Han så op og nikkede anerkendende.

- Med sådanne papirer skulle De ikke have vanskelighed med at få et job, sagde han. - Desværre har De ingen erfaring her i England som civilingeniør. Derfor kan jeg ikke tilbyde Dem nogen ansættelse. Men sig mig engang, De er uddannet læge. Hvorfor har De også læst til civilingeniør? Jeg ser, at De har universitets eksamen.

- Som læge måtte jeg ofte rejse til afsides liggende steder, og jeg ville gerne være i stand til at bygge mit eget hospital, hvis nødvendigt, sagde jeg.

- Aha! sagde han, - jeg ville ønske, at jeg kunne hjælpe Dem, men det kan jeg desværre ikke.

Og så måtte jeg gå igen, ud på Cardigans gader, den lange vej tilbage til stationen. Der var en ventetid på to timer, men til sidst kom toget, og jeg kunne tage hjem igen, stadig uden arbejde. Den næste dag gik jeg tilbage til engageringsbureauet. Manden sad bag sit skrivebord (forlod an det dog aldrig?). Han hilste venligt på mig og sagde: - Ser De, kære ven, - nej, vi kan ikke snakke sammen her. Hvis De nu inviterer mig på frokost, så skal jeg fortælle Dem noget, som sikkert vil interessere Dem. Hvad siger De til det?

I mere end en time gik jeg uden for på gaden og prøvede at slå tiden ihjel. Jeg så på vinduer og ønskede, at mine fødder ikke var så ømme. En politibetjent betragtede mig surt fra den anden side af gaden, tilsyneladende ude af stand til at afgøre, om jeg var et ganske uskyldigt menneske eller en mulig bankrøver. Måske var hans fødder også ømme! Endelig rev manden sig løs fra sit skrivebord og kom springende ned ad de knirkende trappetrin. - Nummer nioghalvfjerds, gamle ven, vi tager nummer nioghalvfjerds. Jeg kender et lille sted, ganske billigt når man tænker på den betjening man får! Vi gik ned ad gaden og tog bus 79 og nåede hurtigt frem til stedet, en af disse restauranter i en sidegade til hovedgaden om hvem det gælder, at jo mindre bygningen er, jo højere er prisen. Vi fik en ganske udmærket frokost, hans dog væsentlig dyrere end min. Da vi havde spist, lændede han sig veltilfreds tilbage i stolen og sagde - De ved nok, kære ven, folk af Deres slags forventer gode stillinger, men har De nogensinde tænkt over, at hvis der virkelig kom en god stilling, så ville vi som sidder der snuppe den først? Vort arbejde er sandelig ikke for godt betalt.

- Aha, sagde jeg, - men der må dog være en eller anden måde at få et job på i denne sindsformørkede by eller uden for den.

- Deres problem er, at De ser anderledes ud, De vækker opmærksomhed. De ser også syg ud. Måske det vil hjælpe hvis De ragede skægget af. Han så eftertænksomt på mig og spekulerede sikkert på, hvordan han kunne slippe af sted på en pæn måde. Pludselig så han på sit ur og sprang op med forskrækket mine. - Jeg, jeg må simpelthen løbe. Er klokken virkelig så mange! Den gamle slavepisker plejer at stå og vente i *døren!* De ved, hvordan det er. Han klappede mig på armen og sagde: - Hør nu her! Lad være med at spille Deres penge ved at komme til os, vi har simpelthen kun stillinger for tjenere og den slags! Med den bemærkning drejede han rundt og var væk, efterladende mig regningen, som var ganske anselig.

Jeg gik ud og ned ad gaden. Jeg havde intet andet at foretage mig. Jeg så på de små annoncer i butiksvinduerne: Ung enke med barn ønsker arbejde..'. - Mand, som kan påtage sig ' billedskærerarbejde, ønsker arbejde... - Kvindelig massør giver behandlinger i hjemmet... (Ja, det vil jeg gerne tro! tænkte jeg). Mens jeg vandrede videre, tænkte jeg problemerne igennem. Hvis de almindelige bureauer eller arbejdsformidlinger ikke kunne hjælpe mig, hvorfor så ikke prøve en annonce i et butiksvindue? - Hvorfor ikke? sagde mine stakkels ømme fødder, mens de stolprede af sted på det hårde fortov.

Da jeg var kommet hjem, brød jeg min hjerne med at finde ud af, hvordan jeg kunne tjene

penge nok til at fortsætte min aura forskning. Til sidst skrev jeg på maskinen seks kort med følgende tekst: "Læge (Ikke britisk registreret) tilbyder psykologisk hjælp. Forespørgsel her." Jeg lavede seks til som lød:

"Professionel mand, vidtberejst, videnskabelige kvalifikationer, tilbyder hjælp med alt usædvanligt. Fine anbefalinger. Skriv til box.... Næste dag, da alle kortene var udstillede i øjnefaldende steder, sad jeg hjemme og ventede på resultaterne. De kom. Det lykkedes mig at få tilstrækkeligt med psykologisk arbejde til at holde den gående og holde liv i økonomiens hendøende flamme. Ved siden af det havde jeg noget freelance reklamearbejde, og et af de største farmaceutiske firmaer i England gav mig et halvdagsjob. Direktøren, læge der var ualmindelig storsindet og menneskelig, ville mig ansat på fuldtid, hvis det ikke havde været for et personalestop, som ikke var til at komme uden om. Jeg var også nok for gammel og så for syg ud. Anstrengelserne ved at tage over en andens legeme var stadig mærkbare.

Anspændelsen ved at få molekylerne fra det nye legeme udskiftet med mine egne, var næsten mere end jeg kunne udholde, selv om jeg naturligvis holdt ud af hensyn til det videnskabelige eksperiment. **Jeg tog ofte på astralrejser til Tibet, om natten eller i week-end'erne, når jeg var sikker på, at jeg ikke ville blive forstyrret, for forstyrrelse af en astralrejsendes legeme kan nemt blive fatal.** Jeg fandt trøst i selskabet med disse høje lamaer, som kunne være sammen med mig i det astrale, og min belønning lå i deres rosede bemærkninger om mine handlinger.

Under et sådant besøg sørgede jeg over mit kæledyr, en kat med en intelligens som gjorde mange mennesker til skamme. En gammel lama, som var sammen med mig i det astrale, smilede medlidende til mig og sagde: - Min broder, husker du ikke historien om sennepsfrøet? Sennepsfrøet, åh jo! Hvor godt huskede jeg den ikke, en af legenderne i vor tro.

En stakkels ung kvinde havde mistet sit førstefødte barn. Næsten afsindig af sorg vandrede hun gennem byens gader og bad og tryglede hvem som helst om at hjælpe hende til at få sit barn tilbage. Nogle vente sig bort fra hende i medlidenhed, andre snerrede og spottede hende, og kaldte hende sindssyg, fordi hun troede, at hun kunne få sit barn tilbage til livet. Hun blev ikke trøstet, og ingen kunne finde ord til at lindre hendes smerte. Til sidst kaldte en gammel præst, som havde set hendes fortvivlelse, på hende og sagde: - Der er kun én mand i hele verden som kan hjælpe dig. Han er den *Fuldkomne*, Buddhaen som lever på toppen af bjerget Gå til ham.

Den unge hjem søgte moder vandrede langsomt op ad bjerget, tynget af sin store sorg, indtil hun til sidst drejede om et hjørne og så den store Buddha sidde på en sten. Hun kastede sig ned foran ham og græd: - Oh! Buddha, bring min søn tilbage til livet. Buddhaen rejste sig og rørte blidt ved den unge kvinde, og sagde: - Gå ned i byen. Gå fra hus til hus, og bring mig et sennepsfrø fra et hus, hvor der aldrig nogensinde har været et dødsfald. Den unge kvinde rejste sig jublende og hastede ned ad bjergsiden,. Hun skyndte sig ind i det første hus og sagde: - Den stod Buddha har pålagt mig at bringe ham et sennepsfrø fra et hus, hvor der aldrig har været dødsfald.

I dette hus, var svaret, - er mange døde.

I det næste hus sagde man, - det er umuligt at sige, hvor mange der er døde her, for dette er et gammelt hus.

Hun gik fra hus til hus, hele gaden igennem, og til den næste gade, og den næste igen. Hun hvilede ikke og gjorde knapt ophold for at spise, men gik i stedet gennem hele byen fra hus til hus, men kunne ikke finde et eneste hus, som ikke på et eller andet tidspunkt havde haft besøg af døden.

Langsomt vendte hun sine skridt mod bjergskråningerne.

Den store Buddha sad som før i dyb meditation. - Har du sennepsfrøet med? spurgte han.

Nej, og jeg søger det heller ikke mere, sagde hun. - Min sorg blindede mig så meget, at jeg troede, at jeg var den eneste der sørgede og led.

Hvorfor er du da kommet til mig igen? spurgte Buddhaen. For at spørge om du vil lære mig sandheden, svarede hun. Og Buddhaen fortalte hende: - I hele menneskets verden, og i alle gudernes verden, der findes alene denne lov: Alle ting er forgængelige.

Ja, jeg kendte denne lære, men tabet af en jeg holdt af var alligevel et tab. Den gamle lama smilede igen og sagde: - Et dejligt lille -væsen vil komme til dig og opmuntre dig i dit usædvanlige svære og vanskelige liv. Vent!

*

Nogen tid efter, flere måneder efter, tog vi Lady Ku'ei til os. Hun var en siamesisk killing af uovertruffen skønhed intelligens. Vi opdrog hende, som vi ville have opdraget lille barn, og hun fulgte vore opdragelsesmetoder som et menneskebarn ville have gjort. Hun har sandelig mildnet våre bekymringer og gjort vor dagligdag lysere. At arbejde free-lance uden officiel tilladelse var i sig selv vanskeligt Dette var nogle af mine patienter klar over og benyttede sig af det. De historier som misligholdende patienter fortalte for at unddrage sig betalingen kunne fylde mange bøger, og give kritikerne overtid. Jeg fortsatte min søgen efter fast arbejde.

- Åh, sagde en ven, - du kan skrive freelance, hvad med at arbejde som neger. Har du tænkt på det? -jeg har en ven som har skrevet en masse bøger, jeg skal give dig en introduktion til ham. Og af sted for jeg til et af Londons store museer for at besøge vennen Jeg blev vist ind i et kontor, og troede et øjeblik at jeg var kommet ind i museets lagerrum! Jeg var bange for at røre mig for ikke at komme til at rive noget ned på gulvet, så jeg sad bare og blev næsten lam af at sidde. Endelig kom vennen. - Bøger? sagde han. Freelance skrivning? Jeg vil sætte Dem i forbindelse med min agent. Han kan sikkert finde noget til Dem. Han skrev en masse på et stykke papir og gav mig det. Næsten før jeg var klar over hvad der var sket var jeg ude på gaden igen. - Nå, tænkte jeg, - det er nok en sædvanlig gang gode ord og fedt flæsk?

Jeg så på papirer i min hånd. Regent Street? Nuvel, hvilken ende af gaden kunne det være? Jeg stod af toget ved Oxford Circus, og med mit sædvanlige held fandt jeg ud af, at det var den forkerte ende! Regent Street var overfyldt med mennesker, der syntes at samle sig omkring de store magasiners indgange. Et børneorkester eller Frelsens Hærs band, jeg er ikke klar over hvilket, vandrede under megen larm ned ad gaden ad Conduit Street, Jeg gik videre, forbi guld- og sølvsmedenes vinduer og tænkte på hvor lidt af deres varer der skulle til for at jeg kunne gå videre med min forskning. Der hvor gaden drejer ind i Piccadilly Circus, krydsede jeg gaden og så efter det elendige nummer. Rejsebureau, skoforretning var der men ingen forfatteragent. Så så jeg nummeret, presset ind mellem to butikker. Ind gik jeg og kom ind i en lille vestibule, hvor der var en åben elevator i den fjerneste ende. Der var en klokke, så den brugte jeg. Ingenting skete. Jeg ventede måske i fem minutter og trykkede så igen på klokken.

En trampen af fødder: - De forstyrrede mig, jeg var nede kælderen, sagde en stemme. - Jeg var lige i færd med at drikke te. Hvilken sal?

- Mr. B -, sagde jeg, - jeg ved ikke hvor han bor.

- Ah, tredie sal, sagde manden. - Han er der, jeg så ham køre op. Her er det, sagde han og åbnede jernlågen. Drej til højre, ind der. Derpå gik han ned til sin kolde te.

Jeg skubbede den udpegede dør op og gik hen til en lille disk. - Mr.B----? Sagde jeg. - Jeg har en aftale med ham. Den mørkhårede pige gik ud for at søge efter ham, og jeg så mig omkring. På den anden side af disken drak pigerne te. i; En ældre mand fik instruktioner om, hvordan han skulle levere nogle pakker. Der var et bord bagved mig med nogle blade, ligesom venteværelse hos en tandlæge, tænkte jeg. På væggen var der en plakat der annoncerede for en forlægger. Kontoret var fyldt med bogpakker, og nyåbnede maskinskrevne manuskripter stod pænt arrangerede på en reol ved væggen

Mr. B - kommer om et øjeblik, sagde en stemme og jeg takkede smilende den mørkhårede pige. I det samme blev en dør åbnet, og Mr. - kom ind. Jeg så på ham med stor interesse, for det var den første forfatteragent jeg havde set, og hørt om. Han havde skæg, og lignede en kinesisk mandarin Selv om han var englænder, havde han en værdighed og høflighed som en gammel højtuddannet kineser, hvis lige ikke findes i den vestlige verden.

Mr. B - kom hen til mig, rakte mig hånden og førte mig ind gennem sidedøren til et meget lille værelse, der mindede mig om en fængselscelle uden tremmer.- Og hvad kan jeg gøre for Dem? spurgte han.

Jeg ønsker et job, sagde jeg.

Han spurgte mig ud om mig selv, men jeg kunne af aura se, at han ikke havde noget at tilbyde, men at hat høflig på grund af min introduktion til ham. Jeg viste mine kinesiske papirer, og hans aura lyste af interesse.

Han tog dem og undersøgte de med omhu og sagde: - De skal skrive en bog.. Jeg tror at jeg kan få en forlægger til at interessere sig for den. Jeg fik et chok, som næsten slog bene væk under mig; skulle jeg skrive en bog? Jeg? Om mig selv? Jeg så omhyggeligt på hans aura for at

se, om han virkelig mente det, eller om det bare var et høfligt skrub af. Hans sagde, at han mente det, men at han havde sin tvivl om min evne til at skrive. Da jeg sagde farvel til ham, var hans sidste ord: - De skulle nu skrive den bog.

Ah se ikke så mørkt på det, sagde elevatormanden, solen skinner udenfor. Ville han ikke have Deres bog?

- det er netop sagen, svarede jeg, da jeg gik ud af elevatoren. – Han ville have den!!

Jeg vandrede ned ad Regent Street med den tanke at alle var gale. Skulle jeg skrive en bog? Vanvittigt! Alt hvad jeg ønskede var et job, som gav nok penge til at holde os i live og lidt til, så jeg kunne foretage min auraforskning, og alt hvad jeg fik tilbudt, var at skrive en åndssvag bog om mig selv.

Nogen tid før havde jeg besvaret en annonce om en teknisk forfatter af instruktionsbøger i forbindelse med flyvemaskiner. Med aftenposten modtog jeg et brev med anmodning om at komme til et interview den følgende morgen. - Ah, tænkte jeg, - så får jeg måske det job hos Crawley alligevel!

Tidlig næste morgen, da jeg var ved at spise morgenmad, før jeg skulle af sted til Crawley, faldt der et brev ind ad brev-sprækken. Det var fra Mr. B -.

- De skulle skrive en bog, skrev han. - Tænk det nøje igennem og kom og besøg mig igen.

- Bah! sagde jeg for mig selv, - jeg ville hade at skulle skrive den bog! Og af sted gik det til Clapham Station for at nå toget til Crawley.

Toget var det langsomste jeg har kørt med, det syntes at slå rod ved hver station, og lunte af sted på strækningen som om maskinen eller lokomotivføreren drog det sidste suk. Men jeg kom da frem til Crawley. Dagen var utålelig varm nu, og jeg var netop kommet for sent til bussen. Den næste gik for sent til at jeg kunne nå mit møde i tide. Jeg traskede af sted gennem gaderne, og fik forkerte henvisninger, hver gang jeg spurgte om vej, fordi firmaet lå så afsides. Til sidst, da jeg ar ved at være ligeglad med det hele, nåede jeg frem til en lang forsømt allé. Jeg fortsatte hen ad den og kom endelig et faldefærdigt hus, der så ud, som om et regiment soldater havde været indkvarteret der.

- De skrev en usædvanlig god ansøgning, sagde manden, som jeg talte med. - Vi var meget interesserede i at se, hvordan en mand så ud, som kunne skrive sådan!

Jeg gispede ved tanken om, at han havde fået mig til at tage den lange vej af ren og skær nysgerrighed. - Men De søgte en teknisk forfatter, sagde jeg, - og jeg er villig til at aflægge prøve.

Nå ja, sagde manden, - men vi har haft en masse problemer, siden vi satte den annonce i avisen; vi skal desværre reorganisere og kan ikke antage nogen de første seks måneder Men vi tænkte, at De måske havde lyst til at komme ud og se vort firma.

I så fald mener jeg, at det er rimeligt, at De betaler min togbillet, sagde jeg, - siden De henter mig helt herud på det grundlag.

Ah nej, det kan vi ikke, sagde han, - De tilbød selv at komme, og vi accepterede det kun.

Jeg var så nedslået, at den lange spadseretur tilbage til stationen syntes endnu længere. Igen en uundgåelig venten på toget, og den samme langsommelige tur tilbage til Clapham. Toghjulene syntes at sige: du skal skrive den bog, du skal skrive den bog.

I Paris bor der en anden lama, som er kommet til vesten i et specielt ærinde. I modsætning til mig har omstændighederne gjort, at han skal undgå al offentlighed. Han passer sit arbejde, og meget få aner at han engang var tibetansk lama i et kloster ved foden af Potala. Ham har jeg skrevet til og spurgt om hans mening og, for at foregribe det en smule, ud fra den opfattelse, at jeg ikke ville gøre klogt i at skrive.

I den sindsstemning, jeg befandt mig i, så Clapham Station endnu mere beskidt og mørk ud end nogensinde før.

Jeg vandrede ned over rampen og ud på gaden og hjem. Min kone så bare på mig og sagde ingenting. Efter et måltid som jeg ikke følte nogen lyst til, sagde hun: - Jeg telefonerede til Mr. B - i morges. Han siger, at du skal lave en synopsis og lade ham se den. Synopsis! Bare tanken gjorde mig syg. Så læste jeg den post, der var kommet. To breve, som sagde at pladsen var optaget. "Tak for Deres interesse", og brevet fra min lamaven i Paris.

Jeg satte mig ned ved den gamle slidte, skrivemaskine, jeg havde "arvet" efter min forgænger, og begyndte at skrive. Skrivningen er for mig ubehageligt og besværligt. Der er

ingen "inspiration", jeg har heller ingen evner, jeg arbejder hårdere end de fleste med en opgave, og jo mere jeg hader det, jo hårdere arbejder jeg for at blive færdig med det.

Dagen led mod enden, og tasmørkets skygger fyldte gaderne og spredtes, da gadelygterne blev tændt og kastede et grelt lys over husene og menneskene. Min kone tændte lyset og trak gardinerne for. Jeg fortsatte med at skrive. Til sidst holdt jeg inde med stive og smertende fingre. Foran mig lå en stabel papirer, tredive i alt, alle tæt beskrevne. - Så, udbrod jeg, - hvis de ikke er godt nok til ham, så er jeg færdig med at skrive, og jeg håber at det ikke er godt nok til ham!

Den næste eftermiddag besøgte jeg, Mr. B - igen. Han så endnu en gang på mine papirer, så tog han mit synopsis og lænede sig tilbage og læste. Han nikkede ofte anerkendende, og da han var færdig, sagde han meget forsigtigt: - Jeg tror, at vi kan få den afsat Lad mig ordne det. I mellemtiden så skriv det første kapitel.

Jeg vidste ikke, om jeg skulle være glad eller ked af det, medens jeg gik ned ad Regent Street mod Piccadilly. Circus. Økonomien var på det absolutte nulpunkt, og dog hadede jeg tanken om at skulle skrive om mig selv.

To dage senere modtog jeg et brev fra Mr. B som bad mig komme til sig, da han havde gode nyheder til mig. Mit hjerte græd ved tanken, så blev jeg altså nødt til at skrive den bog alligevel! Mr. B - smilede velvilligt til mig. - Jeg har en kontrakt til Dem, sagde han, - men først vil jeg gerne have, at vi tog hen og besøgte udgiveren. Sammen tog vi til en anden del af London, og kom ind i en gade, som før havde været et fashionabelt sted med elegante huse. Nu blev husene brugt til kontorer og de mennesker, som skulle have levet der, boede i forstæderne. Vi gik ned ad gaden og standsede ved et ubetydeligt hus. - Her er det, sagde Mr. B -. Vi kom ind i en mørk entre og gik op ad trappen til første sal. Til sidst blev vi vist ind til Hr. Udgiveren, som først var lidt kynisk, men lidt efter lidt varmede op. Samtalen var meget kort, og vi var snart ude på gaden igen.

- Kom med mig tilbage til kontoret, åh, hvor er nu mine briller? sagde Mr. B -, og gik febrilsk sine lommer igennem for at finde sine tabte briller. Han sukkede af lettelse da han fandt dem, og gentog. - Kom med mig tilbage til kontoret, jeg har en kontrakt der skal skrives under.

Til sidst var der noget definitivt, en aftale om at skrive en bog. Jeg besluttede, at jeg ville gøre min del, og håbede at forlæggeren ville gøre sin.

Det gik fremad med bogen, jeg lavede et kapitel ad gangen og afleverede det til Mr. B -. Ved en række tilfælde besøgte jeg Mr. og Mrs. B - i deres charmerende hjem, og jeg vil her i særlig grad hylde Mrs. B -. Hun bød mig velkommen i sit hjem, og kun få englændere gjorde det. Hun opmuntrede mig, og det var hun den første englænderinde som gjorde. Jeg var altid velkommen, så derfor tak, Mrs. B- !

Mit helbred var på hastig tilbagegang i det dårlige klima i London. Jeg kæmpede for at holde ud, til bogen var færdig og brugte al min træning for at skubbe sygdommen til side for et stykke tid. Da bogen var færdig, havde jeg mit første hjerteanfald og var ved at dø. På et meget berømt London hospital var jeg en kilde til megen undren for lægestaben, men jeg gav dem ingen oplysninger; måske vil denne bog bøde på det!

De må forlade London, sagde specialisten. - Deres liv er i fare her. Rejs bort til et andet klima.

Forlade London? tænkte jeg. - Men hvor skal vi tage hen? Hjemme havde vi haft en diskussion om de steder, vi kunne leve. Nogle dage senere måtte jeg tilbage til hospitalet til en afsluttende undersøgelse. - Hvornår rejser De? spurgte specialisten. - Deres tilstand bliver ikke bedre af at blive her.

- Jeg ved det simpelthen ikke, svarede jeg. - Der er så mange ting at tage hensyn til.

Der er kun én ting at tage hensyn til, sagde han utålmodigt, og det er Deres helbred, bliver De her, så dør De. Rejser De, kan De leve lidt længere. Forstår De ikke, at Deres tilstand er alvorlig?

Atter havde jeg et alvorligt problem at tage stilling til.

Tiende kapitel

- Lobsang! Lobsang! - Jeg drejede mig hvileløst i søvne. Smerten i brystet var voldsom, smerten fra en blodprop. Gispende kom jeg til bevidsthed. Og jeg hørte igen: - Lobsang!

- Ah, tænkte jeg, - jeg har det forfærdeligt!

- Lobsang, sagde stemmen igen. - Lyt til mig, læg dig tilbage' og lyt til mig.

Jeg lagde mig slapt tilbage. Mit hjerte pumpede og mit bryst bankede. Gradvis, i mørket i mit ensomme værelse, manifesterede en skikkelse sig. Først et blå skær, som skiftede til gult, den materialiserede form af en mand på min egen alder. - Jeg kan ikke rejse astralt i nat, sagde jeg, for så vil mit hjerte holde op med at slå, og min opgave er endnu ikke løst.

- Broder! Vi kender din tilstand, derfor er jeg kommet til dig. Lyt, du behøver ikke at tale.

- Jeg lænede mig tilbage mod hovedgærdet, mit åndedræt kom i hulkende gisp. Det var smertefuldt at trække vejret normalt, og nu skulle jeg trække det for at overleve.

- Vi har diskuteret dit problem, sagde den materialiserede lama. - Der ligger en ø ud for den engelske kyst, en ø som engang var en del af det forsvundne kontinent Atlantis. Rejs dertil så hurtigt du kan. Hvil ud for en tid i det venlige land, før du rejser videre til det nordamerikanske kontinent. Rejs ikke til vestlige kyster, hvis kystlinie er hærget af det voldsomme hav. Men rejs til den grønne by og derefter videre.

- Irland? Ja! Et ideelt sted. Jeg var altid kommet godt ud af det med irlændere. Grøn by? Så kom svaret til mig; Dublin, fra stor højde så den grøn ud på grund af Phoenix Park, og fordi Liffey floden løb igennem den fra bjergene ud i havet.

Lamaen smilede anerkendende. – Du må forsøge at blive så rask som overhovedet muligt, for der vil komme flere anfald. Vi ønsker, at du skal leve, så løsningen af opgaven kan blive fremskyndet og videnskaben om auraen kan komme nærmere sin virkeliggørelse. Jeg forlader dig nu, men når du har fået det lidt bedre, er det ønskeligt at du aflægger besøg i Landet Med Det Gyldne Lys.

Visionen svandt hen, og mit værelse blev mørkere og mere ensomt. Mine bekymringer havde været store og mine lidelser så frygtelige, at de færreste ville have haft mulighed for at bære eller forstå dem. Jeg lænede mig tilbage og kiggede ud gennem vinduet uden egentlig at forstå. Hvad var det, de havde sagt da jeg for nylig havde været på astralrejse til Lhasa? Ah jo! - Det vil blive svært for dig at få arbejde. Selvfølgelig vil det det, for du hører ikke til i den vestlige verden, og du lever på lånt tid. Manden, hvis livsrum, du udfylder, ville jo alligevel have været død. Dette at du havde behov for hans legeme og overtog det, betød for ham at han kunne forlade jorden med ære og fortjeneste. **Dette er ikke Karma, min broder, men et hverv som du udfører i dette dit sidste liv på jorden.**

Og det er et meget hårdt liv, sagde jeg til mig selv.

Om morgenen lykkedes det for mig at forårsage nogen bestyrtelse og overraskelse ved at erklære: - Vi rejser til Irland for at slå os ned der, først til Dublin og senere uden for Dublin.

Jeg var ikke til megen hjælp, da vi skulle have pakket vore ting samme Jeg var meget syg og vovede ikke at røre mig af frygt for et nyt hjerteanfald. Kasserne blev pakket, billetterne købt, og endelig tog vi af sted. Det var dejligt at være i luften igen, og jeg opdagede, at det var meget lettere at trække vejret. Luftfartsselskabet tog ingen chancer med en hjertepatient ombord. Der var placeret en iltbeholder lige over mit hoved.

Flyet gik lavt og cirklede over et landskab med frisk grønt kantet med mælkehvide brændinger. Vi gik længere ned, og der lød en skurren fra understellet, der blev sænket, fulgt af hjulenes skrigen, da de ramte landingsbanen.

Mine tanker vendte tilbage til den gang, da jeg gjorde min første entre i England, og den behandling jeg fik af myndighederne. Hvordan bliver det mon, denne gang? tænkte jeg. Vi

rullede op foran ankomsthallen, og jeg var ikke så lidt ærgerlig over at opdage, at der ventede en rullestol på mig. I tolden så tolderen strengt på mig og sagde: - Hvor længe bliver De her?

- Vi er kommet for at slå os ned her, svarede jeg.

Der var ingen problemer. De undersøgte ikke engang vore ting. Lady Ku'ei fortryllede dem alle, fordi hun rolig og behersket stod vagt ved vore ejendele. Disse siamesiske katter er, når de

bliver opdraget rigtigt og behandlet ordentligt, i besiddelse af en overlegen intelligens. -Jeg foretrækker så sandelig Lady Ku'eis venskab og troskab for menneskenes; hun sidder ved min side dag og nat og vækker min kone, hvis jeg bliver syg.

Bagagen blev lagt ind i en taxa, og vi blev kørt til Dublin. Atmosfæren var meget venlig; intet syntes at være til besvær. Jeg lå i min seng på et værelse og så ud over Trinity College. På vejen nedenunder mit vindue rullede trafikken af sted i adstadigt tempo.

Det tog nogen tid at komme mig efter rejsens besværligheder, men da jeg kom oven senge, gav de venlige funktionærer på Trinity College mig et kort, som gav mig tilladelse til at færdes på deres område og benytte deres pragtfulde bibliotek. Dublin var en by med mange overraskelser; man kunne købe næsten alt her. Der var et betydeligt større udvalg af varer end der var i Windsor i Kanada eller Detroit i USA. Efter et par måneder, hvor jeg skrev *Lægen fra Lhasa*, besluttede vi os til at flytte til et meget idyllisk fiskerleje tyve kilometer uden for Dublin. Vi var så heldige at få i et hus, som havde en pragtfuld udsigt over bugten.

Jeg var stadig nødt til at hvile mig meget, og jeg fandt det umuligt at se gennem vinduerne med min kikkert på grund af vinduesglassets forvrængede effekt. En lokal bygmester, Brud Campbell, som jeg var blevet gode venner med, foreslog mig at sætte lamineret glas i. Da jeg havde fået det ordnet, kunne jeg ligge i min seng og betragte fiskerbådene ude i bugten. Hele havnen var indenfor mit synsfelt, med sejklubben, hav -mesterens kontor og fyrtårnet som de mest fremtrædende punkter. I klart vejr kunde jeg se Mourne bjerg ovre i det britisk besatte Irland, medens jeg fra Howth Head svagt kunne skimte Wales bjerge tværs over Det Irske Hav.

Vi købte en brugt vogn og kørte ofte op i Dublin bjergene og nød den rene luft og det dejlige landskab. På sådan en tur hørte vi om en gammel siameserkat, der var ved at dø på grund af en indre svulst. Efter megen snakken frem og tilbage lykkedes det os at få katten med hjem. Den bedste dyrlæge i hele Irland undersøgte hende, men mente ikke at hun havde mere end et par timer tilbage at leve i. Jeg overtalte ham til at operere og fjerne svulsten, dér var forårsaget af misrøgt og for mange killinger. Hun kom sig og viste sig at være den sødeste skabning jeg nogensinde har truffet. Lige nu, mens jeg skriver, spadserer hun rundt som den gamle, venlige dame hun er. Selvom hun er halvblind udstråler hendes øjne godhed og intelligens. Lady Ku'ei går ved siden af hende og dirigerer hende telepatiske, så hun ikke, bumper ind i noget og kommer til skade. Vi kalder hende bedstemor Gråskæg, fordi hun i høj grad ligner en gammel dame, når hun vandrer rundt og nyder sine sidste dage efter at have avlet så mange børn.

Howth bragte mig lykke; en lykke som jeg ikke havde kendt før. Mr. Loftus, politimanden, kom ofte ind for at få sig en snak. Han var altid meget velkommen. Han var en høj mand, flot som en garder ved Buckingham Palace, og var kendt og agtet for sin absolutte ærlighed og absolutte frygtløshed. Han plejede at komme ind, når han havde fri, og tale om fremmede lande. Hans hyggelige indledning: - Min Gud, Doktor, har De nogle guldkorn til mig i dag! var herlig at høre. Jeg er blevet dårligt behandlet af politiet i mange lande, men politibetjent Loftus viste mig at der var gode politibetjente såvel som dårlige.

Mit hjerte begyndte at blive uregelmæssigt igen, og min kone ville derfor gerne have installeret en telefon, for at kunne tilkalde hjælp i tide. Uheldigvis var all linier optagne, så vi fik afslag. Men en eftermiddag blev der banket på døren, og en nabo, mrs. O'Grady, sagde: - Jeg hører, at De har søgt om at få en telefon, men ikke kan få det. De kan få låne vores, så meget De ønsker, her er nøgle til huset. Vi havde det godt i Irland.

Mr. og mrs. O'Grady prøvede alt de kunne gøre for at vort ophold i Irland skulle blive så godt som muligt. Det har været os til stor glæde, at vi har kunnet invitere mrs. O'Grady over til os i Kanada på et kort besøg.

Pludselig, som et lyn fra en klar himmel, blev jeg meget syg. Årene i fængselslejrene, de umådelig anstrengelser jeg havde været udsat for, og de usædvanlige forsøg jeg havde foretaget havde tilsammen forværret min helbredstilstand alvorligt. Min kone styrtede op til O'Grady's hus og telefonerede til lægen og bad ham komme omgående. Forbavsende kort tid efter stod dr. Chapman i mit soveværelse, og med den effektivitet som kommer af mange års praksis havde jeg fået en indsprøjtning, før jeg vidste af det. Dr. Chapman var af den gamle skole, familielægen som havde mere viden i sin lillefinger end et halvt dusin af de fabriksuddannede læger, der er så populære i vore dage. Dr. Chapman og jeg var venner fra første øjeblik. Langsomt lykkedes det mig, under hans kyndige hånd, at blive rask nok til at stå op igen.

Derefter foretog jeg en runde til de bedste specialister i Dublin. En eller anden i England havde sagt til mig, at jeg aldrig måtte betro mit liv i en irsk læges hænder. Jeg gjorde hvad jeg skønnede var bedst, og har aldrig fået bedre behandling af nogen læge noget andet steds i verden. Den personlige og menneskelige følelse var tilstede, og det er bedre end al den mekaniske koldblodighed hos de unge læger.

Brud Campbell havde opført et fint stengærde, i stedet for det gamle som måtte rives ned, og grunden var den sørgelige, at vi ikke kunne være i fred for turister. De kom i stort tal fra England. De plejede at komme til Howth på ture fra Liverpool og slå sig ned i vor have. Der var specielt en af dem, som vi havde megen sjov med. En morgen blev der banket på vores dør. Min kone lukkede op og fandt en tysk dame udenfor. Hun prøvede at mase sig vej ind, men det mislykkedes. Så erklærede hun, at hun ville slå sig ned på vores trappesten, indtil hun havde fået lov til at sidde for fødderne af Lobsang Rampa. Da jeg imidlertid lå i sengen, og så ganske afgjort ikke ønskede at have nogen siddende ved mine fødder, fik hun besked på at gå. Hen på eftermiddagen sat hun der stadig. Betjent Lofthus kom og så meget vred og bestemt ud og overtalte kvinden til at gå ned ad bakken, tage bussen til Dublin og aldrig komme igen.

Det var travle dage, og jeg måtte passe på ikke at overanstrengte mig. *Lægen fra Lhasa* var nu færdig, og der kom breve til mig fra hele verden. Pat, postbudet, plejede at komme stønnende hen til vores dør efter den lange tur op ad bakken og hilse den, der tog imod ham med et: - Godmorgen med Dem. Og hvordan har ham selv det så ellers i dag? Ah, disse breve, de bliver min død!

En nat da jeg lå i min seng og betragtede de blinkende lys fra Portmarnock og skibene ude på havet, blev jeg pludselig opmærksom på en gammel mand, som sad og så på mig. Han smilede, da jeg så hen på ham. - Jeg er kommet, sagde han, for at se om det går fremad med dig, for det er ønskeligt, at du atter rejser til Landet Med Det Gyldne Lys. Hvordan har du det?

- Jeg tror, at jeg kan klare det, hvis jeg tager mig en smule sammen; svarede jeg, - kommer du med mig?

- Nej, svarede han, - for dit legeme er mere værd end nogensinde, og jeg skal blive her og vogte det.

De sidste par måneder havde jeg lidt meget. En af grundene til mine lidelser var en ting, som ville få en vesterlænding til at stejle af mistro: den endelige overtagelse af mit oprindelige legeme havde fundet sted. Erstatningslegemet var telesendt andetsteds hen og var blevet til støv. For dem, der er virkeligt interesserede i denne gamle kunst fra det fjerne østen, er der skrevet bøger om dette emne.

Jeg lå nogle minutter og tog mig sammen. Uden for hørtes en sen fiskerbåd tøffe forbi. Det var stjerneklart, og Irlands øje lå badet i måneskin. Den gamle mand smilede og sagde:

- Det er en dejlig udsigt du har her. Jeg nikkede tavs, strakte min ryg, bøjede benene op under mig og svævede af sted som en røgsky. Nogen tid dvælede jeg over pynten og så ned på det månebeskinnede landskab, Irlands øje, øen lige ud for kysten og længere ude Lambayøen. Bag dem strålede lysene i Dublin, i sandhed en moderne veloplyst by. Da jeg steg højere kunde jeg se Killenye bugtens flotte kurve, der minder så meget om den i Neapel, og længere væk Greystones og Wiclow. Jeg svævede bort, ud af denne verden, ud af rum og tid. Videre til et plan som ikke kan beskrives i denne tredimensionale verdens sprog.

Det var som at gå fra mørke og ind i sollyset. Min leder, Lama Mingyar Dondup, ventede på mig. - Du har gjort det så godt, Lobsang, og du har lidt så meget, sagde han. - Om kort tid vil du vende tilbage hertil og ikke forlade os mere. Din kamp har været det værd. Vi bevægede os sammen gennem det pragtfulde landskab, og kom frem til Mindernes Hal, hvor der endnu var så meget at lære.

Vi sad der i nogen tid og talte, min leder, en gruppe ophøjede mænd og jeg. - Snart, sagde en, - vil du rejse til de røde indianeres land og der vil der være en anden opgave til dig. Du kan hvile dig her i nogle timer, for dine prøvelser i den sidste tid har tæret på dine kræfter.

- Ja, bemærkede en anden, - og bliv ikke vred på dem, der måtte kritisere dig, for de ved ikke, hvad de taler om, uvidende som de er i den vestlige verden, om det der sker. Når døden lukker deres øjne, og de bliver genfødt til det højere liv, så vil de virkelig beklage de sorger og plager, som de så unødigt har forårsaget.

Da jeg vendte (astralt...) tilbage til Irland, lå det stadig i mørke, kun med nogle svage striber på morgenhimlen. På de lange sand-strande ved Clontarf brødes brændingen med en sukkende klagen. Pynten ved Howth dukkede op, en mørkere profil i det tidlige morgengryns mørke. - Du godeste! bemærkede jeg for mig selv. - Mågerne har bøjet mine antenner. Jeg må have fat i Brud Campbell til at rette dem op. Den gamle mand sad stadig ved min seng. Mrs. Fifi Gråskæg sad for enden af min seng og holdt vagt. Da jeg gled ind i mit legeme og genoplivede det, kom hun hen til mig, gnubbede sig opad mig og spandt. Hun udstødte en lav kalden og Lady Ku'ei kom ind, sprang op på min seng og indtog sin vante plads i mit skød. Den gamle mand så ned på dem med hengivenhed og bemærkede:

- Det er i sandhed højerestående væsener. Jeg må gå nu, min broder.

Morgenposten bragte hilsen fra det irske skattevæsen, i form af en absurd skatteligning. De eneste mennesker i Irland jeg ikke kan lide, er dem der er ansat ved skattevæsenet. De forekom mig at være så lidt hjælpsomme, så unødvendigt nævenyttige. For forfattere i Irland er skatten så afgjort en straf, og det er tragedie, for Irland kunne godt trænge til nogen, der ville bruge penge der. Skat eller ikke skat, jeg ville hellere leve i Irland end i noget andet land i hele verden, måske bortset fra Tibet.

- Vi rejser til Kanada, sagde jeg. Denne udtalelse blev mødt med mørke miner.

- Hvad med kattene? blev jeg spurgt.

- De kommer med i flyet, naturligvis. De rejser sammen med os, svarede jeg.

Formaliteterne var meget omfattende, og der var lange forsinkelser. De irske embedsmænd var hjælpsomme ud over alle grænser, men det var kanadierne langt fra. Det amerikanske konsulat ydede os mere hjælp end det kanadiske. Vi fik taget fingeraftryk og blev forhørt, og blev derefter lægeundersøgt. Jeg faldt igennem. - Alt for mange år, sagde lægen. - De bliver nødt til at lade Dem røntgenfotografere. Den irske læge, der røntgenfotograferede mig, så medlidende på mig. - De må have haft et frygteligt liv, sagde han. - Alle disse år ...! Jeg, må rapportere min bedømmelse til den kanadiske sundheds-styrelse. I betragtning af Deres alder vil jeg tro, at De kan få adgang til Kanada, på særlige betingelser.

Lady Ku'ei og mrs. Fifi Gråskæg blev undersøgt af en dyrlæge og fik begge grønt lys. Medens vi ventede på en udtalelse vedrørende min sundhedsattest, undersøgte vi mulighederne for at tage kattene med os i flyet. Kun Swissair ville give tilladelse til det, så vi bookedede os midlertidigt ind hos dem.,

Dagen efter blev jeg kaldt til den kanadiske ambassade. En mand så surt på mig.

- De er syg, sagde han. - Jeg må sikre mig at De ikke vil ligge den kanadiske stat til byrde. Han vævede og vævede og sagde så, som om det voldte ham stort besvær:

- Montreal har givet Dem tilladelse til at rejse ind i landet under forudsætning af, at De henvender Dem til sundhedsmyndighederne, så snart De ankommer, og gennemgår den behandling, som skønnes nødvendig. Hvis De ikke indvilger i dette, kan De ikke få adgang. Det sidste sagde han med håb i stemmen!

Det forekommer mig noget påfaldende at så mange ambassade -funktionærer er så unødigt uforskammede; når alt kommer til alt får de jo deres løn for at betjene andre.

Vi holdt vore rejseplaner for os selv; kun vore nærmeste venner vidste, at vi skulle rejse og hvorhen. Vi vidste kun alt for godt, at man kun behøvede at nyse, før der stod en journalist uden for døren og spurgte om grunden. En sidste gang kørte vi en tur rundt om Dublin og besøgte de smukke steder i Howth. Det var meget svært for os at tage afsked med det hele, men ingen af os er her for sin egen fornøjelses skyld. Et meget effektivt firma i Dublin havde påtaget sig at køre os til Shannon i bus; vi to, kattene og al vor bagage.

Nogle få dage før jul var vi klar til at tage af sted. Vor gamle ven, mr. Loftus, kom for at sige farvel og se til, at vi kom godt af sted. Jeg skulle tage meget fejl, hvis han ikke havde tårer i øjnene. Jeg følte inderligt at jeg tog afsked med en god gammel ven. Mr. og mrs. O'Grady besøgte os og Mr. O'Grady havde taget fri fra arbejde af samme grund.

Han var tydeligvis bedrøvet, mens hun forsøgte at skjule sine følelser under påtaget munterhed, hvilket dog ikke lykkedes. Jeg låsede døren og gav mrs. O'Grady' nøglen, så hun kunne sende den til vores sagfører. Så satte jeg mig ind i bussen, og vi kørte bort fra den lykkeligste tid, jeg havde haft, siden jeg forlod Tibet, og forlod de rareste mennesker, jeg havde kendt i mange, mange år.

Bussen susede af sted ad den behagelige motorvej til Dublin, snoede sig gennem byens venlige trafik og videre ud på det åbne land, langs foden af bjergene. Vi kørte i timevis, mens den dygtige chauffør udpegede seværdighederne for os og sørgede for vort velbefindende på alle måder. Da vi havde kørt halvdelen af turen, gjorde vi holdt og drak te. Lady Ku'ei nød at sidde og se på trafikken og kom med opmuntrende råb til chaufføren. Mrs. Fifi Gråskæg foretrak at sidde stille og tænke. Da bussen stoppede, blev der stor opstandelse. Hvorfor standsede vi? Hvad var der galt?

Vi fortsatte, for vejen var lang, og Shannon så langt borte.

Mørket faldt på og sinkede os noget. Sent om aftenen nåede vi frem til Shannon lufthavn, afleverede vore store kufferter og kørte hen til det hotel, hvor vi havde reserveret værelser for natten og den næste dag. På grund af mit helbred og de to katte gjorde vi dette ophold og rejste først den næste nat. Vi havde hver sit værelse, men heldigvis var der dør imellem, for kattene kunne ikke finde ud af hvor de ville være. I lang tid vandrede de rundt og hvædede som støvsugere, mens de opsporede alt om de mennesker, der tidligere havde beboet værelserne. Så faldt de endelig til ro og faldt snart i søvn.

Jeg hvilede mig den næste dag og gik lidt rundt i lufthavnsbygningen. Den toldfri butik interesserede mig, men jeg kunne ikke se fordelene ved den; hvis man køber et eller andet, skal det jo deklareres et eller andet sted og der skal betales told, så hvor er fortjenesten?

Swissairs folk var hjælpsomme og dygtige, formaliteterne var snart klaret, og vi ventede kun på flyet. Klokkeren halv to gik vi ombord, vi og vore to katte. De andre passagerer var meget imponerede af dem, af deres selvkontrol og opførsel. End ikke larmen fra motorerne ved starten skræmte dem. Vi steg op i luften og snart var landet væk under os, Shannon floden løb hastigt forbi under en vinge og var borte. Foran os bredte det store Atlanterhav sig, efterladende en hvidt-skummende brænding langs den irske kyst. Motorerne skiftede omdrejninger, lange flammer slog ud fra de glødende udstødningsrør. Maskinen vuggede let. Kattene så spørgende op på mig; var der noget at være bange for? Men jeg smilede beroligende til dem, det var min syvende tur over Atlanten. De rullede sig sammen og faldt i søvn.

Den lange nat slæbte sig af sted. Vi rejste med mørket, og det betød at nattemørket ville vare tolv timer. Kabinelyset blev dæmpet ned, og kun de svage blå lamper lyste, og gav os en svag mulighed for at sove. De brølende motorer bar os gennem lufthavet, i en højde på ti kilometer, over det grå hvileløse hav. Langsomt udskiftedes stjernetegnene på himlen.

Langt ude i horisonten, i kimmingen (synsranden), sås et svagt lys fra den opstigende sol. Der hørtes støj fra pantryet (spisekammeret), klirren med porcelæn, og så blev lyset gradvis tændt. Den venlige purser gik gennem kabinen, parat til at opfylde de vågnende passagerers ønsker. Der blev serveret morgenmad af den effektive kabine-besætning. Der er ingen nation som den svejtsiske, når det drejer sig om effektivitet i luften, om at opfylde passagerernes ønsker og servere virkelig velsmagende mad. Kattene sad og så forventningsfulde ud ved tanken om at skulle æde igen.

Ude til højre kom, en grå linie til syne og blev hastigt større. New York! Uvilkårligt kom jeg til at tænke på den første gang jeg kom til Amerika ved at arbejde mig over som maskinist. Dengang havde Manhattans skyskrabere rakt langt ind i hinanden, imponerende ved deres størrelse. Hvor var de nu? Ikke disse små prikker, formodentlig? Det store fly kredsede og tippede en af vingerne. Motoren skiftede omdrejninger, og efterhånden kom vi længere og længere ned. Lidt efter lidt tog bygningerne form, og det, der havde set ud som en øde sten ørken, viste sig nu at være Idlewilds internationale lufthavn. Den dygtige svejtsiske pilot satte sit fly ned med en svag hvæsen fra hjulene. Roligt rullede vi ad løbebanerne hen til lufthavnsbygningen. - Bliv venligst siddende! sagde purseren. Der kom et blidt bump, da trappen blev sat til, en skraben af metal og kabinedøren blev åbnet. - Farvel, sagde besætningen, der stod ved udgangen. - Vi håber at se Dem snart igen! Langsomt gik vi ned ad trappen og ind i administrationsbygningen.

Idlewild var som en jernbanestation, der var gået amok. Folk styrtede frem og tilbage og skubbede til alle, som stod i vejen. En assistent trådte frem: - Denne vej! Toldeftersyn først! Vi blev stillet op på række ved et transportbånd. Pludselig kom en masse bagage kørende på transportbåndet og frem til toldbetjentene. Tolderne gik langsomt langs transportbåndet og rodede i de åbne kufferter.

- Hvor kommer De fra? spurgte han.

Fra Dublin i Irland, svarede jeg.

- Og hvor skal De hen?

- Til Windsor i Kanada, svarede jeg.

- Okay. Nogen pornografiske billeder? spurgte han pludselig. Da han var blevet beroliget, fortsatte vi hen til politiet og foreviste vore pas og visa. Folk blev ført igennem de forskellige afdelinger på en måde som var det pakkeriet på et slagteri i Chicago.

Før vi forlod Irland havde vi reserveret pladser i et amerikansk fly til Detroit. De havde givet os tilladelse til at tage kattene med i maskinen. Men personalet i det pågældende luftfartsselskab nægtede nu at anerkende denne tilladelse, og nægtede at medtage vore to katte, som havde fløjet over Atlanten uden ståhej. Det lod til, at vi måtte blive i New York i nogen tid, da luftfartsselskabet var meget lidt interesseret i vore problemer. I en avis så jeg en annonce for et lille selskab, der reklamerede med, at de fløj over alt, fra La Guardia lufthavn. Vi hyrede en vogn til et motel, der lå en del kilometer borte, men ikke så langt fra La Guardia. - Kan vi have vore katte med? spurgte vi portieren. Han så på dem, de to sårbare små damer, og sagde: - Ja sandelig, de skal være velkomne! Lady Ku'ei og mrs. Fifi Gråskæg var i sandhed glade for at få lejlighed til at undersøge endnu to værelser.

Jeg kunne nu mærke, at rejsens anstrengelser havde taget hårdt på mig. Jeg gik i seng med det samme. Min kone gik hen til lufthavnen for at finde ud af, hvad en lufttaxi ville koste, og hvornår vi kunne komme af sted. Hun kom tilbage og så meget bekymret ud. - Det kommer til at koste en masse penge! sagde hun.

- Nå, men vi kan ikke blive her. Vi er nødt til at rejse, sagde jeg.

Hun tog telefonen, og det var snart arrangeret, så vi den næste morgen kunne flyve til Kanada med lufttaxi.

Vi sov godt den nat. Kattene var ganske ubekymrede, og det så endda ud, som om de morede sig. Da vi næste morgen havde spist morgenmad, kørte vi hen til lufthavnen. La Guardia er uhyre stor; hvert minut dagen igennem starter eller andet fly. Vi fandt endelig frem til det sted, hvorfra vi skulle starte, og vi, vore katte og vår bagage blev stuvet ombord i et lille tomotorers fly. Piloten, en lille fuldstændig skaldet mand, nikkede kort til os, og vi kørte ud til start. Vi kørte en tre kilometer og tog opstilling for at vente på, at det blev vores tur til at starte. Piloten på et stort interkontinentalt fly vinkede til os og talte hurtigt i sin mikrofon. Vor pilot mumlede nogle ord som jeg ikke kan gentage og sagde: - vi er punkteret.

Luften fyldtes med hylende politisirener. En politibil racede vildt ned ad en parallelvej, kørte op v siden af os og bremsede med hvinende dæk. - Politi? Hvad har vi nu gjort? spurgte jeg mig selv. Der lød flere sirener, og brandvæsenet ankom, mens brandfolkene sprang af, endnu før bilerne var helt fremme. Politimændene kom over til os og snakkede med piloten. Så snakkede de et øjeblik med brandfolkene, og enden blev at de alle sammen kørte igen. En reparationsvogn kørte til, løftede vort fly op med en donkraft, fjernede det punkterede hjul og forsvandt igen. I to timer sad vi og ventede på, at de skulle komme tilbage med hjulet. Endelig kom det, og piloten startede motorerne igen, og vi startede. Vi fløj først til Pittsburg over Alleghany. Da vi var over bjergene så jeg benzin måleren synke ned på nul og begyndte at slå mod stop. Piloten syntes ikke at tage notits af det. Jeg pegede på måleren; og han sagde: - Nå, ja men vi kan altid komme ned! Nogle senere kom vi til et fladt område i bjergene, et sted var mange fly parkeret. Piloten gik en gang rundt og landede og kørte lige hen til benzinpumperne. Vi stoppede længe nok til at få tanket op, før vi startede fra den frosne, snedækkede startbane. Der var store snedriver op ad siderne, og masser af sne i dalen. Kun en kort flyvetur og vi var i Pittsburg. Vi var syge af at rejse, stive i lemmerne og udmattede. Kun Lady Ku'ei var i god form, hun sad og så ud ad et vindue og var tilsyneladende tilfreds med hvad hun så.

Med Cleveland under os, så vi Erie søen lige foran os. Store ismasser var skruet op, medens fantastiske revner og sprækker løb tværs over den frosne sø. Piloten, som ikke tog chancer, satte kursen mod Pelee øen, tværs over søen. Derfra fløj vi til Amherstburg og videre til Windsor lufthavn. Havnen så så mærkelig stille ud. Der var ingen aktivitet af hverken fly, biler eller mennesker. Vi rullede op foran bygningen, steg ud af maskinen og gik indenfor. En toldbetjent var netop ved at gå hjem, det var efter seks om aftenen. Nedtrykt beskuede han vores bagage. - Der er ingen immigrationsbetjent her, sagde han. - De bliver nødt til vente til der

kommer en. Vi satte os ned og ventede.

Tiden kravlede af sted. En halvtime. Tiden syntes at stå stille, vi havde hverken fået vådt eller tørt siden klokken otte om morgenen. Klokken slog syv. En afløser for den første toldbetjent kom ind, og drev lidt rundt - Jeg kan ikke foretage mig noget før immigrationsbetjenten har klareret jer, sagde han. Tiden syntes at gå endnu langsommere. Halv otte. En høj mand kom ind og gik ind på immigrationskontoret Han kom ud igen og over og talte. med toldbetjenten, med et udtryk af håbløshed i sit ansigt. - Jeg kan ikke åbne skrivebordet, sagde han, rød i hovedet. De stod og snakkede noget sammen, prøvede for skellige nøgler og skubbede og bankede i bordet. Til sidst tog de i desperation en skruetrækker og brækkede skuffen op. Det var det forkerte skrivebord, og ganske tomt.

Endelig fandt de formularerne. Matte udfyldte vi dem, og skrev under her og der. Immigrationsbetjenten stemplede vore pas med - "Landet Immigrant".

- Herefter skal De til tolden, sagde han. Der var kasser, der skulle åbnes, kufferter, der skulle låses op, formularer, der skulle vises frem med detaljer vedrørende vore ejendele. Flere gummitempler, og til sidst fik vi lov til at rejse ind i Kanada ved Windsor i Ontario.

Toldbetjenten lavede gevaldigt op, da han hørte, at vi kom fra Irland. Han stammede selv fra Irland, hvor hans forældre stadig levede, og han stillede en masse spørgsmål, og under af alle undere: han hjalp os med at bære vor bagage ud til den ventende bil. Udenfor lufthavnen var det bitterligt koldt, og sneen lå tykt på jorden. På den anden side af Detroit floden tårnede skyskrabere sig op med masser af lys i vinduerne; julen var nær.

Vi kørte ad hovedgaden i Windsor, den brede Quелlette Avenue. Vi kunne ikke få øje på floden, og det så ud, som om vi kørte lige ind i USA. Den fyr, der kørte for os, syntes ikke at være sikker på retningen; da han kørte forbi den rigtige vej, foretog han en manøvre, der fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på os. Til sidst nåede vi dog frem til vort lejede hus og var glade for at kunne stige ud af vognen.

Der gik ikke mange dage, før jeg fik en henvendelse fra sundhedsstyrelsen om at indfinde mig. De lovede mig al landsens ulykker, deriblandt udvisning, om jeg ikke fulgte ordren. Ulykkeligvis synes trusler at være den helt store hobby for embedsmændene i Ontario, og derfor er vi ved at flytte igen, til en venligere del af landet.

Hos sundhedsstyrelsen blev jeg røntgenfotograferet, mere indgående end nogen sinde før, men jeg fik da lov til at tag hjem igen. Windsor har et forfærdeligt klima, og det oven i (no; "i tillegg til") embedsmændenes opførsel fik os til at beslutte, at vi ville flytte, så snart denne bog er afsluttet.

Og nu er *Historien om Rampa* færdig. Jeg har fortalt sandheden, ligesom i mine to andre bøger. Jeg kunne fortælle den vestlige verden meget, for på mine astralrejser er jeg stødt på grænsen for det mulige. Hvorfor sende spionfly ud, med stor fare for besætningen, når man ved at rejse på astralplanet kan se lige ind i et regeringsmøde? Man kan se og man kan huske. Under visse omstændigheder kan man telesende artikler, hvis det er til almenhedens bedste. Men vestens mennesker er hånlige over for ting, de ikke forstår, - råber svindler til den dér har evner, de ikke selv besidder, og smæder/ spotter den, der vover at være lidt anderledes.

Lykkelig satte jeg min skrivemaskine til side og gav mig til at underholde Lady Ku-ei og den blinde mrs. Fifi Gråskæg, som begge havde ventet så tålmodigt.

Den nat kom meddelelsen igen, per telepati. - Lobsang! Du har endnu ikke afsluttet din bog! Mit hjerte sank. Jeg hadede at skrive, for jeg vidste, at så få mennesker har mulighed for at erkende sandheden. Jeg skriver om ting, som mennesket kan udføre med sin forstand. Selv de mest elementære ting, der er beskrevet i denne bog vil blive mistroet. Men hvis man bekendtgjorde, at russerne havde sendt en mand til Mars, da ville det blive troet. Folk er bange for den kraft der ligger i menneskets forstand, og kan kun fremstille værdiløse ting som raketter og satelliter. Bedre resultater kan opnås gennem mentale processer.

- Lobsang! *Sandheden*? Husker du hebræerlegenden? Skriv den ned og skriv også om, hvordan der *kunne* være i Tibet

En rabbi, som var berømt for sin lærdom og visdom, blev engang spurgt, hvorfor han så ofte forklarede den store sandhed ved at fortælle en enkelt historie - Det kan bedst forklares ved en lignelse! Sagde den kloge rabbi. - En lignelse om en lignelse. Der var engang; da *Sandheden*

gik ubesmykket omkring blandt folk, så nøgen som selve *sandheden*. Enhver, der så *Sandheden*, vendte sig bort af frygt eller skam, fordi de ikke turde se ham i øjnene. *Sandheden* vandrede mellem jordens folk, uvelkommen, afvist og uønsket. Venneløs og alene mødte han en dag *Lignelsen*, der vandrede lykkelig af sted, klædt i fine og farvestrålende klæder. - *Sandhed*, hvorfor er du så ked af det, så ulykkelig? spurgte *Lignelsen* med et fornøjet smil. - Fordi jeg er så gammel og grim, at folk undgår mig, svarede *Sandheden* mørkt - Vrøvl! lo *Lignelsen*. - Det er ikke derfor, folk undgår dig. Lån nogle af mine klæder og gå ud blandt folk og se hvad der sker. *Sandheden* tog nogle af *Lignelsens* klæder på, og lige meget hvor han kom hen, var han velkommen.

Den gamle; vise rabbi smilede og sagde: - **Mennesket tør ikke se den nøgne sandhed i øjnene, de foretrækker ham forklædt i lignelsens klæder.**

- Ja, ja, Lobsang, det var en god gengivelse af vore tanker. Nu historien.

Kattene gik hen for at sætte sig på deres senge og vente til jeg var helt færdig. Jeg tog skrivemaskinen frem igen, satte papir i og fortsatte

Langt borte fra kom *Overvågeren* farende, udstrålende et spøgelsesagtigt blå lys, mens han for over kontinenter og have og forlod den solbeskinnede, side af jorden til fordel for den mørke. I sin astraltilstand kunne han kun ses af de clairvoyante. Selv kunne han se alt, og når han senere vendte tilbage til sit legeme, ville han også kunne huske alt. Han lod sig falde, uimodståelig overfor kulde og ubesværet af den tynde luft, for at søge læ bag en høj tinde. Der *ventede* han.

Morgenens første solstråler lyste på de højeste bjergtinder, forandrede dem til guld og reflekterede en myriade af farver fra sneen i sprækkerne. Svage lysstriber skød hen over himlen, mens solen langsomt kiggede frem fra den fjerne horisont.

Nede i dalen skete der mærkelige ting. Omhyggeligt afskærmede lys bevægede sig omkring, som om de sad på vogne.

Lykkens flod lyste svagt som et sølvbånd og kastede små lyspletter tilbage. Folk sprang rundt, overalt var der en besynderlig skjult aktivitet. Lhasas loyldige borgere blev hjemme eller var under bevogtning i barakkerne i tvangsarbejdslejren. Lid efter lidt dukkede solen frem. Snart skinnede dens første stråler på en mærkelig profil, som dukkede frem i bunden af dalen. Da sollyset blev kraftigere, kunne *Overvågeren* se den enorme profil tydeligere. Den var stor og cylindrisk og på dens spidse ende som pegede lige op i himmelen var der malet øjne og en mund fuld af skarpe tænder. I århundreder har kinesiske sømænd malet øjne på deres skibe, men på dette monstrum lyste øjnene af had.

Solen steg højere. Snart lå hele dalen badet i sollys. Mærkelige metalstilladser blev trukket væk fra kæmpen, som nu kun var delvis omgivet af sit fundament. Ved foden af den løb teknikere med øretelefoner rundt som en koloni forstyrrede myrer. En sirene hylede skingert, og ekkoet gav genlyd, fra klippe til klippe, fra bjergvæg til bjergvæg, og smeltede sammen i en faretruende, skrækindjagende kakofoni, som forstærkedes og blev højere og højere. Soldater, vagter og arbejdere vendte om på stedet og løb så hurtigt de kunne til beskyttelsesrummet i bjerget.

Halvvejs oppe ad bjergsiden skinnede lyset på en lille gruppe mænd, der stod forsamlet omkring noget radioudstyr. En af mændene tog en mikrofon og talte til en anden gruppe mænd, der befandt sig i et stort beskyttelsesrum af stål og beton et par kilometer fra raketten. En monoton stemme talte sekunderne og holdt så inde.

Et øjeblik skete der intet. Alt var fred. De svage striber tågedampe, der sivede ud fra raketten, var det eneste der bevægede sig. En strøm af damp, en brølen som blev højere og højere og fremkaldte små stenskred. Selve jorden syntes at vibrere og stønne. Lyden blev kraftigere og kraftigere, indtil den til sidst truede med at sprænge trommehinderne. Damp og en stor stikflamme skød ud fra raketens fod og hyllede alt ind i tåge. Langsomt, med fantastisk, næsten utrolig kraft, hævede raketten sig. En overgang syntes den at blive stående på sin hale af ild, så fik den fart på og skød op i den dirrende himmel, brølende og vrælende sin udfordring til menneskeheden.

Opad steg den og efterlod sig et kølvand af røg og damp. Braget rungede mellem bjergtoppene, længe efter at raketten var forsvundet.

Teknikerne på bjergsiden studerede febrilsk deres radar-skærme, snakkede i deres

mikrofoner og afsøgte himlen med deres kraftige kikkerter. Langt, langt oppe kom der et flakende lysglimt, da den kolossale raket vendte og styrede ind i sin kurs. Forskræmte ansigter dukkede frem bag klitterne. Folk samlede sig i små grupper, og al adskillelse mellem vagter og slavearbejdere var midlertidigt skubbet til side. Minutterne gik. Teknikerne afbrød deres radarudstyr, for raketten var for længst uden for deres rækkevidde. Minutterne gik.

Pludselig sprang teknikerne op, gestikulerede vildt og glemte i deres ophidselse at tilslutte mikrofonerne. Raketten var med sin atomsprængladning landet i et fjernt fredselkende land. Alt var kaos i dette land. Byerne var ødelagt og menneskene opløst i hvidglødende gasarter. De kinesiske kommunister råbte og skreg af glæde med højttalerne gående for fuldt drøn og glemte helt deres ophøjethed i glæde over deres frygtelige dåd. Krigens første stadium var ovre, det næste kunne begynde. Jublende teknikere styrtede hen for at gøre den næste raket klar.

Er det fantasi? *Det kunne være virkelighed!* Jo højere afyrisstedet ligger, jo mindre hindring er der i atmosfæren, og jo længere kan raketten nå ud, og brændstoffmængden formindskes også betragteligt. En raket, der blev affyret fra Tibets højland, femtusind meter over havet, ville være mere effektiv end en raket, der blev affyret fra lavlandet. Derfor har kommunisterne en uvurderlig fordel frem for resten af verden. De har de højeste og mest effektive steder, hvorfra de kan affyre raketter enten ud i rummet eller mod et andet land.

Kina har angrebet Tibet - ikke erobret det - for at erhverve sig denne fordel over den vestlige verdens magter. Kina har angrebet Tibet for at få adgang til Indien, og måske fortsætte gennem Indien til Europa. Man kunne forestille sig, at Rusland og Kina ville forene deres styrker for at foretage en knibtangsmanøvre, som kunne knuse det frie liv i alle de lande, som kom i vejen for dem. Det kan ske, hvis der ikke snart bliver gjort noget. Polen? Pearl Harbour? Tibet? "Ekspert" havde forsvoret, at sådanne afskyeligheder kunne ske igen. De fik uret! Vil de få uret endnu engang?

Slut

*****

Lobsang Rampa: LÆGEN FRA LHASA

For år tilbage udkom en fascinerende bog, "*Det tredje øje*" hvis forfatter hævdede at være en tibetansk lama ved navn Lobsang Rampa. I bogen fortalte han om sit liv i det fjerne, næsten ukendte Tibet og om, hvordan han havde fået åbnet sit "tredje øje", der satte ham i stand til at se ting, som almindelige dødelige ikke kunne få øje på.

Bogen vakte umådelig opsigt og gav anledning til en heftig diskussion, ikke mindst da nogle påstod, at forfatteren var englænder og aldrig havde sat sine ben i Tibet. Forfatteren selv hævdede imidlertid, at lamaen skrev "gennem" ham, idet denne havde invaderet hans krop og fuldstændig besat ham. De fleste forholdt sig i begyndelsen åbenbart skeptiske, men mange - såvel specialister med hensyn til det fjerne østen som almindelige læsere - havde svært ved at fastholde deres tvivl, når de så, hvor mesterligt forfatteren behandlede sit emne og når de så døren åbne sig til en spændende og lidet kendt del af verden.

Hvad der end måtte være sandheden, er *Lægen fra Lhasa*, Lobsang Rampas anden bog, værd at stifte bekendtskab med, fordi denne bog er spændende og fornøjelig læsning. Hvad de store, mere fundamentale spørgsmål angår, som denne bog rejser, da må det overlades til den enkelte selv, hvad han vil mene derom.

S. V. PRESS A/S
(fra 70-tallet)